

ISSN 1334-4498

ČASNI SLUGA BOŽJI DOBRI OTĀC Ante Antica

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOŽJEGA FRA ANTE ANTICA
God. XLVI. (2016.) <> Broj 3-4 (163-164) <> Cijena 15 kuna

God XLVI. (2016.)
Broj 3-4 (163-164)

Za sve što se u ovom glasilu navodi ili naziva "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sveta Crkva.

Izdavač lista:

Provincijalat Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja
 Trg Gaje Bulata 3, HR - 21000 Split

Osnivač lista:

Franjevački samostan MBL
 Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb

Glavni i odgovorni urednik:

Dr. fra Josip Šimić

Uređuje Uredničko vijeće:

Nikica Ajdučić, Antica-Nada Čepulić,
 Frano Doljanin, Mate Matić,
 Asumpta Strukar, Josip Šimić

Adresa uredništva:

Vicepostulatura Sl. B. fra A. Antića,
 Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb
 telefon: (01) 46 60 031
 E-pošta: sluga.bozjidoa@gmail.com

Novčane priloge za list i milodare slati na račun:

HPB - Hrvatska poštanska banka
 2390001-1100028072
 IBAN HR22 23900011100028072
 SWIFT HPBZHR2X

Cijena: 10 kuna, dvobroj 15 kuna,
 inozemstvo 3 € ili 3 \$
Godišnja pretplata 50 kn, Europa 12 €,
 Prekoceanske zemlje 20 \$

Lektor:

Prof. Domagoj Grečl

Prijelom i grafička priprema:
 DENONA, HR – 10000 Zagreb

Tisak:

DENONA, HR – 10000 Zagreb

ISSN 1334-4498

Naslovna stranica:

Časni sluga Božji
 o. fra Ante Antić
 Vitraj u crkvi sv.
 Nikole Tavelića
 St. Johns Park,
 Sydney
 izradio Ivan Polak

Zadnja stranica: Vjernici na grobu
 Časnoga služe Božjega

SADRŽAJ

- 3 Riječ urednika**
 - 4 Tri stote obljetnice oca Antića**
 - 7 Duhovna obnova u samostanu**
M. B. Lurdske u znaku oca Antića
 - 10 Antićev četvrtak i zadušnica za**
o. fra Vladimira Tadića
 - 12 Spomen na subraću mučenike**
u II. svjetskom ratu i poraću
 - 14 Antićevi četvrci**
 - 18 Iz odgojiteljskog djelovanja**
Časnoga sl. Božjega (6)
 - 21 Karizme oca Antića (6)**
 - 23 Učitelj duhovnog života (6)**
 - 25 Hodočašća:**
Župa Miljevci, 13. srpnja;
Mješovita skupina, nakon duhovne obnove
u Taboru u Samoboru, 25. rujna
 - 27 Vitraj Časnoga služe Božjega u Sydneju**
(rad Ivana Polaka)
 - 28 Zavjetna pjesma Zatonjana:**
Oče naš, Ante Antiću
 - 29 Prošnje i preporuke hodočasnika u spomen-**
knjige na grobu i u sobi Č. sl. Božjega
 - 35 Zahvale, preporuke, uslišanja i svjedočanstva**
 - 38 Prvički siromah. Pjesma Č. sl. Božjem iz**
Australije
 - 40 Časni sluga Božji o Gospi Fatimskoj**
 - 43 O. vicepostulator na 24. mariološko-**
marijanskom kongresu u Fatimi
 - 50 Drugi o ocu Antiću - Pročitali smo za Vas**
 - 52 Naši pokojnici:**
fra Vladimir Tadić; fra Srećko Vekić;
fra Mate Markota
 - 66 Proslava 46. obljetnice prijenosa tijela Časnog**
sl. Božjega
 - 66 Milodari, pretplate i honorari**
- Antićeva pisma svećenicima: 6, 9, 17, 22, 34, 39, 42, 51, 64, 65

Fotografije: Jožica Frkanec-Štefko (Foto Nana), Boran Vigurić, fra Petar Horvat, Dobra Lovrić i dr.

**Poštovane štovateljice i štovatelji oca Antića,
dragi čitatelji!**

Nakon završetka izvanredne jubilejske godine Božanskog milosrđa, koja je završila sa završetkom crkvene godine na svetkovinu Krista Kralja 20. 11. 2016. idemo u susret jubileju stote obljetnice ukazanja Majke Božje u Fatimi, od 13. svibnja do 13. listopada 1917. Marijina ukazanja bila su pripremana ukazivanjem anđela čuvara Portugala 1915. i 1916. Marija je u svojim ukazanjima Lucijji dos Santos, Frannciscu i Jacinti Marto preporučila moljenje krunice i pokoru.

U stotoj obljetnici Fatimskih ukazanja slavimo i trostruku stotu obljetnicu Časnoga služe Božjega: redenje oca Antićeva za svećenika (29. srpnja 1917. u samostanskoj crkvi sv. Lovre u Šibeniku), slavlje njegove mlade mise (5. kolovoza 1917. u župnoj crkvi sv. Jurja u Zatonu) i stotu obljetnicu njegova imenovanja za pomoćnika magistra bogoslova u Makarskoj. Opširniji izvještaj o Antićevim jubilejima donosimo u prvom članku ovoga broja.

Možete pročitati i o duhovnoj obnovi u znaku Časnoga služe Božjega u samostanu Majke Božje Lurdske u rujnu 2016. U okviru Antićeva četvrtka u listopadu prisjetili smo se pok. fra Vladimira Tadića, dugogodišnjeg vicepostulatora kauze oca Antića, o čemu donosimo izvještaj. Donosimo izvještaj i o sjećanju na mučeničku smrt fra Rafe Kalinića, fra Stanka Bradarića, fra Milana Lapića i ostalih 41 mučenika Provincije Presvetog Otkupitelja. Možete pročitati i 4 homilije s Antićevih četvrtaka.

Preporučujem pročitajte nastavak napisa o odgojiteljskom djelovanju Časnoga služe Božjega, o njegovim karizmama i o njemu kao učitelju duhovnog života. Donosimo i izvještaje o hodočašćima na grob i u sobu Časnoga služe Božjega. Preporučujem i napis o Antićevu liku na vitraju u hrvatskoj župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Sydneju. Donosimo i himan Zatonjana *Oče naš, Ante Antiću*, s notnim zapisom. Takoder preporučujem i kratku analizu zapisa hodočasnika u spomen-knjigu na grobu i u sobi oca Antića, koje su hodočasnici zapisali 15. 16 i 17. travnja 2016. u prigodi boravka tijela sv. Leopolda Bogdana Mandića u Zagrebu. Pročitajte i zahvale, preporuke i uslišanja Časnom sluzi Božjem. Donosimo i pjesmu *Prvički siromah* jedne Antićeve štovateljice iz Australije. Pročitajte i napis o pobožnosti o. Antića Gospa Fatimskoj, koji nas uvodi u članak o Gospinim ukazanjima u Fatimi i o povijesnim okolnostima i društvenoj situaciji u Portugalu u 19. i početkom 20. stoljeća. Donosimo i što su drugi rekli o Časnom sluzi Božjem. Na kraju možete pročitati o našim pokojnicima.

Na kraju želim Vam radostan Božić ispunjen betlehemskom svjetlošću i svakom milošću blagoslovljenu 2017. Antićevim riječima iz pisma jednom svećeniku: »Čestitam Ti sretan Božić i Novu godinu. Djetić Isus bio Ti uvjek ideal za kojim Tvoja duša teži i nastoji. Svagdje čovjek Božji i vjerni odraz Isusa i Marije. To prosim i želim iz svega srca« (AP I/30, 38).

Vaš fra Josip Šimić

TRI STOTE OBLJETNICE

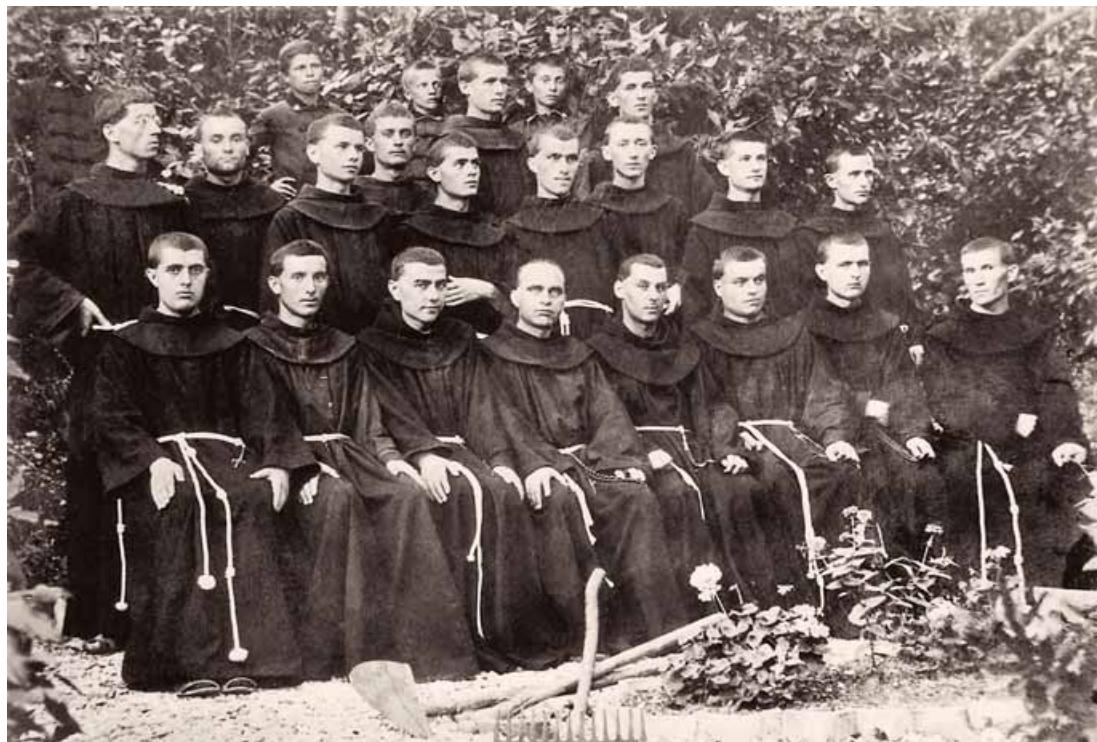
Iduće godine imamo nekoliko vrlo važnih obljetnica iz života časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića. Radi se o tri stote obljetnice: 100. obljetnica ređenja za svećenika, 100. obljetnica mlađe mise i 100. obljetnica imenovanja za pomoćnika magistra bogoslova. Tim velikim obljetnicama prethodila je 100. obljetnica ređenja za đakona 24. rujna 1916. Fra Antu je za đakona zaredio generalni vikar za Makarsku biskupiju biskup Carić. Dvojica Antićevih kolega, fra Ivan Bronić i fra Marcel Dubravica, zaredeni su prije za đakone, a šestorica preostalih kolega zaredeni su zajedno s fra Antonom, nakon što su od mnp. oca provincijala fra Mate Karduma dobili tzv. *Litterae dimissoriae* (Pisma o pripušta-

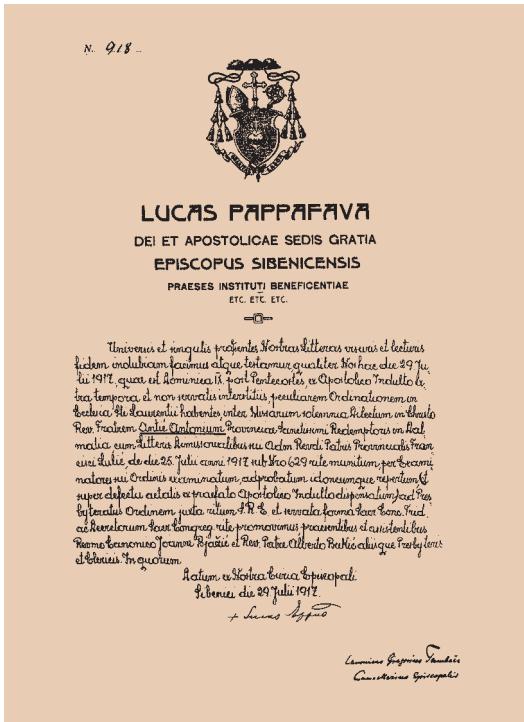
nju na đakonat). Ne smijemo zaboraviti da se sve to događalo u vrijeme vihora Prvoga svjetskog rata.

Ne znamo kakvi su osjećaji tada prožimali bogoslova fra Antu Antića, ali možemo sa sigurnošću zaključiti da je primanje reda đakonata i đakonsko služenje za vrijeme Kristove nekrvne žrtve moralo još više privući fra Antu Kristu i prožeti njegov mladi redovnički život.

1. Stota obljetnica svećeničkog ređenja (29. srpnja 1917.)

Devet mjeseci nakon đakonskog ređenja 21. lipnja 1917. četvorica lektora (profesora

i odgojitelja), fra Alberto Bukić, fra Ante Cikojević, fra Petar Grabić i fra Jure Božitković, u sobi gvardijana fra Konrada Rudana i zajedno s njim donijeli su mišljenje o prikladnosti mlađih đakona da budu pripušteni na svećeničko ređenje. Nakon užurbanog polaganja ispita 17. i 18. srpnja kandidati su imali duhovne vježbe koje je započeo fra Alberto Bukić, a nastavio i 27. srpnja dovršio fra Jure Božitković. Nakon duhovnih vježba đakoni su krenuli na put u Šibenik. Provincijal im je izdao *Litterae dimissoriae* (Pismo za pripuštanje na svećeničko ređenje). Budući da fra Ante nije imao kanonsku dob, tj. još nije bio navrio 24 godine života, biskup zareditelj Luka Pappafava prema propisima o apostolskom indultu dao mu je otpust od nedostatka kanonske dobi, pa je fra Ante zajedno s još šestoricom kolega na 9. nedjelju po Duhovima, 29. srpnja 1917., zaredio za svećenike u samostanskoj crkvi sv. Lovre u Šibeniku. S fra Antonom su zaređeni: fra Ivan Gančević, fra Dionizije Mimica, fra Karlo Nola, fra Metod Ramljak, fra Lovre Tomašević i fra Ćiril Vrcan.

2. Stota obljetnica slavlja mlade mise (5. kolovoza 1917.)

Propisi Provincije iz 1904. g. određivali su da mladomisnici svoje mlade mise, ako ih žele svečano proslaviti, moraju slaviti u samostanu i da na njih ne smiju pozivati rodbinu. No ti se propisi nisu dugo održali na snazi jer su provincijalni dozvoljavali slaviti mladu misu u rodnim mjestima. Zbog rata i neimaštine izazvane njime samostani nisu bili u stanju prirediti nikakva mladomisnička slavlja, pa su dopuštenja za slavljenje mlađih misa u rodom mjestu postala još uobičajenija. Antiću je dano pet dana da može poći u rodnii Zaton i tamo proslaviti mladu misu. On ju je proslavio 5. kolovoza 1917. u crkvi sv. Jurja u Zatonu na desetu nedjelju po Duhovima. Nije poznato je li fra Ante izabrao taj datum jer je to bio i blagdan Blažene Djevice Marije pod nazivom Gospe Snježne. Za tu prigodu stigao mu je i brat Lovre iz austrougarske vojske. Fra Ante je zatražio dopuštenje da bi ostao neko vrijeme u Zatonu, što mu je kustod fra Stipan Bosnić i dozvolio, a da nije obavijestio njego-

va gvardijana, odredivši mu da se nađe u Makarskoj za sv. Franu. Kako se fra Ante nije vratio u Makarsku, do 21. kolovoza 1917., kako je bilo određeno, a gvardijan fra Konrad Rudan nije ni o čemu bio obaviješten, obratio se mnp. provincijalu F. Luliću tražeći obavijesti što je s fra Antonom. Čini se da je fra Ante bio neko vrijeme kod svoje obitelji, a potom kod don Marka Čorića, župnika u Pirovcu. Nakon što se fra Ante vratio u Makarsku nastavio je četvrtu godinu studija kao svećenik. Na mlađe kolege ostavljao je jak dojam produhovljena redovnika i svećenika. Od 28 studenata, koliko ih je tada boravilo u klerikatu, samo su fra Ante Antić i fra Ante Jadrijević zaslužili magistrovu ocjenu izvrsnog ponašanja, što je prema fra P. Grabiću značilo znakove pravoga redovničkog života i znak da se o njihovoj ustrajnosti jedva i može posumnjati.

3. Stota obljetnica imenovanja za pomoćnika magistra bogoslova (13. prosinca 1917.)

Činjenica da je fra Antino ponašanje od odgojitelja i profesora ocijenjeno kao

izvrsno, pripomoglo je da je definitorij, kad je Grabić zatražio razrješenje službe magistra, odbio njegov zahtjev i dodijelio mu je Antića kao pomoćnika u službi, koju je od 25. srpnja 1917. dotada vršio Antićev nešto stariji sumještanin fra Ante Crnica. Tako bismo možda mogli protumačiti fra Antinu zabilješku da je od 1917. bio podmagistar bogoslova u Makarskoj, no ta služba nije zabilježena u Rasporedu osoblja Provincije.

Na završetku studija bogoslovi su se, prema zaključku kapitula iz 1917., morali podvrgnuti ispitu cjelokupne teologije i vođenja župnog ureda. Te su ispite Antić i još četvorica njegovih kolega završili 3. svibnja 1918. Sva petorica završenih studenata odmah su raspoređeni na dužnosti: fra Ante je ostao u Makarskoj, za drugog odgojitelja, dvojica su određena za prefekte pitomaca u Sinju i dvojica za župne pomoćnike.

Vicepostulator fra Josip Šimić

Dragi moj brate!

Ti znaš, da sam Tebe i Tvoju braću za sve vrijeme Vaše priprave za uzvišeno redovničko i svećeničko zvanje čuvao pod okriljem Presvete Djevice Marije, pa je sasvim razumljivo, da o velikim Marijinim svetkovinama posebno mislim na svakoga od vas i na Tebe. Kao dokaz svoga sjećanja šaljem Ti sugestiju za propovijed o blagdanu Marijina Navještenja, a ovo moje pismo neka bude moj pohod Tebi, Tvojoj svećeničkoj duši i Tvome radu u Gospodnjoj službi.

Htio bih Te sasvim intimno zapitati, osjećaš li živo u svojoj idealnoj duši, koliko Ti je dobar Bog, kad Te je odlikovao darom uzvišenoga svećeničkog poziva?

Jesi li Mu od srca zahvalan?

Molim Nebesku Majku, da osvježi u Tvojoj duši svijest o Tvojem dostojanstvu i Tvojoj dužnosti, da Mu odgovoriš svojim solidnim duhovnim životom. Ne žali žrtve, da održiš svoj sveti ponos. Biti izgrađen karakter i jaka svećenička osobnost, kako ju je sam Isus octao.

Prolazi svijetom kao drugi Krist čineći svima dobro, dijeli dušama pobožno i oduševljeno Kruh života i kruh Isusove nauke. A što je najvažnije, budi svjetlo svojim dobrim primjerom.

DUHOVNA OBNOVA U SAMOSTANU MAJKE BOŽJE LURDSKE

U srijedu 14. rujna 2016., na blagdan Uzvišenja sv. Križa, u samostanu Majke Božje Lurdske u Zagrebu održana je mjesecna duhovna obnova. Duhovnu obnovu vodio je dr. fra Josip Šimić, vicepostulator postupka za beatifikaciju i kanonizaciju Časnog sluge Božjega, koji je održao središnje promišljanje naslovljen: »*Isus i Marija bili sve Vaše i učinili Vas svetima!*« (AP II/43, 3).

Tema promišljanja, koje u cijelosti donosimo, naslovljena je navodom iz jednog Antićeva pisma jednoj redovnici. Voditelj je govorio o Antićevom duhovnom vodstvu u kojem on preko Marije upućuje Kristu duše koje vodi. Otac Antić je često usmjeravao sve koje vodio da Krista traže preko Marije, jer je to najsigurniji put. On je poticao duše da se suobliče Mariji i svetom Josipu i da sebe i sve što imaju prikažu Isusu. Svima koje je odgajao, duhovno vodio i ispočijedao jasno je tumačio da su kao kršćani pozvanići i predati se Kristu, a to najizvrsnije mogu postići preko Marije. Tako najlakše mogu Krista staviti u središte svojega života. Na to ih je pozivao Krist s križa onoga

trenutka kada je svoju Majku povjerio apostolu Ivanu i dao je nama za Majku. Časni sluga Božji to je posve shvatio i u životu provodio, a onima koji su k njemu dolazili iznosio način kako preko nasljedovanja Marije postati kao Isus. Evo kako je to voditelj duhovne obnove iznio u svojem promišljanju:

»ISUS I MARIJA BILI SVE VAŠE I UČINILI VAS SVETIMA!« (AP II/43, 3)

»*Pred Tobom, Gospodine, otkrivamo svoje pogrješke, svoje slabosti, svoje nevjere. (...) Još nismo savršeno čisti, još osjećamo svoj 'ja' svoje samoljublje. (...) Gospodine, oprosti, smiluj nam se, očisti nas i učini čistima, svetima!*« (AP II/6,45).

Biti slični Isusu i Mariji

Otar Antić je, kako u vlastitom životu tako i u životu svoje subraće, svojih gojenaca, svojih duhovnih sinova i kćeri neprestano nastojao ostvariti povezanost s

Bogom. A za to su mu najveći poticaj pružali Utjelovljena Božja Riječ i Ona koja joj je podarila svoje majčinsko krilo. Često je pozivao svoju

duhovnu djecu da budu u svemu slični Isusu i Mariji (usp. AP II/43,3). Tu je on crpao snagu za suočenje s Kristom i za poticanje drugih na to. To potvrđuje i ovaj tekst: »*Zivjeti zajedno s utjelovljenom Vječnom Mudrošću Očevom. Njoj se klanjati i slijediti poništenje, sakrivenost, poslušnost i siromaštvo Vječne Rijeći. Tim svetim osjećajima neka su ispunjene Vaše molitve, Vaša djela i cijeli Vaš život*« (AP II/ 43,10).

Povezanost s Bogom jest ono na što je čovjek od početka pozvan: »*Učini s njima Savez vječni i pouči ih sudovima svojim. Oči su njihove gledale slavu veličanstvenu i uho slušalo slavni njegov glas*« (Sir 17, 12-13). Plod te povezanosti za nas kršćane jest uranjanje u Krista, jest primanje »*kraljevstva Božjega kao dijete*« (Mk 10,15), kako bismo po tom zavrijedili u njega ući. To je o. Antić, u smislu teologije sv. Pavla, nazvao »*suočiti se Kristu*«. To suočenje treba postati uporište u našem zemaljskom i prolaznom životu jer on »*cvate kao cvijetak na njivi; jedva ga dotakne vjetar i već ga nema, ne pamti ga više ni mjesto njegovo*« (Ps 103 [102] 15b-16). No nasuprot ovozemaljskoj prolaznosti i prolaznoj ljubavi »*ljubav Gospodnja vječna je nad onima što ga se boje*« (Ps 103[102] 17). Kako bi se ona do kraja izlila u naše srce i u potpunosti ostvarila u našem životu, potrebno je moliti s psalmistom: »*Otvori oči moje, Gospodine, da gledam divote tvoga zakona*« (Ps 119[118] 18).

Suočenje po predanju

Suočenje Isusu jest cilj svakog kršćanskoga života, koji ne možemo sami ostvariti, nego u jedinstvu s Isusom, koji je naš Božanski Učitelj, Put, Istina i Život i s kojim se u svemu trebamo sjediniti (usp. AP III/17,2). O. Antić potičući tumači kako možemo ostvariti suočenje s Isusom u našem životu: »*Isusu sa nebeskom Majkom i sv. Josipom prikažite svu sebe, svu ljubav, Žrtvu i sve Vaše. To će njemu biti drago i ugodno... Pokažite koliko je snage, milosti i ljubavi Isusove u Vašoj duši. (...) Kada Vam bude*

»*štogod teško ili dosadno, recite sebi: Isus hoće od mene ovu žrtvu*« (AP III/13,11). O. Antić je smatrao da sve ono što u životu poduzimamo treba biti poduzeto jedino kako bismo uznapredovali u svetosti: »*Ako Vas ne vodi k Bogu, ne prouzrokuje veću sličnost s Isusom, ne rađa krepošću, ne vodi Vas Križu, trpljenju, svladavanju sebe, umiranju sebi, sve to odmah odbacite i nemojte se zaustavljati niti zadržavati*« (AP I/6,13). U nastojanju nasljedovati Isusa i biti mu slični, kako nas upozorava o. Antić, najviše možemo naučiti od Marije (usp. AP I/6,20).

Suočenje jednakо posvećenje

Kršćanski poziv primljen na krštenju ima za zadaću ostvariti posvećenje u onom staležu u kojem nas Bog poziva ostvariti kršćansko posvećenje. Otac Antić ovako tumači jednoj redovnici kako će ostvariti svoje posvećenje:

»*Trudite se ozbiljno, postojano, da bude-te, postanete sveti. Svetost za Vas stoji:*

- a) *u savjesnom, herojskom vršenju svojih redovničkih dužnosti;*
- b) *u postojanoj i ustrajnoj nazočnosti Božjoj živeći, hodajući sa svom evanđeoskom jednostavnosću, nastojeći biti savršena kao što je bio savršen i naš Otac Nebeski;*
- c) *u serafinskoj ljubavi, u apostolskoj vjeri, u andeoskoj čistoći, u Kristovoj poniznosti, poslušnosti i siromaštву, u potpunom preziru sebe, svijeta i svega što nije Božje;*
- d) *u ljubavi križu i nasljedovanju muke Gospodinove tako da provadate euhastični život Isusov i da se život Kristov očituje u Vama.*

»*Kćerce moja, morate biti Isus. Da to postanete, svaki dan učite u školi Bl. Dj. Marije poznavati, ljubiti i nasljedovati Spasitelja Isusa. Od Marije učite se spoznavati Božanska Srce Isusovo. (...) Vaš ideal: biti što bliža, što sličnija, što savršenija slika samoga Isusa*« (AP 11/43,83).

Marija primjer posvećenja

Antić se pod zaštitom Djevice Marije osjećao doista sigurnim. On je često govorio da je sav Marijin. Odrastao i odgojen u okolini koja je posebno bila pobožna prema Mariji. Iz pobožnosti prema Mariji na prvim zavjetima je uzeo i ime Marija. Mariji je posvetio samog sebe i svoj odgojni rad (usp. o. N. Gabrić, *Moj Magister II.*, Zagreb 1984., 17 i 19). Mariji je često preporučivao svoju duhovnu djecu, a njima je preporučivao pobožnost prema Mariji. Rijetka su pisma u kojima fra Ante ne preporučuje pobožnost prema Mariji, kao i obraćenje njoj u molitvi. »Volim, ljubim moju Nebesku Majku onako kako je ljubi, voli, poštije, hoće Isus. Molim i hoću sve raditi s Marijom, u Mariji, za Mariju, i po Mariji. Želim i htio bih da ju svatko ljubi, voli, nasljeđuje, a najviše mi svećenici, redovnici, sve časne sestre i svi kršćani, jer je pravo jedino mi poznajemo. Želio bih da se svi natječemo u hvalama, u slavama, u proslavama, u pobožnosti koja slavi i nasljeđuje našu nebesku Kraljicu i Majku« (AP II/633).

Za o. Antića Marija je gospodarica svih milosti. Svojoj subraći često je savjetovao da budu pobožni prema Mariji. Fra Karlu Baliću piše (22. 11. 1946.): »Nek ti Isus, Marija i Crkva budu sve« (AP I/4,9). »Svaki dan citaj i razmišljaj barem 5 minuta o nebeskoj Majci, molim te. Neka je svaki dan 5 minuta o Mariji« (AP I/4,36). Fra Milanu Mikuliću savjetuje pobožnost Mariji i Presv. Srcu Isusovu (usp. AP I/30,23. 27. 50). U ratnom vihoru (l. 12. 1943.) potiče učiteljicu Katicu Jukić da se moli Gospu za narod i za obraćenje grješnika, jer »Ona je pobijedila sotonom, grijeh i sva krivovjerstva. Ona će pobijediti i današnje bezboštvo. Uvijek se držimo nje kao svoje Majke; častimo je svetim životom i svetom krunicom. S njom se molimo za se, za svoj narod, za obraćenje grješnika. Širimo njezinu slavu i nastojmo da je svi ljube« (AP III/13,23). Istoj učiteljici piše 8. 5. 1944.: »Bog nas kara. Velike su potrebe svete Majke Crkve, sv. Oca Pape, našega naroda i cijelog svijeta. Treba puno moliti, puno se

žrtvovati i pokoru činiti. Gospodin je uvrijeđen. Bezgrješno Srce je Marijino ožalošćeno, poniženo. Treba mnogo naknade i zadowoljštine!« (AP III/ 13,26). Antić preporučuje krunicu i prvu subotu i često potiče: da upru pogled u Boga i Blaženu Djesticu.

Zaključak

Krsno posvećenje jest naš kršćanski savez s Bogom po Kristu. Otac Antić je to dobro promicao, pa je osobno nastojao tu posvetu, taj savez živjeti u, što je više moguće, suobličenju s Kristom, a to je i drugima preporučivao. »Morate biti Isus! To od Vas traži duhovni otac i takvu Vas želi uvijek vidjeti i primati. Da to postanete, svaki dan učite u školi Bl. Dj. Marije poznavati, ljubiti i nasljedovati Spasitelja Isusa. Od Marije se učite spoznavati Božanska Srce Isusovo i vršiti solidne kreposti kojima ćete što sličniji biti Božanskom Zaručniku. Vaš ideal: biti što sličnija, što savršenija slika samoga Isusa. Za to molim svaki dan sa svom ljubavlju Božanskog Srca Isusova i Bezgrješnog Srca Marijina« (AP II/43,9).

Dragi moj sinko!

(...) Uvijek budi plemenit i velikodušan. Ona sveta iskra, koju duboko u svojoj nutrini nosiš neka se rasplamsa u veliki i silni organj koji će i druge zapaliti, grijati i svijetliti im!

Ne boj se trpljenja. To je sastavni dio nas, naše kreposti, naše dobrote, savršenosti, svetosti. Samo se ne daj smesti od neprilika koje Te susreću i napadnu.

Ne zaboravi da si pozvan na službu Božju. Njemu služiti znači kraljevati. Mir, pouzdanje, čistoća srca, duše, savjesti neka Te uvijek resi! To Ti želim uz sveti blagoslov!

AP I/28, 5

Fra Ante Antić

ANTIĆEV ČETVRTAK I ZADUŠNICA ZA DUGOGODIŠNJEG ANTIĆEVA VICEPOSTU- LATORA OCA FRA VLADIMIRA TADIĆA

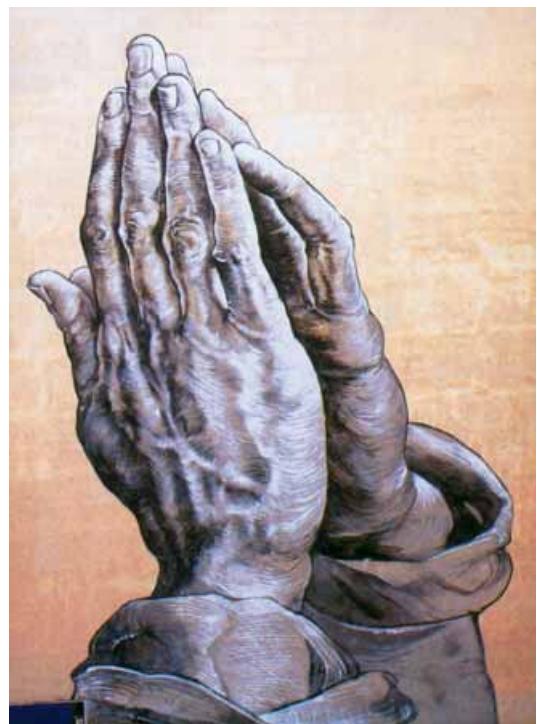
**ČETVRTAK 6. LISTOPADA 2016. <> 27. TJEDAN
KROZ GODINU (C)**

U četvrtak 6. listopada 2016. na večernjem euharistijskom slavlju proslavili smo Antićev četvrtak i ujedno se prisjetili dugogodišnjeg vicepostulatora Antićeve kauze oca fra Vladimira Tadića, koji je umro u ponedjeljak 5. rujna u Kliničkom bolničkom centru Križine u Splitu, a pokopan u srijedu 7. rujna u 17.00 na groblju sv. Franje u Sinju, nakon mise zadušnice koja je slavljena u svetištu Čudotvorne Gospe Sinjske u 15.30. Zadušnicu je predslavio mnp. otac provincial fra Joško Kodžoman. Opširnije o zadušnici i ukopu u Sinju možete pročitati u drugom dijelu našeg lista u rubrici *Naši pokojnici*.

Antićev četvrtak za zadušnicu i spomen na fra Vladimira izabrali smo zato što se na euharistijskom slavlju za Antićev četvrtak redovito okupljaju brojni Antićevi štovatelji i štovateljice, od kojih su mnogi poznavali fra Vladimira. Zadušnicu u svetištu Majke Božje Lurdske predvodio je otac vicepostulator Antićeve kauze dr. fra Josip Šimić, a s njime su suslavili otac gvardijan fra Mate Matić i otac fra Luka Livaja, fra Vladimirov školski i studijski kolega.

Neposredno prije početka euharistijskog slavlja otac vicepostulator iznio je ukratko fra Vladimirov životni put od djetinjstva u rodnim Udovičićima pa do posljednjih godi-

na života u Makarskoj. Iznio je da je fra Vladimir bio vicepostulator Antićeve kauze od 1990. do 2000. i od 2006. do 2009. Pobrojio je i druge njegove službe: župni vikar u Vrlici i Sinju, župnik u Sinju, Šibeniku-Varošu, Gradcu n/m i Bristu i Velikom

Brdu, dušobrižnik za naše iseljenike u Münchenu, gvardijan u Sinju i asistent Franjevačkoga svjetovnog reda (Trećeg reda), isповједник u samostanu Majke Božje Lurd-ske u Zagrebu. Progovorio je i o njegovom spisateljskom i uredivačkom djelovanju. Uredio je tri znanstvena zbornika o Časnom sluzi Božjem, knjigu izabranih pisama svećenicima *Svećenik sam Kristov*, uredivao je list *Dobri otac Antić*. Priredio je i *Vodič svetišta Gospe Sinjske* (1982.). Objavio je zbirke pjesama: *Svjetlo posred tame* (1989.) i *Svjetlovid* (2011.). Uredivao je župne listove *Naše slovo* (ŠibenikVaroš), *Slovo života* (Gradac n/m i Brist) i *Žlib* (Veliko Brdo) i biltan *Serafsko zajedništvo* za Franjevački svjetovni red u Sinju.

PROPOVIJED »TRAŽITE I NAĆI ĆETE« (Lk 11, 9)

1. čit. (Gal 3, 1-5)

Ot. ps. (Lk 1, 69-75)

Ev (Lk 11, 5-13)

Ponekad možemo čuti savjet da se trebamo odmaknuti od prosidbenih molitava u kojima nešto tražimo od Boga, a da se trebamo predati i posvetiti molitvama hvale i zahvaljivanja Bogu. U današnjem Evandjelu potiče Isus nas da prosimo: »*Ištite i dat će vam se. Tražite i naći ćete. Kucajte i otvorit će vam se*« (Lk 11, 9).

Umjesto da odbacimo u potpunosti ili da umanjimo vrijednost i značenje prosidbenih molitava, trebamo se radije potruditi da shvatimo pravu narav tih molitava. Promislimo upravo danas malo o tome. Bog naš otac učinio nas je svojom ljubljenom djecom. On nas promatra upravo onako kako brižni roditelji puni ljubavi promatralju svoju djecu. Takvi roditelji nadvladavaju sve moguće nevolje u kojima njihova djeca stavljaju na kušnju njihovu strpljivost. S druge strane roditelji su sretni kada ih djeca mole za savjet i pomoć. To im naime pokazuje da njihova djeca imaju u njih pouzdanja. Djeca ponajprije vjeruju da njihovi roditelji imaju

moć pomoći im, moć koju oni sami nemaju. Mala djeca vjeruju da njihovi roditelji mogu sve učiniti za njih. S druge pak strane njihovo traženje pomoći od roditelja pokazuje da oni vjeruju u ljubav svojih roditelja prema njima. Oni vjeruju da će njihovi roditelji upotrijebiti svu svoju moć da im pomognu, jer ih vole.

Trebamo razumjeti i shvatiti da naše prošne mogu i trebaju biti divni izraz naše vjere. Bog može sve učiniti. On ima moć koju mi ljudi nemamo. Zato trebamo priznati i prepoznati da Božja ljubav prema nama nadilazi svaki oblik ljudske ljubavi. Prosidbene molitve izraz su naše vjere u Božju ljubav.

Ispravno shvaćeno, prosidbene molitve nisu manje vrijedne u odnosu na neke druge oblike molitve. Sveti Pavao upozorava Galaćane da je vjera ono što vrijedi. Naše prosidbene molitve trebaju i mogu biti divni izraz naše vjere u Božju moć i Božju ljubav.

Velik broj štovatelja časnoga služe Božjega oca Antića preporučuju se u svojim molitvenim prošnjama njegovu nebeskom zagovoru i primaju od Boga najrazličitije pomoći, utjehe i milosti, a ima i onih koji svjedoče da su primili izvanredna djela ozdravljenja i duše i tijela, o čemu postoje zapisana svjedočanstva u Vicepostulaturi. Časni sluga Božji potiče: »*Neka u Tebi uvi-jek bude živa i jaka svijest o svetoj molitvi. (...) Sveta molitva, neka u Tebi bude kao temelj Tvoga sadašnjega duhovnog života*« (AP I/23, 1). On je svjestan kršćanske dužnosti moliti-prositi od Boga pomoć, ne samo za sebe, već i za druge, pa tako 1961. piše Karlu Baliću: »*Prosim Gospodina, da život Božje ljubavi što nam ga donosi Utjelovlje-nje na Vas se obilno i bogato izlije, da čitav budete prožet, poplavljen i ispunjen Božan-skom ljubavlju, tako ne živite više Vi, nego Krist u Vama (usp. Gal 2, 20). (...) Molim Gospodina da uvijek i u svim momentima znadete sačuvati Mu svu ljubav, svu poni-znost i poslušnost u svim momentima Vaše vrlo teške i delikatne službe*« (AP I/4, 28).

Vicepostulator fra Josip Šimić

SPOMEN FRATARA MUČENIKA FRANJEVAČKE PROVINCije PRESVETOG OTKUPITELJA U II. SVJETSKOM RATU I PORAĆU

<> 24. rujna

Spomendan na 44 fratra mučenika Provincije, ubijena u Drugom svjetskom ratu i poraću, slavi se odredbom provincijskog kapitula iz 2012. na dan kada su 1943. godine Njemci ubili i spalili fra Rafu Kalinića u Brnazama kod Sinja, a partizani fra Stanka Bradarića i fra Milana Lapića u Rupnim Dolu kod Ravnnog. Slavlje je predslavio o. gvardijan fra Mate Matić. U koncelebraciji je sudjelovali župnik i vikar samostana fra Nikica Ajdučić, fra Luka Livaja, fra Ivan Maletić, fra Marijo Radman fra Josip Šimić. U slavlju su sudjelovali i bogoslovi. Na euharistijskom slavlju okupio se lijep broj vjernika.

Ove godine opisat ćemo mučeništvo fra Rafe Kalinića. Gvardijan fra Mate Matić u propovijedi posebno je opisao lik mučenika fra Rafe Kalinića, na temelju njegova životopisa i opisa mučeništva u knjizi fra Stjepana Čove *Franjevci žrtve Drugog svjetskog rata i porača u Cetinskoj krajini* (Franjevački samostan, Sinj 2015., 74-79). Fra Rafo je u Sinju bio profesor u Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji. Nakon osnovne škole u Prugovu, stupio je u Franjevačko sjemenište u Sinju šk. g. 1922./23., gdje je završio Franjevačku klasičnu gimnaziju. Od 28. kolovoza 1928. do 31. kolovoza 1929. obavio je godinu novicijata na Visovcu pod vodstvom magistra novaka fra Leonarda Bajića. Od 1929. do 1931. u Sinju je završio i studij filozofije. Od 1931. do 1935. završio je studij teologije u Makarskoj. Svećane redovničke zavjete položio je u ruke časnog služe Božjega oca

fra Ante Antića 19. ožujka 1933., za đakona je zaređen 21. studenoga, a za svećenika 22. srpnja 1934. u Splitu.

Nakon povratka sa služenja vojnog roka (od 4. lipnja do 4. prosinca 1935.) fra Rafo je imenovan pomoćnikom magistra klerika u Sinju, a potom profesorom grčkog i latinskog na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju. Godine 1938. po odredbi uprave Provincije upisao je studij matematike na Prirodoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, koji je prekinuo 1941. zbog potreba Provincije i Ovratio se u Sinj gdje je nastavio predavati grčki i latinski. Bio je pobožan redovnik i svećenik, strogog života i savjestan profesor. Rado je pomagao u pastoralu ispujedajući, sudjelujući u euharistijskim slavlјima kao podđakon ili đakon na jutarnjim euharistijskim slavlјima u svetištu Čudotvorne Gospe Sinjske.

Nakon kapitulacije Italije 8. rujna 1943. Nijemci su se iz Mostara probijali u Cetinsku krajinu da s njom zagospodare poslije Talijana. Na putu su se sukobljavali s partizanima, osvajajući selo po selo paleći kuće i ubijajući ljudi u njima. Dvadeset četvrtoga rujna 1943. došli su u selo Brnaze, a kada je netko zapucao na njih, počeli su paliti kuće nevinim ljudima. Ranili su Stipu Čarića koji je zatražio svećenika da ga ispujedi. Župni pomoćnici redovito su providali bolesnike po selima sinjske župe. Iako fra Rafo nije bio u pastoralnom osoblju, te na njega nije spadala dužnost odlaška k bolesniku, on se dragovoljno javio,

Fra Rafo Kalinić

Fra Stanko Bradarić

Fra Milan Lapić

potaknut ljubavlju prema Bogu i bližnjemu, da podje podijeliti zatražene sakramente umirućem Stipi Čariću. Svjestan opasnosti koja mu prijeti, prije polaska ispovjedio se kod fra Luje Šušnjare. Gvardijan fra Bernardin Topić govorio je da nikome ne može narediti da ide k bolesniku u okolnostima u kojima se izlaže progonu i smrti, ali ako tko želi ići dragovoljno, neka slobodno ide. Fra Rafu nisu mogali zaustaviti ni strah od smrti, ni bombardiranje, ni paljenje kuća, ni ubijanje. Želio je ispuniti svećeničku dužnost ljubavi prema ranjenom i umirućem čovjeku koji vapi za sakramentima.

Dvadeset četvrtoga rujna 1943. oko 14 sati došao je Stipi Čariću u selo Brnaze, s njime molio, podijelio mu sakramente svete ispovijedi i sakrament bolesničkog pomazanja. Vraćajući se u Sinj, u zaseoku Malbaša naišao je na Nijemce koji su zapalili kuću i ubijali ljudi. On se zauzeo za ljudi koje su ubijali na što su Nijemci zgrabili i njega i vjerojatno ga živa bacili u plamen zapaljene kuće i tako dokrajčili njegov zemaljski život. Taj strašni događaj zbio se oko 16 sati. Tako je fra Rafo podnio mučeničku smrt iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Njegovi posmrtni ostaci stavljeni su u mali kovčeg od cinka i 27. rujna 1943. preneseni u crkvu Gospe Sinjske. Samostanski kroničar je zapisao da je »obavljen neobično skroman sprovod uzornog redovnika, profesora gimn. o Rafaela Kalinića. (...) Pokojnik je iz apostolske revnosti 24. IX. pošao u Brnaze da podijeli sakramente jednom umirućem ranjeniku. (...) Pokojnik se isticao uzornim redovničkim životom. Bog je njegovu revnost svećenika okrunio mučeničkom krunom.«

U Sinju su svi, kako fratri tako i vjernici, i prije mučeničke smrti fra Rafu držali svetim čovjekom, a njegova mučenička smrt to je još više potvrdila. Mučeništvo je podnio u naponu muževne snage s nepune 33 godine. Mnogi su svećenici koji su ga dobro poznavali ostavili svoja svjedočanstva o njegovu kreposnom svećeničkom i redovničkom životu, koje je u knjizi *Fra Rafo Kalinić*, Split 1993., 111-126, objavio fra Petar Bezina. Evo kako je gvardijan samostana Čudotvorne Gospe Sinjske fra Bernardin Topić izvijestio provincijala: »*Mnogopoštovani oče! Javljam vam suznim očima i rastuženim srcem da je o. Rafo Kalinić, taj najbolji, najsvetiji i najpouzdaniji redovnik ovog samostana, a možda i cijele Provincije, ubijen i spaljen na 24. rujna t. g. u kući Ivana (rečenog Jove) Malbaše u selu Brnaze od njemačkih vojnih trupa. Pokojnik je toga dana svojevoljno, bez ičijeg nagovaranja - čuvši da je jedan ranjenik u komšiluku Čarića na smrти, pošao u isto selo da ga naredi. Meni se je dakako javio prije polaska. Ja sam mu dozvolio poći na bolesnika, ali sve nekako s neugodnošću, jer je u selu Brnazama toga dana bila vojna operacija, t. j. prolaz njemačke vojske. (...) Njegova smrt velik je udarac za Provinciju, ali za ovaj samostan neizmjerno teži, budući da je o. Rafo bio uzor svake kreposti i uzor svećenika-redovnika. Njegovim gubitkom osjeća se u ovome samostanu velika duhovna praznina, ali u svjetlu vjere, njegov sveti život i mučenička smrt ima nas sve zadiviti i obradovati.«*

Sudionik

ČETVRTAK NAKON BOGOJAVLJENJA (C) <> 7. SIJEČNJA 2015. II. TJEDAN PO BOŽIĆU

1. čit. (1Iv 3, 22-4,6)

Ot. ps. (2/1, 7-8. 10-11)

Ev (Mt 4, 12-17. 23-25)

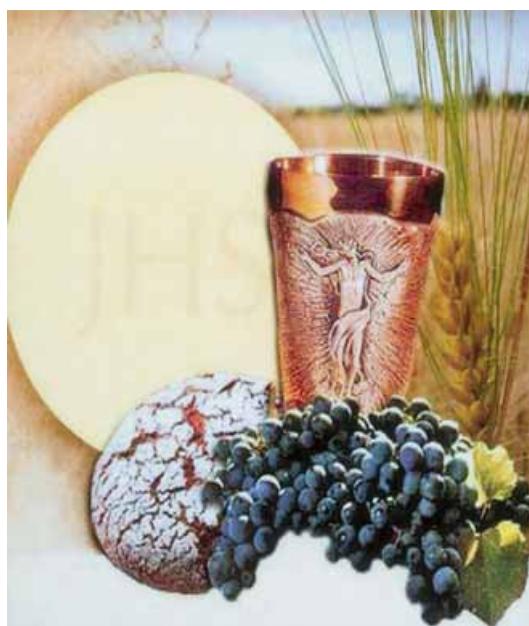
Stalno slušamo da je crkva kuća Božja. Bog je naš O tac i mi smo njegova djeca, a njegova kuća i naša je kuća. U tu kuću dolazimo izraziti pobožnost Bogu, našem Ocu. Ne smijemo zaboraviti ili zanemariti da smo njegova djeca. Budući da smo svjesni drugih ljudi, koje pozdravljamo tiho i s poštovanjem prije i poslije euharistijskog slavlja, pružamo im ruku u znak mira na samom slavlju jer to Bog od nas očekuje i želi. Sv. Ivan danas nam govori: »*Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti. I ovu zapovijed imamo od*

njega: Tko ljubi Boga, da ljubi i brata svoga» (1 Iv 4,22-23).

Postoji vrijeme i mjesto u kojem trebamo biti sami s Bogom. To mjesto može biti posvuda. Vrijeme moramo sami izabrati. Euharistijsko slavlje uvijek i oduvijek je slavlje cijele zajednice, molitva Božje obitelji, a nikada nije molitva pojedinca, tj. samo osobna. U crkvu dolazimo na euharistijsko slavlje, ne kao na neko prikladno mjesto, već naprotiv u kuću u kojoj se Božja obitelj sastaje na poklon i pobožnost.

Prije II. vatikanskog sabora ljudi su često molili privatno na svoj način i za vrijeme euharistijskog slavlja, npr. krunicu ili su čitali iz pobožnih knjiga. Krunica i sve ostale privatne pobožnosti jako su važne, a za vrijeme euharistijskog slavlja moramo moliti i sudjelovati zajedno kao jedna obitelj. Što je najvažnije za sve nas jest da moramo težiti jedinstvu između nas vjernika, koje se posebno iskazuje u pričesti, gdje u zajedništvu blagujemo tijelo i krv Kristovu.

Ono što radimo za vrijeme euharistijskog slavlja mora se odražavati u našem životu. Budući da jedni druge na euharistijskom slavlju nazivamo braćom i sestrama, to moramo pokazivati i živjeti i izvan euharistijskog slavlja. Bog želi da našu ljubav prema njemu pretočimo u ljubav prema svojim djeci. Na to nas je poticao i o. Antić: »*Pred braćom, bližnjim imaj bratsku ljubav, bratsko poštovanje, razumijevanje, bratsku ustrpljivost i snošljivost. Pred svakim fin, nemoj učiniti nikome drugome što ne bi želio da se Tebi učini*« (AP I/45, 9).

ČETVRTAK, 2. SVIBNJA 2016. <> 9. TJEDAN KROZ GODINU (C)

1. čit. (2Tim 2, 8-15)

Ot. ps. (25/24, 4-5b. 8-10. 14)

Ev (Mk 12, 28b-34)

Sv. Vinko Paulski običavao je reći: »*Moje propovijedi su jednostavne, ali ja ih uspijevam reći na tisuću načina.*« Naravno, ta izjava bila je ponešto pretjerana, no njegova namjera bila je da ono što je srce naše vjere - njena središnja poruka, mora biti uporno ponavljanu na svaki mogući način. Naša čitanja danas sigurno predstavljaju srce kršćanske vjere.

Najprije evanđelje pred nas stavlja veliku zapovijed ljubavi. Mi to moramo predano opsluživati, jer je zapovijed ljubavi jedna. Isus je pitao: »*Koja je prva zapovijed?*« To pitanje ima samo jedan odgovor. Isus je posve jasno odgovorio da Boga moramo ljubiti svim svojim bićem, i on ne staje tu, već nadodaje da bližnjega moramo ljubiti kao samoga sebe.

Zapovijed ljubiti Boga svim svojim bićem potječe iz starozavjetne knjige *Ponovljenog zakona*, a zapovijed ljubiti bližnjega potječe također iz starozavjetne knjige *Levitskog zakonika*. Te zapovijedi nisu bile za Isusa nešto novo. Njegova je zasluga to što je dvije različite zapovijedi spojio u jednu. Istina je da mi ne možemo istinski ljubiti Boga ako iskreno ne ljubimo bližnjega i obratno.

Drugo čitanje dovodi nas do druge točke promatranja kršćanske poruke vjere i ljubavi. Istinska ljubav traži da dajemo sebe u potpunosti bez ikakve sebičnosti. Naša tjelesna smrt posljednji je čin ljubavi u kojem mi sebe s pouzdanjem stavljamo u Božje ruke. Poruka je da nas smrt vodi u život, u vječni život po uskrsnuću.

Ljubav u ovom životu i uskrsnuće na vječni život u savršenoj ljubavi kojom nas Bog ljubi: a to je prikidan sažetak poruke naše kršćanske vjere.

Važnosti zapovijedi ljubavi bio je svjestan i časni sluga Božji o. fra Ante Antić, i to upravo onako kako ih je Isus tumačio apostolima, učenicima i svima koji su slušali njegove propovijedi. Zato je ljubio Boga u predanju duboke vjere, pobožnosti i služenja braći i sestrama. Te dvije zapovijedi, koje Isus spaja u jednu, i njihovo potpuno opsluživanje jesu i razlog i uzrok njegova neumornog isповједničkog služenja i duhovnog vođenja duša. Časni sluga Božji piše jednom župniku: »*Samo radite s ljubavlju. (...) Ljubite male ministrante svrhunaravnom ljubavlju Božjom i posvetite im pažnju, da ih dobro uputite u duhovni život. Njihovu životnost i druge djeće mane trpite, oplemenujte i gledajte u svjetlu Providnosti. S njima strog kao otac, a susretljiv i zabrinut za njih kao majka*« (AP I/18, 1).

ČETVRTAK, 7. SRPNJA 2016. <> 14.TJEDAN KROZ GODINU (C)

1. čit. (Hoš 11, 1. 1-3. 8c-9)

2. Ot. ps. (80/79, 2-3c. 15-16)

Ev (10, 7-15)

Današnje prvo čitanje iz knjige proroka Hošee jedan je od najdivnijih starozavjetnih objava o Božjoj ljubavi i dobroti. Hošea je

prorok Božje ljubavi, unatoč prkosnoj nevjeri naroda. On je slavan po svojoj slici Boga kao vjernog, nježnog i strpljivog muža koji nastavlja ljubiti svoju ženu i dovesti je natrag u obiteljski dom, unatoč njenom preljubništvu. Današnje čitanje ima posebnu vrijednost i značenje jer pripravlja narod za Isusovo

učenje o Bogu kao našem brižnom, strpljivom ocu koji nas neizmjerno ljubi.

Hošta prikazuje Boga kao vjernog oca koji svojoj djeci opršta njihovu drskost i bezobraštinu. Ta slika nas podsjeća na sliku sv. Ivana Pavla II. koji u naručju drži malo brazilsko dijete, koje se radosno smije dok ga papa drži u naručju. Bog kao otac hrani svoju djecu i uči ih prve korake. Možda će nam sljedeća rečenica pomoći da shvatimo Božju ljubav. Bog kliče: »*Iz Egipta pozvah sina svoga.*« Ta izjava odnosi se na Izlazak, kada je Bog izveo Izraelce iz egipatskog ropstva i pretvorio ih u svoj narod. To je veliki, zapravo središnji trenutak Božjeg spašavajućeg djelovanja u SZ. Od njega je veći događaj samo Isusova muka, smrt i uskrsnuće s kojima počinje kršćanstvo.

Premda je Izrael često bio nevjeran, Bog se ljuti jer ne želi da se rasplamsa njegova srdžba. Zato on kaže: »*Ja sam Bog, a ne čovjek.*« Svaki zemaljski, odnosno ljudski roditelj ima granice svoje strpljivosti. Ljudska narav ima granice svoje ljubavi i strpljivosti. Božja ljubav nema granica, a njegova je strpljivost beskrajna. Božja ljubav ne može zakazati (usp. 1Kor 13, 7-8).

Središnja Isusova poruka jest da je Bog naš vjerni i strpljivi otac od kojeg nam dolazi sve u životu, ne samo ono materijalno, već i ono duhovno i milosno. Isus nas uči da Boga svakodnevno u misi i molitvi zovemo Ocem. Zato trebamo biti neizmjerno sretni što Boga - Isusova Oca smijemo zvati našim Ocem. Otac Antić je toga bio svjestan, pa je i sam za to zahvaljivao Bogu, ali je isto tako poticao i druge, posebno one koje je ispovijedao i duhovno vodio. Jednom subratu franjevcu svećeniku piše: »*Što moraš raditi da upoznaš Gospodina, da Ga jedino jednostavno ljubiš, imaš, posjeduješ? Ljubi Ga u dužnostima, traži Ga u dužnostima, gledaj ga u dužnostima, trpi za Nj u dužnostima i nastoju Mu se sviditi, dopasti, ugoditi, postati Mu sličan u dužnostima. Neka se na Tebi vidi, odsijeva Njegova ljubav, Njegova dobrota, Njegova moć, Njegova svetost u Tvojim dužnostima. (...) Kakva će Tvoja ljubav ili bolje cijeli Tvoj duhovni život treba biti? Sama jednostavnost. U Tebi ne smije ništa biti što Te usmjeruje drugamo nego Tvojoj jedinoj i pravoj ljubavi - Gospodinu. Ti si sav jedino Njegov, a On je Tvoj*« (AP I/45, 9).

ANTIĆEV ČETVRTAK, 1. RUJNA 2016. <> 22. TJEDAN KROZ GODINU (C)

1. cit. (1Kor 3, 18-23)

Ot. ps. (24/23, 1-6)

Ev (Lk 5, 1-11)

Iako nismo ribari, možemo razumjeti Petrovu životnu situaciju profesionalnog ribara. Nakon cijelonoćnog ribolova ništa nije ulovio iako je dobro poznavao Galilejsko jezero i najbolje tehnike ribolova onog vremena i premda je sve učinio da barem nešto ulovi, ostao je praznih mreža.

Upravo tada se pojавio putujući učitelj - tesar iz Nazareta koji o ribolovu ništa nije znao, ali je ipak od Petra zatražio da baci mreže u dublju vodu: »*Izvezi na pučinu i*

baci mreže za lov« (Lk 5, 4-5). Petar, koji se u sebi borio da Isusu protuslovi i da mu kaže da se on uopće ne razumije u ribolov i da je to što traži besmisleno, ipak je nakon oklijevanja odgovorio: »*Učitelju, svu noć smo se trudili i ništa ne ulovismo, ali na tvoju riječ bacit ću mreže*« (Lk 5, 5b). Evangelje nam opisuje rezultat Petrove poslušnosti - čudesni ulov ribe i prepunu mrežu koju sami nisu mogli izvući iz vode. To je prouzročilo Petrovu vjeru u Isusa i njegovo poslanje, kao i njegovu svijest o zadaći koju će mu Isus kasnije dati, a ta je da ide loviti ljude.

Uvijek trebamo imati na pameti da Božji puti nisu naši puti, da njegova logika nije naša

logika. Sv. Pavao bio je čvrst i jasan kad je u pitanju Božja mudrost, koja se ljudima čini kao slabost i besmisao, ustvari je Božja snaga. Zato on piše: »*Ako netko misli da je mudar među vama na ovome svijetu, neka bude lud da bude mudar. Jer mudrost ovoga svijeta ludost je pred Bogom*« (1Kor 3, 18-20).

Nismo mi pozvani da kažemo Bogu po kojim se zakonima ravna svemir, pa čak ni sami naši životi. S druge strane, čini se ludo za nas katolike truditi se svim silama sačuvati brak kad je rastava postala tako jednostavna. Mnogi osuđuju Crkvu i proglašavaju je bezosjećajnom kada zabranjuje abortus, dok se mnogi bučno zalažu za pravo i slobodu žene da učini ono što ona želi. Isto tako mnogi misle da je u najmanju ruku naivno vjerovati da kruh postaje tijelo i vino krv Kristova. Oni zaboravljaju starozavjetno uvjerenje da su mudri putovi Gospodnj. I da Bog čini upravo onako kako je učinio s Petrovim ulovom.

Časni sluga Božji otac fra Ante Antić zarađana je shvatio Božju mudrost i ispravnost Božjih putova pa je svoj život usmjerio na njih. I on je poput Petra postao lovac na ljudi, utvrđujući ih u vjeri. To je savjetovao i drugima. Evo što savjetuje jednom novozaređenom svećeniku: »*U punini godine, u punini svetog svećeničkog Reda, u punini teološkog znanja u dosta stečenom životnom iskustvu, s blagoslovom Tvojih starijih polaziš u život. Polaziš s Kristom, da činiš dobro kao i On. Na Tvoja će leđa pasti breme odgovorne službe i Ti ćeš voditi, odsada odgovarati za spas duša, za povjerenu Ti dužnost. Sinko, shvati i uzmi svoju novu dužnost u duhu vjere, kao svetu volju Božju, koju ćeš savjesno, ozbiljno s ljubavlju izvršavati. (...) Preporučam Ti, da sve pouzdanje staviš u Presveti Oltarski Sakramenat i Blaženu Djevicu Mariju. Čuvaj ljubav prema Bogu i bližnjemu. Budi poniran i ustrpljiv, razborit i svrhunaravan*« (AP I/22, 1).

On to savjetuje i nama. Naslijedujmo ga.

Na prošlogodišnjem pastoralnom tečaju u Bologni rekao je kardinal Lercaro pred 700 sabranih svećenika: »*Svećenik raspolaze nadprirodnim snagama, koje mogu svladati i najveće zapreke. Svjedok je tome Župnik Arški. Iako su danas drukčije prilike, iskustvo je tisuću puta potvrdilo činjenicu: ako dadete narodu revna svećenika s dubokim nutarnjim životom, bogata ljubavlju, nesebična, bez osobnih interesa, spremna na žrtve i plemenita u saobraćaju s ljudima, pa bila župa hladna, teška, pusta kao pustinja, ona će procvasti. Tako je danas, tako je bilo jučer, tako će biti uvijek. Svećenik je onaj koji izgrađuje vjernike*«.

Ponovno Te stavljam pod okrilje najsvetije Majke Božje i molim Te traži dnevno na njezinu majčinskom Srcu jakosti u radu i poticaja za svoj duhovni život.

Neka Te ljubi, čuva i krijepi Blažena Djevica, Majka našega Spasitelja i Majka Tvoga svećeništva!

Neka Te sveto Uskrsnuće Kristovo potiče da težiš za onim što je gore, a ne što je na zemlji! Neka Te jača, da sve izdržiš za slavu Božju i spas duša »da dovršuješ nedostatak nevolja Kristovih u tijelu svojemu za tijelo njegovo, a to je Crkva« (usp. Kol 1,24). (...)

Sinko, dozvoli mi, da Ti rečem što mislim pred Gospodinom. Ti ne misliš kako si pisao onu dopisnicu. Tvoje je srce bolje i plemenito i osjetljivo na svako dobro i spremno Gospodinu služiti u svomu pa i u toj pustinji. (...)

Tješi se s prisutnošću Isusovom, Njegovom mukom i bolima Marijinim i svetom voljom Božjom očitovanom po posluhu. Budi ustrpljiv. Sve zaboravi, da i Gospodin Tvoje pogreške zaboravi i oprosti. Budi onakav kako Ti je nevrijedni Magistar preporučivao. On Te pozdravlja i blagoslovuje.

Piše: dr. fra Vicko Kapitanović

MAGISTAR BOGOSLOVA U MAKARSKOJ (Nastavak)

Pokušaj i problemi zajedničkoga franjevačkog učilišta

Na provincijskom kapitulu u prosincu 1931., na kojem je za provincijala izabran fra Ante Cikojević a za kustoda Grabić, kapitularci su prihvatili zamisao oko podizanja zajedničkog učilišta dviju provincija i do konačnog rješenja kapitol je ponudio Provinciji sv. Jeronima raspoloživi prostor u Makarskoj, zaduživši definitorij da zaključke s defintorijem Provincije sv. Jeronima provedu u djelu. Na istom kapitulu Antić je dobio samo jedan glas za definitora, a ponovno je potvrđen za lektora asketske teologije, magistra klerika i izabran za samostanskog diskreta. Tako je Makarska postala u neku ruku središnje franjevačko učilište na području tadašnje Jugoslavije i jedno od većih franjevačkih učilišta u slavenskom svijetu.

Da bi zadovoljio klerike iz drugih provincija, Antić je svakom dodijelio posebnu sobu, dok su klerici Provincije Presvetog Otkupitelja bili uglavnom razmješteni u tri velike sobe. Najvjerojatnije je i preporučio svojim dotadašnjim klericima da se pokažu susretljivi i otvoreni. Ta je činjenica vjerojatno djelovala na dobar sklad, u početku, između bogoslova različitih provincija.

Premda u stiješnjenim prostorijama, klerici su Provincije Presvetog Otkupitelja u početku bili oduševljeni dolaskom kolega iz drugih provincija, što je učilištu davalo veći ugled i zaneseni ujedinjenjem i idealima kako će ujedinjeni u Franjinu duhu širiti evanđelje širom domovine. Zagrebački i dubrovački klerici koji su dolazili iz većih sredina morali su bez sumnje osjetiti Makarsku kao malo mjesto bez zbivanja koja bi se mogla usporediti s većim sredinama. Iako su se zagrebački bogoslovi na

kraju godine vratili u svoju provinciju, broj bogoslova dviju dalmatinskih provincija sljedećih godina rastao je dalje na 46, potom 58 i 1934./35. dosegao najviši međuratni broj od 65 studenta. A to je Antiću kao jedinom magistru pribavilo dosta posla. Zbog toga je fra Karlo Eterović 30. prosinca 1931. upozorio provincijala Cikojevića da Antić može »teško bez pomoćnika« i nastojao ga potaknuti da što prije pošalje fra Andriju Zjačića. Što je provincijal i učinio 4. siječnja 1932.

Općenito se čini da je s brojem povećana i Antićeva brižljivost. Ona se ogleda u malim sitnim stvarima i nabavama potreština u odjeći i brizi za zdravlje. Antić ne zaboravlja ni male sitne radosti kao što je božićna tombola. Nastojao je da bi studenti dobili u ruke *Sveto pismo*, jer knjižnica nije raspolagala tolikim brojem primjeraka, kako bi svaki student u svojoj sobi mogao, desetak minuta, čitati svetopisamske tekstove uz duhovno štivo. No Antićev je odgoj ipak naginjan zatvorenom tipu samostanskog odgoja.

U uvjerenju da se čovjek molitve može snaći na svakom mjestu, Antić je nastojao studente naviknuti na molitveni život. Tako je savjetovao provincijalu Cikojeviću da odredi da studenti kad idu u crkvu mole psalam *Miserere*, jer se to nije usudio uvesti sam zbog reakcije studenata. Isto tako je, netom je to bilo moguće, zatražio od provincijala da se soba u kojoj je nekada bila kapela, a koja je čini se zbog pridošlog broja studenata bila upotrijebljena za neku dvoranu ili možda čak i za spavaonicu, ponovno obnovi i pretvoriti u kapelu u kojoj bi se čuvalo Svetotajstvo, kako bi ga studenti lakše mogli pohađati.

Ipak Antić od tako različitih skupina studenata nije uspijevaо stvoriti skladnu cjeлину. Prema fra Urbanu Taliji, udruženje studenata Provincije sv. Jeronima i Provincije Presvetog Otkupitelja bilo je »*kolosalna pogreška*« jer su se prvi u Makarskoj smatrali sami gostima, a takvим su ih držali i članovi Provincije Presvetog Otkupitelja, па je то »*nužno vodilo, da ispluta oni veliki antagonizam, difference, koje se nijesu mogle izravnati, već pojačati*«.

Fra Roko Rogošić je držao da su razmirice ponajviše izbijale zbog Zbora Milovan i zbog toga što magistar nije bio čvrste ruke. Ne bi se moglo reći da Rogošić nije imao djelomično pravo u svojim zapažanjima, ali Antić nije mogao biti tvrde ruke, ako se pod tim podrazumijeva kruta strogost, jer je on u svakom studentu gledao na kraju krajeva dobrog studenta. Zbog toga je u Provinciji i uživao ugled odgojitelja koji odgaja blagošću. Razgovarajući jednom tako o Provinciji, kritičar Rogošić ga je naveo da prizna da nema jedinstva u Provinciji, ali je Antić ipak ustvrdio »*da su ljudi dobri, da dobro govore, ali da slabo ide*«.

Već je u samom početku, čini se, postojalo neko nepovjerenje među studentima koje se očitovalo u zatvorenosti. No čini se da su početkom 1932. trojica studenata Provincije sv. Jeronima počela zadavati Antiću glavobolju, Antić je o tim problemima usmeno razgovarao s provincijalom. Čak je i opomenuo tu trojku. S ostalim je studentima Provincije sv. Jeronima bio zadovoljan jer su pokazivali i volju i zanimanje za studij, više nego neki studenti iz Antićeve Provincije, pa je Antić držao primjerenim da ne intervenira jače do kraja školske godine kako ne bi unio nemir u klerikat.

Antića nije zadovoljio postignuti odgojni uspjeh. Klerici su mu se još činili prebučni u zavodu, a čini se da su napuštali češće klerikat ili profesorij, kako su ga onda nazivali, i odlazili u dio samostana u kojem su živjeli svećenici i braća laici. Na sjednici lektora i magistra 19. siječnja 1933. magistar je iznio da studenti Provincije sv. Jeronima nisu

zadovoljni jer bi voljeli pohađati sveučilište, nisu bili zadovoljni tobže ni s metodom profesora, zbog različitosti mentaliteta koji im nije odgovarao. Antić je predlagao da mu se obznane studenti koji ne uče i da će ih on navesti svojim sredstvima, te zatražio od profesora, koji su stanovali na drugom katu, da se presele na prvi kat kako bi se klerikat odijelio od profesorskog stambenog dijela, što profesori zbog premalenih soba na prvom katu i straha od studentskog štropota iznad njihovih glava nisu prihvatali.

Mlade redovnike u zavodu, u kojima je bujao život, nije bilo lako natjerati da obdržavaju asketsku tišinu. Čini se također da ni pušenje nije moglo biti iskorijenjeno. Zbog toga je 27. ožujka 1933. fra Ante zamolio provincijala Cikojevića da izda odluku u kojoj bi naredio red, tišinu i neizlaženje iz klerikata. Htio je tako uz pomoć provincijala postići ono što, priznaje, sam po sebi ne bi uspio provesti. Provincijalat je 1. travnja 1933. donio odluku kojom određuje da se u klerikatu čuva muk, red i klauzura i da ga magistar svaki mjesec izvijesti o izvršivanju

tih naredaba, a dvojici klerika je sam provincial morao pismeno zabraniti pušenje, jednom čak uz kaznu.

Nije poznato je li Antić mjesecno izvještavao provincijala o stezi u klerikatu, no trebalo je dosta vremena i strpljivosti da bi ukrotio ponosne mladiće. Provincijalovu naredbu o klauzuri Antić je najvjerojatnije proveo zaključavajući dio samostana u komu su boravili studenti i povjeravajući jednom od studenata da on pazi na zaključavanje i otvaranje vrata.

Sljedeće školske godine broj se studenata još više povećao pa su neki morali biti smješteni izvan klauzure, na što je provincial predložio da se profesori premjeste kat niže i da odlaze isповijedati klerike u klerikat, u čemu ga profesori nisu podržali naglašavajući opravdano, s obzirom na ispovijed, da bi se time nametnule veće poteškoće ako bi studenti preko magistra morali pozivati ispovjednike.

Antić je bez sumnje imao udjela i u nekom drugom Cikojevićevu dekretu o učenju, čiji nam je sadržaj nepoznat. To se vidi iz provincialova pisma Antiću u kojem tvrdi da se pribojavao da studenti neće poslušati dekret, a Antić je držao »da će sve ići dobro«. Kad je fra Jure Božitković pročitao taj dekret, u klerikatu je očito nastalo nezadovoljstvo. Nije isključeno da se nezadovoljnim studentima priključio i sam Antićev pomoćnik fra Petar Čapkin, jer je Božitković tražio od provinciala da ga ne šalje u Rim na studij dok se ne vidi kakav je. Cikojević je ipak, oslanjajući se na svoju praktičnu narav, shvatio reakcije mladosti, pa je Antića tješio da stvar ne uzima tragično naglašavajući mu potrebu mladosti da »zaluta«.

Napetosti koje su se zbivale u Zboru Milovan i kruća stega koja se počela zavoditi u klerikatu navela je vjerojatno studente Provincije sv. Jeronima da izraze Antiću želju da napuste Makarsku bogosloviju, pa je Antić 22. studenoga 1934. u svom izvještaju obznanio provincijski kapitol da klerici Provincije sv. Jeronima žele poći iz Makarske.

Konačni razlaz studenata uslijedio je nakon petosvibanskih izbora i završenog ljetnog semestra 1935.

Studente koji su odlazili na praznike ili, završivši studij u Makarskoj, nastavljali rad kao svećenici u Provinciji sv. Jeronima praktio je Antić sa zanimanjem. Iz opaski Nikole Španjola da se nazrijeti da je Antićev odgoj ostavljao na studentima iz Provincije sv. Jeronima dubok trag. Španjol ističe daje Antić studentima ulio redovnički duh. Zamjerao je ipak Antićevim studentima da su preveliki »racionalisti«, tj. da im treba objasniti zbog čega nešto trebaju raditi, te da su osjetljivi i nedovoljno pobožni. Zamjerke za koje je teško reći koliko Antiću treba prislati odgojne zasluge ili nedostatke.

Kad je Antić, u svom stilu, nastojeći o drugima govoriti samo dobro, napisao Španjolu u Dubrovnik kako čuje da su studenti mirni, složni i zadovoljni, Španjol je pomalo zajedljivo odgovorio da ne može zanijekati da nisu složni, nadodavši: »*U tome ja ipak ne vidim posebne krjeposti. U samobrani svaka životinjska organizacija je složna.*« Uz tu zajedljivu opasku o slozi, koju je dopunio s drugom opaskom o zadovoljstvu, Španjol je kao promatrač priznavao da kod studenata ima »*dosta franjevačkog duha i franjevačkog veselja*«, koje pripisuje Antiću, ali se potužio na njihovo shvaćanje redovničke stege i na pre malo duha poslušnosti, koju Španjol očito shvaća u duhu »*slijepa*« poslušnosti.

Provincialu Hrvatske franjevačke provincije sv. Cirila i Metoda Teofilu Harapinu, čiji su studenti kratko studirali u Makarskoj, činilo se da je Antić vrlo dobro pronicao studente njegove provincije, jer su se njihovi sudovi podudarali. Zahvale provinciala vjerojatno treba promatrati kao uljudni govor, no ipak se može razabrati da nije puka konvencionalnost kad provincial fra Bono Škunca izražava čvrsto uvjerenje da je njezinim studentima mnogo koristila Antićeva »otčinska briga«. Općenito se čini da se o Antiću prinosio glas kao o brižnom i blagom učitelju studenata.

Piše: Matej Kuhar

PROROČKE RIJEĆI

Jedna šesnaestogodišnja djevojka željela je poći u jednu redovničku kongregaciju. Došla je o. Anti da je vodi i pripremi u duhovnom životu za stalež posvećenja. Više je puta k njemu i prije dolazila, a tada mu je očitovala svoju želju, čak i više od želje, svoju čvrstu odluku da hoće živjeti sveti stalež posvećenja u družbi sestara.

No, njegov ju je odgovor, ipak, kod ove odluke zaprepastio i razljutio. Evo što sama

svjedoči: »*Rekao mi je: Kćerce, ti ćeš se udati i rastaviti ćeš se od muža!*« Odgovorila je: »*To je, oče Ante, nemoguće! Ja znam ono što hoću. Brak mi ne pada ni na pamet. Bit ću samo prava i dobra redovnica, jer me ne privlači ništa od ovoga svijeta.*« Nakon toga je priznala: »*Žao mi je da sam išla k njemu. Mislila sam da bi me drugi svećenici bili na tom putu pomogli da ostvarim život redovništva i bili bi sretni da sam im takvu odluku kazala. No, ipak sam poslije prve eksplozije bijesa i uzbudjenosti zašutjela.*« O. Ante je ostao sam sa svojim sklopljenim rukama, ponizan, ako ne i potišten u mome žalosnom držanju, te mi je ponovno nadodao: »*Kćerce, u ovom slučaju ja ne mogu ništa učiniti, ali će biti onako kako sam ti rekao!*«

I nastavila je svjedočiti: »*Život je tekao naprijed, a ja sam već i zaboravila njegove riječi. Ušla sam u samostan i ostala sam nekoliko godina. Zatim sam izišla iz samostana. Udalila sam se gotovo iz inata, iz ljutnje i radi ponašanja i držanja nekih sestara prema meni. No, nažalost, nisam uspjela strpljivo podnositi svoj brak koji je za mene postao jedno pravo iskustvo tereta, još i više od toga, bio je ispunjen gorčinom i neshvaćanjem. Rastavila sam se, i tada sam se nanovo sjetila riječi o. Ante koji me zaista nije nikada odbacio. Pisao mi je i slao je druge da me pozdrave. Nadao se, molio je i žrtvovao se za mene. Od tog trenutka, pa i kasnije mogla bi pričati izvanredne i velike događaje što su mi se ispunili po njegovim molitvama, a gotovo se nisu mogli ljudskim riječima ni protumačiti. Potpuno, iskreno i duboko vjerujem i sada svjedočim da se je Bog služio ovim svetim redovnikom a ja mu zahvaljujem zbog svoga pravog*

obraćenja, kao i radi iskrenoga kasnijeg duhovnog napretka u svetoj vjeri i intenzivnom duhovnom životu.«

Riječ je o osobi - intelektualki, veoma uglednog i dostojnog poštovanja i povjerenja, bez obzira na njezinu tešku i naizgled negativnu prošlost. Savjeti o. Ante vratili su je Bogu i čestitom životu.

O. Ante se je počešće nalazio i u Brezovici, kod sestara karmeličanki. Kod njih bi nekoliko dana ostao na odmoru, a doznali su za to i klerici jednoga redovničkog Reda, pa bi i oni dolazili k njemu. Spominjali su da im je znao pojedinačno barem po jednu riječcu izreći: »*Ti tako, ti ovako, ti onako! Ti, sinko, nisi ništa napredovao u novicijatu. Treba se sve staviti na pravo mjesto, inače se ne može dalje ići u redovničkom životu!*« I nije se moglo. Poslije nekoliko godina ovaj je izišao iz Reda, kako mu je o. Ante izričito naglasio, jer svaku stvar redovničkog poziva nije stavljao na pravo mjesto.

Bolesna časna sestra ležala je dulje u bolnici. Jedne noći joj je perforirao žučni mjeđur, a nakon toga slijedila upala trbušne opne i druge vrlo ozbiljne teškoće. Liječnik je za sestru izjavio da je 95% njen kraj.

Telefoniralo se o toj časnoj sestri o. Anti. Došao je do bolesne časne sestre u 9 sati ujutro i odmah ju je upitao: »*Sestro, imaš li miran duh?*«

»*Mislim da sam mirna, oče Ante, odgovorila je bolesnica. U drugim okolnostima bi se mnogi drugi smijali zbog sličnog pitanja, ali u ovom slučaju nije bilo vrijeme za smijeh.*«

»*Ova bolest ne vodi smrti. Ne! Ne!*«, rekao je o. Ante i nadodao: »*Vi ćete, sestro, ostati i dalje s nama!*« Tako je o. Ante bio mnogo veći prorok od liječnika.

I časna sestra je sasvim ozdravila. Ostala je još mnogo godina na svijetu radeći za Božje kraljevstvo.

Brat jedne časne sestre imao je rak u trbušu. Prije pet dana bio je operiran, ali organizam nije imao nikakve probave. Sve su njegove nade već bile umrle. Časna sestra susrela je o. Antu i očitovala mu je svoju muku.

»*Ne, sestro, on neće umrijeti. Samo hramo!* Neće umrijeti!«

I ovaj je put o. Ante imao pravo. Ozdravio je!

U neku žensku redovničku zajednicu pozvan je o. Ante držati duhovne vježbe. Na njima je sudjelovalo nekoliko pripravnica-kandidatica. U svečanom raspoloženju kod njegova dolaska sve sestre se okupile oko njega, te bi i bio grijeh ovu svečanost razbiti. Ipak sveti čovjek je nekima od njih rekao da nisu za redovnički život. Bilo je zbog tih riječi suza i protivljenja kao i molitava. Redovito su uglavnom bile primljene one s najljepšim predviđanjima, jer se je činilo da su baš one za redovnički stalež, a pokazalo se upravo ono kako je o. Ante prorokovao. Neke su ubrzo otišle drugim stazama i ostavile redovnički poziv.

Sve te slične zgode, kao i one manje poznate i nepoznate stvari, zajedno su upućivale na sve ozbiljno, važno i značajno da je o. Ante imao karizmatske darove, tj. one darove o kojima se u povijesti života svetaca mnogo govorilo i pisalo, a danas se kod mlađih ti darovi i ne spominju, kao da nema novih svetaca.

Brojne riječi o. Ante, makar se u ljudskom govoru nisu razlikovale od riječi običnog smrtnika, a nisu spomenuti ni u ovoj knjizi, smatrale su se nadahnutima od Duha Svetoga - proročke riječi!

Cijelo svoje biće predaj Svevišnjemu u Isusu Kristu, našem Velikom Svećeniku. Kao svetom Pavlu, kao sv. ocu franji neka Ti Isus bude sve. Od njega uvijek uči ljubiti Oca nebeskoga, za Nj se žrtvovati, Njegovu svetu volju nada sve vršiti i ljubiti ljudi i njima samo dobro činiti kao i Isusu.

AP I/45, 1

Fr. Ante Antic'

Piše: dr. fra Vicko Kapitanović

PREPOZNAVATELJ KRISTOVA LIKA U BRAĆI (Nastavak)

ČOVJEK DUHOVNE JAČINE

Antićeva jakost proizlazila je iz njegove postojane vjere i gorljive ljubavi prema Bogu Ocu koji ga je obdario dobročinstvima, Kristu koji je za nj prepatio bolove križa i Duhu Svetom čija se ljubav razlila u njegovu srcu. Upravo vjerujući postojano u Božju ljubav, mogao se junački održati u kušnjama, duhovnoj suši, tami, muci i boli, kad Božju ljubav nije doživljavao osjetno, i »jednako mu sačuvati svu ljubav, svu vjernost, sve predanje i ostati s Marijom u žalosti, boli, ispod križa, vršeći svaku dužnost, posao i službu«, kako piše G. Šmit. »U tim časovima - piše M. Antolović - pogledajmo Isusa u Getsemaniju, na križu, kad je bio od svakoga ostavljen i dapače napušten od svoga Oca Nebeskoga. U tim časovima On jednako moli, jednako ljubi, vrši volju Oca Nebeskoga i Boga zove svojim Ocem i u ruke njegove polaže duh svoj.«

»Zakopati talenat« - isticao je - »ne priznati primljeno dobročinstvo, ne uvažavati, ne cijeniti ponuđene milosti i Božansku ljubav to je kukačluk, nezahvalnost i prostota.« Zbog toga nije dopuštao zaustavljanje na duhovnom putu, koliko god ono bilo teško. U teškoćama je uzdizao pogled propetom Isusu. Propetog Isusa isticao je kao životni put svakom Kristovu učeniku, pa taj put nije ni sam mogao mimoći. Kristu biti sličan po križu i s njim biti

propet na križu, bio je ideal njegova života. U praktičnom životu to vježbanje u nasljedovanju propetog Isusa obuhvaćalo je, uz neke asketske vježbe, sjedinjenje s voljom Božjom, podlaganje Božjoj volji, prihvatanje poteškoća, neugodnosti i trpljenja. Značilo je piti kalež životnih poteškoća, kao što ga je ispij Isus, vršeći volju Oca nebeskoga. Premda su životopisci ponekad isticali Antića i kao asketa, sudeći prema njegovim poukama, Antić nije nipošto težio prema nekim herojskim asketskim vježbama. Dapače, asketske vježbe za njega su imale vrijednost kao znak podlaganja Božjoj volji. Naročito se među tim vježbama često spominje radosna strpljivost. Odričući se ugodnosti i sebeljublja, naslijedujući Krista u siromaštву, čineći pokoru, Antić je jačao svoju volju i svoju izdržljivost, te tako postajao »athleta Christi« (Kristov atlet) koji je mogao ostati vjeran u kušnjama, nepokolebljiv u vjeri, jak u ljubavi i postajan u molitvi.

Po naravi mekan, Antić se morao dosta vježbatи da bi postigao odlučnost i jakost potrebnu u radu s odgajanicima ili da bi se ponekad mogao oprijeti shvaćanjima neke starije subraće pa čak i poglavara u pojedinim prilikama, kad je nazrijevao da njihovi pretjerani zahtjevi mogu biti na duhovnu štetu subraću. Ustrajno se izgrađujući, uspijevao je bez povreda poglavara provesti vlastite

stavove za koje se naknadno pokazalo da su bili opravdani. Njegova jakost sastojala se u poniznoj upornosti kojoj se doslovno bilo nemoguće oprijeti. Podlažući se strpljivo, izrastao je u jaku duhovnu osobu.

Antićeva nemametljivost i duhovna profijnenost pribavili su mu u očima poglavaru izvjesne prednosti. Vjerljatno zahvaljujući umiljatosti prema poglavarima i poglavari su bili skloniji uvažavati njegove potrebe. Čak bi se naizgled nekomu moglo pričiniti da je u životu nailazio na manje poteškoća nego ostali redovnici. No poteškoća je bilo. One su proistjecale iz slabosti ljudske naravi i Antić se s njima morao hvatati ukoštač i zbog toga mu je trebalo dosta duhovne jakosti.

Nju je postizao vježbajući se u poniznosti. Neki njegovi izrazi poniznosti u današnje vrijeme mogu se činiti, na prvi mah, da odudaraju od shvaćanja dostojanstva ljudske osobe, Antić ih je međutim shvaćao duboko religiozno i iza sjene poglavara promatrao je tvorca vlasti. Tako Š. Atlagić piše: »*Tko se drži svojih starijih, on Boga sluša i živi njegovoj svetoj volji.*« Sebe je često nazivao nevrijednim slugom Gospodnjim, najzadnjim i beskorisnim. Potpisivao se poslušni podložnik, a dvadesetih i tridesetih godina, vrlo često, »*pokorni fra Ante*«. Čak je i osobna pisma više puta slao preko Provincijalata. Kad mu je majka pisala, i uz to još poručila da dode kući, on je pitao savjet u provincijala i podložio se njegovoj odluci: »*Molim Vas, ne znam bi li bilo potrebito da podem 1-2 dana kući, jer mi je majka pisala i poručila da dođem. Što Vi odlučite učinit ću.*«

Ponekad se takvo njegovo izražavanje odanosti i poslušnosti i obećavanje molitava čini naivna »*captatio benevolentiae*« (težnja za blagonaklonošću), no poglavari to nisu shvaćali kao ulizivanje jer su bili uvjereni da Antić zaista tako i osjeća. Možda se to može vidjeti i prilikom njegova putovanja u Rim 1925. za koje su mu poglavari bili pri ruci, dok su molbe dr. fra Ante Crnice, koji se nije politički slagao s provincijalom Cikojevićem, da bi pošao u Rim ostale uzaludne. Uza sve to u proviđanju vlastitim potrebama, premda je Antić možda

prolazio bolje od većine ostalih redovnika, nije do kraja uspio svladati svu naravnu težinu osjećaja koji se pojavljuju u ljudskoj psihi te je i njemu ponekad bilo teško moliti gvardijana za potrepštine, pa je tražio zaobilazni način. Tako u pismu Cikojeviću dok mu čestita imandan piše: »*Neka Vam [dobri Bog] naplati Vašu očinsku požrtvovnost i dobrotu, koju ste vazda prema meni nevrijednom pokazivali! Ja ću za Vas moliti i nastojati da Vam budem poslušan i zahvalan. - Ako bi mi mogli dozvoliti, želio bih za sv. Antu darovati svima klericima život sv. Ante od o. Petrova.*«

»Slijepu poslušnost« prema poglavarima tražio je i od onih koje je duhovno vodio. »*Slijepu poslušnost vazda pokaži prema ocu Starješini*«, pisao je fra Nikoli Gabriću. »*Nemojte plakati, nemojte tugovati, nemojte se nikomu tužiti. Sve Gospodin vidi, sve zna, sve od Vas prima*«, pisao je M. Baturić. Pa ipak Antić nije bio »slijep« kad poglavar nije bio dalekovidan. Dapače je poglavare višekratno i uporno znao uvjeravati. Činjenica je da ga ni revnosnici, premda im se pokoravao, nisu uspijevali promijeniti, pa se čak činilo lakše za magistarsku službu pronaći drugu osobu.

Možemo pretpostaviti da su plasljivost, povučenost i kolebljivost nestajale upravo pred njegovom živom vjerom. Na krilima jake jednostavne vjere njegova se duša uzdižala iznad same sebe i iznad svega zemaljskoga težeći jedino za savršenom Božjom ljubavlji. Kako Antić vidi potrebu ispravne kateheze, kad su vjernici u pitanju, zapisničar Bogoslovskog zbora Milovan uz izlaganje fra Jerka Stuparića: »*O. fra Ante Antić veli, da je on često čuo, da naše učenje asketike nema nikakve važnosti, jer u našem narodu nema duša, koje bi trebale posebnog vođenja. On se je sam htio o tom uvjeriti, pitajući razne duše, i video je, da je to istina. Tome nepoznavanju duhovnog života krivo je slabo propovijedanje. Zato je potrebno dobro propovijedati i katekizirati, i tada ćemo odgojiti duše, koje će ćutjeti potrebu višeg duhovnog života.*«

HODOČAŠĆE IZ ŽUPE MILJEVACA

13. srpnja 2016.

U srijedu 13. srpnja 2016. godine 49 Miljevčana, predvođeni sa svojim župnikom fra Ivanom Vidovićem, hodočastili su u Mariju Bistrigu, na grob bl. Alojzija Stepinaca i na grob časnog sl. Božjega o. fra Ante Antića. Hodočašće 49 Miljevčana sa župnikom fra Ivanom Vidovićem koji su se zadržali u svetištu Majke Božje Lurdske, na Antićevu grobu i u njegovoj sobi od 16.30 do 17.20, pozdravio je gvardijan fra Mate Matić i njihov nekadašnji župnik fra Ivan Maletić. Vicepostulator fra Josip Šimić protumačio im je povijest svetišta, kao i Antićev život, njegovo djelovanje i tijek postupka (kauze) za njegovo proglašenje blaženim.

Nakon molitve na grobu Časnoga sluge Božjega za njegovo proglašenje blaženim i za milosti po njegovu zagovoru poveo je o. vicepostulator hodočasnike da vide kapelu Majke Božje Lurdske i fra Antinu sobicu, u kojoj je proveo zadnje godine svojega zemaljskog života, u njoj ispovijedao i savjetovao brojne osobe. Na kraju su se hodočasnici slikali u samostanskom dvorištu ispred

spomen-ploče fratrima mučenicima samostana Majke Božje Lurdske.

U *spomen-knjigu* u sobi Časnoga sluge Božjega hodočasnici su upisali sljedeće: »*Hodočasnici župe Miljevci mole se za svetost i milosrđe dobrog oca Ante Antića. Primi sve nas u svoje sveto poslanje, kao i pojedinačne molbe svakog od nas. Hodočasnici župe Srca Isusova, Miljevci.*«

Donosimo i jedan pojedinačni zapis u *spomen-knjigu*: »*Dragi moj, Ante Antiću, presretna sam što sam došla na tvoj grob i u tvoru sobicu. Molim te zagovaraj za moju obitelj, da u mojoj obitelji vlada ljubav. Hvala ti! M. K.*«

HODOČAŠĆE MAJCI BOŽJOJ LURDSKOJ I ČASNOM SLUZI BOŽJEM O. FRA ANTI ANTIĆU 25. RUJNA 2016.

Skupina od 46 hodočasnika, nakon duhovnog vikend-seminara u franjevačkoj kući Tabor u Samoboru, hodočastili su Majci Božjoj Lurdskoj i časnom sluzi Božjem o. fra Anti Antiću. Hodočasnike je vodila gospođa Dobra Lovrić voditeljica župnog Caritasa župe Miljevci. Osamnaest hodočasnika bilo je iz župe Miljevci kod Drniša, ostali su bili iz Sinjske krajine, posebno župe Gala, iz Ciste Provo, iz župe Ramljani i iz Solina. Ispred crkve i samostana dočekao ih je o. vicepostulator fra Josip Šimić koji ih je poveo u crkvu i protumačio im dolazak »dalmatinskih fratra« u Zagreb, gradnju samostana koji je otvoren 1932. godine, gradnju crkve MBL i uteviljenje župe 1942., koju je utemeljio i fratrima predao bl. Alojzije Stepinac, nadbiskup zagrebački, kardinal i mučenik. Nakon iznošenja povijesti samostana i župe, protumačio im je život i djelovanje časnoga sluge Božjega o. fra Ante Antića - od 1946. do 4. ožujaka 1965. kao vrsni isповjednik i duhovni vođa. Potom im je protumačio tijek postupka (kauze) za njegovo proglašenje blaženim. Na koncu poveo ih je na njegov grob, gdje su

izmolili zavjetnu molitvu za njegovo proglašenje blaženim i za milosti po njegovu zagovoru. Na njegovu grobu su se fotografirali. Potom su obišli kapelu Majke Božje Lurdske, gdje su se fotografirali, i Antićevu sobu. Nakon toga su se kratko zadržali pred spomen-pločom fratra mučenika iz 1947., gdje su se također fotografirali.

U spomen-knjigu u sobi *Časnoga sluge Božjega* upisali su: »Neda i hodočasnici iz Sinja i Sinjske krajine, mole te, izmoli nam obraćenje. Pridružuju se hodočasnici iz Drniša, Miljevaca, Gale, Ciste i svi koji su tu, a koji ljube Krista i mole blagoslov.«

ANTIĆEV VITRAJ U SYDNEYU

U Sydneyu u Australiji postoje tri hrvatske katoličke župe. Najstarija je župa sv. Antuna Padovanskog u starom dijelu grada Summer Hillu. Druga po redu osnivanja je župa sv. Nikole Tavelića koja pokriva dijelove grada St. Johns Park, Fairfield i Liverpool. Treća po redu osnivanja jest župa Gospe Velikog Zavjeta u perifernom dijelu Sydney-a Blacktownu. Sve župe vode svećenici Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda.

U hrvatskoj crkvi sv. Nikole Tavelića u St. Johns Parku (CCC [Croatian Catholic Centre] <> HKC [Hrvatski katolički centar] 86-90 Brisbane Road, St Johns Park, NSW 2176) nalazi se vitraj časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića, koji je napravio slikar Ivan Polak, Slovak. On je na toj crkvi napravio 60 vitraja. Umro je početkom listopada 2016. Uz lik časnoga sluge Božjega napravio je u istoj veličini i vitraj fra Andrije Kačića Miošića.

Nedjeljne mise na hrvatskom jeziku, prije izgradnje crkve sv. Nikole Tavelića, slavile su se u crkvi sv. Terezije u Fairfieldu West, a zbog mnoštva vjernika koji su dolazili na misu više ih je bilo oko crkve negoli u crkvi, jer u nju nisu mogli stati. Svećenici su dolazili iz prve -najstarije hrvatske župe u Sydneyu na Summer Hillu. Na području župe djelovala su četiri hrvatska kluba, od kojih je najpoznatiji bio nogometni klub *Croatia*. Ostali su bili *Kralj Tomislav*, *Jadran-Hajduk* i *Istra*.

Župa je utemeljena na području St. Johns Parka, Fairfielda i Liverpoola, gdje je živjelo oko 7000 Hrvata i gdje su već postojale etničke škole u kojima su djeca učila hrvatski jezik i povijest. Na tom području postojao je i djelovao Hrvatsko-australski socijalni centar koji je vodila časna sestra Terezija Kuzmić. O gradnji crkve počelo se govoriti 1983., kada

su vjernici razgovarali s biskupom mons. Ćirilom Kosom. Sidnejski nadbiskup kardinal Edward Clancy 30. prosinca 1983. pozitivno odgovara biskupu Kosu. Gradsko vijeće Fairfielda 19. srpnja 1984. odobrilo je planove i projekt gradnje. Priprema gradnje počela je u 1984., a 24. veljače 1985. pomoćni sidnejski biskup David Cremin blagoslovila temeljni kamen. On 8. rujna iste godine biskupija dozvoljava slaviti misu u crkvi koja je već pokrivena. Crkvu su 17. studenog 1985. posvetili pomoćni zagrebački biskup Mijo Škvorc i pomoćni biskup David Cremin. Na slavlju je bio i premijer New South Walesa gosp. Neville Vran, brojni predstavnici građanskih vlasti. Nazočni su bili i provincijali fra Rajko Gelemanović i fra Luka Markešić, provincijal Bosne Srebrenе. Odmah se počelo i s pripremanjem izrade vitraja u crkvi. Uskoro je sagrađen i Hrvatski katolički centar, koji je provincijal Rajko Gelemanović blagoslovio 17. studenoga 1987.

J. Ivanov

ZAVJETNA PJESMA ANTIĆEVIH ZATONJANA

Zavjetnu pjesmu Zatonjana napisao je mještanin Zatona gosp. Dražen Ševerdija, koji ju je i uglazbio. Glazbeni aranžman napisao je Grgo Gamulin. Pjesmu pjeva zbor župe sv. Jurja iz Zatona u crkvi sv. Roka u Zatonu, redovito 5. kolovoza na dan mlađe mise Časnoga sluge Božjega. Ove godine pjevali su je i na Veliku Gospu. Klapa *More* iz Šibenika izvesti će ovu pjesmu i snimiti je na svojem novom CD-u. Tekst i notni zapis koje donosimo poslala nam je gospoda Lucija Ševerdija, rođena Živković.

Oče naš, Ante Antiću

Šibenskim plavim morem
pod srcem majke svoje,
s Gospodinom ti si prošao sve,
oluje, nevere.

Svevišnjem zavjet su dali
jer nisu oni znali,
da već si bio odabran ti
Gospodinu služiti.

Oče naš, Ante Antiću,
Gospodina po tebi molit ču.
Čuvaj naš Zaton, svaku mu kalu,
djatinjstva tvojega valu.

Pod vječnim nebom plavim
životi su naši mali,
trnovite staze na putu do raja,
treba ih prijeći do kraja.

Pripjeviza svake kitice:
Oče naš, Ante Antiću,
putove tvoje ja slidiću,
staro i mlado ovoga mista
s tobom obitelj su ista.

OČE NAŠ, ANTE ANTIĆU

Ševerdija Dražen

PROŠNJE I PREPORUKE HODOČASNIKA

Veći broj organiziranih skupina hodočasnika sv. Leopoldu Mandiću u Zagreb u katedralu i u njegovu crkvu u Dubravi, 15., 16. i 17. travnja 2016., hodočastio je i na grob časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića na njegov grob i u njegovu sobicu. Mnoge skupine hodočastile su u katedralu na grob blaženog Alojzija Stepinca i u njegovo rodno mjesto Krašić. O hodočašćima na grob Časnoga sluge Božjega u toj prigodi pisali smo u prošlom broju. Zato ovdje nećemo ponovno pisati o hodočašćima pojedinačno, već ćemo analizirati 97 zavjetnih i prosnih zapisa hodočasnika u *spomen-knjige* na njegovu grobu i u njegovoj sobi 15., 16. i 17. travnja. U *spomen-knjizi* na grobu kroz ta tri dana imamo ukupno 42 zapisa, a u *spomen-knjizi* u sobi ukupno 55 zapisa. To ukupno čini 97 zapisa 14., 16. i 17. travnja 2016.

Neki su zapisi vrlo kratki, neki su duži. Neki zapisi izriču samo jednu prošnju ili molitvu za zagovor, a neki više prošnji čak i u jednoj rečenici. Zanimljivo je vidjeti što hodočasniči mole, traže, žele i očekuju.

Za razliku od pisama ili zapisa u *spomen-knjige* u kojima često susrećemo preporuke, molitve ili zahvale za uspješno polaganje ispita, za dobivanje posla, za sretan put, za rješenje međuljudskih problema i svađa, za ustrajnost u duhovnom zvanju ili očuvanje braka, za sretan porod i razne druge primjere. Zapisi uneseni 15., 16. i 17. od stupaju od tih molitva, pa ćemo ih zato kratko pokušati analizirati. Nakon analize donijet ćemo i svih 97 zapisa, jer smatramo da će se možda neki štovatelji Časnoga sluge Božjega i čitatelji našega lista prepoznati i da će im biti draga da smo tome posvetili prostor u listu.

KRATKA ANALIZA HODOČASNIČKIH ZAPISA I PROŠNJI

U analizi ovih 97 zapisa vidjet ćemo koje su najčešće prošnje hodočasnika:

1. Prošnje, molitve i zahvale za obitelj

Prošnje, molitve i zahvale za obitelj najčešće su izrečene u ovih 97 zapisa. U nekim hodočasnici preporučuju svoju užu obitelj, u nekim mole za obitelj u širem smislu, a u nekima za obitelji svoje djece ili rodbine. Za vlastitu obitelj imamo ukupno 45 molitve, s time da se u tri slučaja u istom zapisu dva puta moli za istu obitelj. Najčešći izrazi u molitvi za obitelju »za moju obitelj«, potom »našu obitelj« i »za nas« (šest puta). Za obitelj djece ili rodbine imamo ukupno imamo četiri zapisa

2. Prošnje, molitve i zahvale za hrvatski narod

Imamo sedam zapisa u kojima hodočasniči mole za hrvatski narod. Od čega jednom za mole za »hrvatski puk«, jednom za »hrvatske obitelji i domovinu«, jednom »za naš hrvatski narod i našu domovinu Hrvatsku« i »našu hrvatsku domovinu«. Najzanimljivija je molitva u kojoj jedan hodočasnik preporuča »sav hrvatski narod, sve pokojne Hrvate, osobito one pale za domovinu, kao i samu našu hrvatsku domovinu i Herceg-Bosnu«.

3. Molitve za duhovno ili fizičko ozdravljenje, sreću i zahvale za ozdravljenje

Imamo više zapisa u kojima se moli za vlastito zdravlje, za zdravlje pojedinih članova ili cijele vlastite obitelji ili rodbine i prijatelja ili se zahvaljuje Bogu za postignuto zdravlje. Više se moli za fizičko zdravlje, ali imamo i primjere molitve za duhovno zdravlje i ozdravljenje u duhu (obraćenje), za vlastito ozdravljenje ili članova svoje obitelji i rodbine, kao i za duhovno i tjelesno zdravlje neke osobe ili za dobru ispovijed.

4. Ostale nakane u zapisima

Imamo različite primjere koje ćemo pokušati pobrojiti: molitve za pronalaženje

pravog zaručnika, molitve za vlastitu župu, molite za svećenike, redovnike i redovnice i nova duhovna zvanja, za mir u svijetu, za oslobođenje iz zatvora, itd.

ZAPISI U SPOMEN-KNJIGU U ANTIĆEVOJ SOBI

15. 4. Blaženi Ante Antiću, danas radost vlada ovim gradom, molim te da radost i mir udijeliš mojoj obitelji. Čuvaj i zagovaraj moju Paulu i Mariju.
15. 4. Hvala, voli te, tvoja V. Moli za nas.
15. 4. Blaženi Ante Antiću, blagoslovi nas i čuvaj nas. Amen.
15. 4. Dragi Ante Antiću, čuvaj mene i moju obitelj. Amen.
15. 4. Slugo Božji Ante, zagovaraj našu obitelj. Preporučujem ti Marielu, Cvitu, Duju, Antu i one koji su njihovu putu. Molim te i za suprugu Marijanu.
15. 4. Dragi Ante Antiću, čuvaj mene i moju obitelj. Otkloni svako zlo s našega životnog puta.
15. 4. Oče Ante, molim te za sestruru Ivanu i nećaku Dominiku, oca Antu, majku Zdenku. Zagovaraj ih kod Gospodina i Gospe...
15. 4. Oče Ante, moli za nas.
15. 4. Oče Ante, moli za Marijanu i Hrvoja, ako je volja Božja da budu zajedno.
15. 4. Oče Ante, molim te za svoje roditelje Antu i Mariju, za moje sestre: Anitu s njenom obitelji, Milenu s njenom obitelji. Blagoslovi ih i moli za njihovo obraćenje.
◇ ◇ ◇
16. 4. Oče Ante, molim te da blagosloviš našu župu Velog Varoša u Splitu i moli za njihovo obraćenje.
16. 4. Oče Ante, molim te da blagosloviš sve svećenike, redovnike i redovnice, bogoslove i nova duhovna zvanja.
16. 4. Hvala ti, sveti oče Ante Antiću, za sve blagoslove. Hvala ti za tvoj sveti rođendan. Hvala ti za moju obitelj.

16. 4. Oče Antiću, sretan Ti rođandan žele hodočasnici i župnik iz Drniša fra Petar Klarić. Svaka hvala i proslava u nebu. Zagovaraj nas za naše duhovne i tjelesne potrebe. Molimo Gospodina da što prije budeš proglašen blaženim i svetim. <> fra Petar Klarić, župnik drniški.
16. 4. Hvala ti, Bože, za ovu veliku milost što sam danas bila u sobi oca Antića na njegov rođandan.
16. 4. Oče Ante, moli za moju obitelj.
16. 4. Oče Ante, hvala i čuvaj sve moje drage.
16. 4. Sv. fra Ante Antiću, molim te za ovu moju nakanu i zahvaljujem, jer Ti vjerujem da ćeš mi je izmoliti kod Isusa.
16. 4. Sv. Ante Antiću, moli za mene i moju obitelj.
16. 4. Dragi A. Antiću, daj da na zemlji uvek bude mir.
16. 4. Dragi Ante, molim te za Božji blagoslov mene i moje obitelji.
16. 4. Samo jednu želju pomozi mi ostvariti.
16. 4. Dragi Ante Antiću, molim te daj mi puno zdravlja i sreće.
16. 4. Ante Antiću, zagovaraj moju familiju.
16. 4. Zagovaraj me kod Gospodina, da me oslobodi neurofibromatoze, molim te.
16. 4. Dragi oče Ante Antiću, odavno sam čula za tvoju svetost i sada se nalazim u twojoj sobici svetoj, gdje si ozdravljaš duše i tijela. Na tome ti velika hvala. Molim za tvoj zagovor za mene i moju obitelj i za hrvatski narod. Znam da nas pratiš s neba svojim molitvama. U znak zahvale za sve ono prije i unaprijed.
16. 4. Sveti moj Antiću, pomozi da ozdravi moja Gordana i čuvaj moju obitelj. Daj da budu zdravi i uvijek mole Boga.
16. 4. Oče Ante, moli za nas.
16. 4. Sveti oče Ante, moli za moju obitelj
16. 4. Oče Ante,, moli za moju obitelj.
16. 4. Oče Ante, uzdam se u tvoje molitve prema Isusu Kristu za moju obitelj.
16. 4. Moli za nas.

16. 4. Sveti oče Antiću, hvala ti na blagoslovu. Čuvaj i moju obitelj.
16. 4. Sveti Ante, hvala ti. (2 x)
16. 4. Sveti Ante, moli za moju obitelj.
16. 4. Hvala ti na današnjoj milosti.
16. 4. Oče Ante, moli za nas.
16. 4. Čuvaj nas sve u svitu. Mir za dušu i tilo nam daj.
16. 4. Slava Isusu kralju na prekrasnoj milosti.
16. 4. Hvala za sve milosti po Tvom zagovoru.
16. 4. Oče Antiću, čuvaj i zagovaraj kod Gospodina moju obitelj. Moli za me i moju obitelj.
16. 4. Dragi moj oče Ante, hvala ti na svim zagovorima. Zagovaraj i dalje i mene i sve moje.
16. 4. Dragi Oče Ante, molim te za ljubav u obitelji.
16. 4. Dragi Antiću, hvala ti na ovom danu - zahvalna za sve milosti koje mi daješ.
16. 4. Oče Ante i sveti Leopold, molite za obraćenje u mojoj obitelji.
16. 4. Dragi oče Antiću, molim te za obitelj ... da nam pružiš mir i blagostanje, da nam daš zdravlja i snage u budućem životu.
16. 4. Hvala ti, oče Antiću, za cijelu moju obitelj, muža i djecu. Pomozi mi u mojoj nevolji i nevolji moje obitelji.
16. 4. Oče Ante, moli za nas...
16. 4. Dragi oče, Ante Antiću, čuvaj sve moje i hvala ti za sve.
16. 4. Dragi oče Ante, usliši moje molitve i ozdravi Gabrielu i Valentinu i duhovno i tjelesno.
16. 4. Sveti oče, čuvaj nas sve ljude i moli za nas i za mir u svijetu.
16. 4. Oče, fra Ante Antiću, moli za nas. Molim te učini nek ovo naše hodočašće Gospodin pogleda i po svojoj milosti nagradi.
16. 4. Dobri oče, moli za moju obitelj, posebno za njihovo obraćenje.
16. 4. Dobri oče, moli za moju sestru i njenu obitelj. Ona je tvoj veliki štovatelj.
17. 4. Dobri oče Antiću, molim te za zdravlje mog supruga.

ZAPISI HODOČASNIKA U SPOMEN-KNJIGU KOD ANTIĆEVA GROBA

15. 4. Dobri oče Ante, moli za moju obitelj, za zdravlje duševno i tjelesno, za snagu i jakost svih nas, a mi molimo dobrogog Boga da usliši naše molitve za (tvoje) proglašenje blaženim. Hvala Bogu i tebi, dobri oče Ante.
15. 4. Ljubljeni moj oče Ante, došla sam i danas s puno i ljubavi čežnje da se molim dobrom Bogu za tvoje proglašenje blaženim i svetim. Čestitam ti rođendan, koji je sutra, a danas je mom pokojnomu mužu. Utješi ga gore ako pati, obriši mu suze, a njegovim sinovima i kćerima izmoli obraćenje i da ne ljute dobrogog Isusa. Danas (na večer u 22.00) je u Dubravi tijelo našega kapucina svetoga Leopolda Mandića i njega molim te preporuči dobrom Isusu, da se čuje za tvoju svetost. Ljubi te tvoja M. T.
15. 4. Dobri oče Ante Antiću, molim te pomozi mi, da mi po tvom zagovoru Bog svemogući usliši moju molitvu, pronađi mi dečka za mene, s kojim bih ostvarila svoje snove, da se međusobno volimo, poštujemo u zajedničkom životu, da punim plućima sve naše probleme rješavamo. Da nam obitelj bude u dobrom zdravlju, blagostanju i ljubavi. Pomozi mi, jer ne uspijevam pronaći nekoga i emocionalno se vezati (...) Hvala ti za sve.
15. 4. O divni oče Antiću, opet smo došli k tebi. Volimo te puno. Hvala ti.
15. 4. Hvala na milosti.
15. 4. Svome sumještaninu zahvalni hodočasnici župe sv. Jurja iz Zatona preporučuju u molitve župu, svoje obitelji i domovinu. Župnik don Marko Gregić i pun autobus.
15. 4. Hvala ti, dragi oče, na ovoj velikoj milosti koju nam daješ ovim dola-

- skom. Hvala ti za moju obitelj. Budi uz nas. Molimo te i štujemo.
15. 4. Molim te spasi moju sestru iz zatvora. Izmoli milost od dobrog Isusa, dobre Majke Božje i dobrog Oca Nebeskoga.
15. 4. Molimo te, da svojim zagovorom isprosiš u Gospodinu ozdravljenjeza našega fra Ivana-Ljubu u Njemačkoj. Unaprijed ti zahvaljujemo u Gospodinu. P. S. Preporučujem ti malu Elizabetu, sav hrvatski narod, sve pokojne Hrvate, osobito one pale za domovinu, kao i samu našu hrvatsku domovinu i Herceg-Bosnu. Hvala ti. Amen.
- ◇ ◇ ◇
16. 4. Dragi oče Antiću, tebe zajedno s našim svetim Leopoldom Mandićem molim priteci nam u pomoć i daj da Gospodin ravna staze naše.
16. 4. Oče fra Ante, molimo te za tvoj blagoslov i zagovor za naše hrvatske obitelji i domovinu. Hvala ti na predanosti, svetosti i poniznosti.
16. 4. Oče A. Antiću došli su ti tvoji hodočasnici Drnišani (55) sa župnikom fra Petrom Klarićem. Zagovaraj za nas, za naš hrvatski narod i našu domovinu Hrvatsku. Molimo milosrdnoga Oca da po zagovoru Majke Božje Lurdske Kraljice Hrvata što prije budeš proglašen blaženim i svetim.
16. 4. Oče A. Antiću, moli za naš hrvatski narod, pomogni Tomislavu Karamarku i HDZ-u da prebrode sve laži i podmetanja. Moli se za moju obitelj.
16. 4. Dragi moj oče A. Antiću, molim te da poslušaš moje molbe. Pogledaj na moju obitelj izmoli im zdravlje.
16. 4. Dragi moj Ante Antiću, molim te da se popravim u školi.
16. 4. Hvala ti, oče Ante, što si zagovarao za ozdravljenje moje Antee od karcinoma neuroblastoma prije 19 godina. Ozdravila je, moli se i dalje za nju i njenu obitelj, naročito za Antu da ne psuje.
16. 4. Molim te, oče, za dobru isповijed mog brata Ive i njegovo ozdravljenje u duhu. Izljeći njegove duhovne rane. Molim te i za Mirandinu bebu u utrobi, da ima dobar porođaj i zdravo dijete. Neka te Gospodin proslavi čašcu svetaca.
16. 4. Hvala Ti, Gospodine! Hvala Ti, Majko Božja Lurdska! Hvala Ti, oče fra Ante Antiću! Za ovaj milosni dan dolaska sv. Leopolda Mandića među svoj hrvatski puk.
16. 4. Molim Te oče, za dobru isповijed i obraćenje moga supruga Damira i njegovo duhovno ozdravljenje.
16. 4. Oče Ante, pogledaj na moju obitelj.
16. 4. Dragi oče Antiću, hvala ti za ovih punih 18 godina našega puta dosada. Sretan ti rođendan, a svima drugima život.
16. 4. Dragi oče Antiću, hvala ti za moju obitelj, za zdravlje. Hvala za djecu. Pomozi mi u mojim nevoljama, i meni i mojoj obitelji.
16. 4. Dragi oče Antiću, hvala ti za sve. U tvoje molitve preporučila bih svoju obitelj, sebe, sve potrebite i cijeli svijet.
16. 4. Molitva za obitelj - Jelena Š. i njena obitelj.
16. 4. Dragi če Ante, moli za mog sina Ivana da ustraje na svome putu.
16. 4. Dragi oče Ante, preporučujem u molitve Valentina i Gabrielu i molim za duhovno i tjelesno zdravlje.
16. 4. Oče Ante, čuvaj moju dicu i unuke, a posebno moju Melitu i njenu dicu i muža.
16. 4. Ljubljeni (oče Ante), izmoli od Isusa milost za obitelj B. Š. kako bi ona svojim znanjem i zalaganjem cijelu obitelj dovela vječnom Ocu, da mu služe i po tome se spase.
16. 4. Dobri oče Ante, ti si pronicao duše, ja ti preporučujem moju cijelu obitelj i našu hrvatsku domovinu. Hvala dragom Bogu što nam te je podario. Hvala ti i pomoli se za nas da nas Gospodin blagoslovi.
16. 4. Dobri oče Ante Antiću, hvala ti na tvom zagovoru i molim te za milost

- potomstva mojima Anti i Antoniji. Izmoli im iskreno obraćenje srca i oslobođenje i da sačuvaju svetu vjeru i prenesu je svojim potomcima. Blagoslovi, Bože, po zagovoru dobrog oca Antića, sve nas i naše obitelji i našu zajednicu.
16. 4. Molimo te, sveti oče Ante, za pomoć i zagovor za mene i Dražena. Pomozi nam, jer ti znaš što je za nas najbolje. Ako je to da se oženimo, providi nam da sklopimo sveti sakrament braka, ponizno, čisto i u ljubavi. Moli za nas, oče Ante. Molim te za pomoć i zagovor za milost dobre isповijedi i čistocu srca. Pomozi mi, dobri oče Ante! Molim te za obraćenje i spas moj, moje i Draženove obitelji.
16. 4. Dao Gospodin zdravljje našoj obitelji i da se sve lijepo uredi u našem stanu. Molim da svi u obitelji budemo zdravi. Oče Ante, želim da se moliš za moju obitelj, za nanu, didu, mamu, tatu i sve druge iz naše rodbine.
16. 4. Sveti oče fra Ante Antiću, budi uza me i moju obitelj. Moli za nas. Hvala
16. 4. Dragi oče Antiću, hvala ti za svaki zagovor kod Gospodina. Molim te za moga sina i kćer da se vrati Gospodinu i pomire između sebe kao brat i sestra u Kristu.
16. 4. Dobri oče Antiću, slava i hvala na svemu što sam proživio. Molim te za snagu i volju za ostatak života, jer samo vjera u Boga ima smisla u ovoj dolini suza.
- ◇ ◇ ◇
17. 4. Pancho. Acapulco, Mexico.
17. 4. Budite nam dobar otac, dobri oče Antiću!
17. 4. Dobri oče! Molim dragog Boga svaki dan da te uzdigne na oltar među svece. Budi mi na pomoć u mojim potrebama.
17. 4. Dobri Oče, spasi moga Jokana. Vi gore vidite nas bolje. Spasi nas i osloboди.
17. 4. Dobri oče Ante, hvala ti što si nas čuvao na putu. Nella i Dubravka.
17. 4. Hvala ti što je naš sin ozdravio.
17. 4. Hvala ti, Isuse, za sve. Gospe Lurdske moli za nas. veti Leopolode Mandiću moli za nas.

Upoznaj samoga sebe. Oko ove vježbe posebno nastoj i posveti joj sve vrijeme praznika. U cijelom svom životu drži se ove vježbe i nikada je nemoj ostavljati. Sebe i Gospodina upoznati, to neka bude svagdanja vježba. Kao što kruh uvijek dolazi kod obroka, tako i ova vježba neka Te prati uvijek

Neka Te veseli tuđi napredak i zahvaljuj Gospodinu za sve dobro to ga vidiš, opažaš kod brata i svakoga bližnjega. To je znak da je u Tebi Duh Sveti i Ti se raduješ, veseliš, zahvaljuješ Mu gdje se god opazi, vidi Njegovo djelovanje. Digni se nad našu narav i smije Te nikakva strast dolje potisnuti i ispuniti Te svojim otrovom. Svaka požuda, strast, neuredna sklonost ima svoj otrov i hoće da nam ga uštrca, da nas okuži, intenzivira. ne daj se! neka Ti srce, pamet, oko budu zdravi, čisti, nepokvareni. (...)

Sjedini u sebi sve ove tri misli: svetost, nauk, rad! neka Te oblikuju, da se Isus u Tebi izrazi, pokaže, vidi. Sve pouzdanje stavi u mariju i ljubi križ. Kada Ti Gospodin pošalje križ, primi ga i daj se razapeti na njemu, da sve privučeš Bogu.

UVOD U IZNESENA SVJEDOČANSTVA

Donosimo tri kraća i dva duža svjedočanstva Antićevih štovateljica i štovatelja u kojima iznose svoja iskustva zagovora Časnoga sluge Božjega. Prvo pismo je svjedočanstvo jedne žene koja je imala problem začeti i roditi dijete i kako su joj liječnici rekli da se trudnoća mora prekinuti jer srce djeteta prestalo kucati i da zbog toga mora ići na kiretažu. Nekoliko dan prije negoli je trebala poći na taj zahvat došla je u kapelicu Majke Božje Lurdske gdje se pomolila i gdje ju je jedan svećenik blagoslovio i poveo u sobicu oca fra Ante Antića, za kojega dotada nije ni čula. Tu se upisala u Spomen-knjigu oca Antića. Dan prije dogovorene kiretaže pošla je kod svoje liječnice po još jedno mišljenje, koja joj je rekla da srce djeteta uredno kuca. Odustala je od kiretaže i rodila zdravo dijete.

Drugo svjedočanstvo iznosi jedan student koji se preporučio Časnom služi Božjem prije polaganja ispita i kako je potom uspješno položio ispite. Treće svjedočanstvo iznosi jedna gospođa koja opisuje kako je po zagovoru oca Antića uspješno prebrodila različite probleme koje je život stavio pred nju. Četvr-

to svjedočanstvo jedne štovateljice oca Antića koja svjedoči o tome kako je njen sin nakon pet godina traženja posla konačno po zagovoru oca Antića dobio posao. U petom svjedočanstvu jedna štovateljica svjedoči o ozdravljenju svojega brata i o popravku stanja u njegovu braku, koji je bio u određenoj krizi.

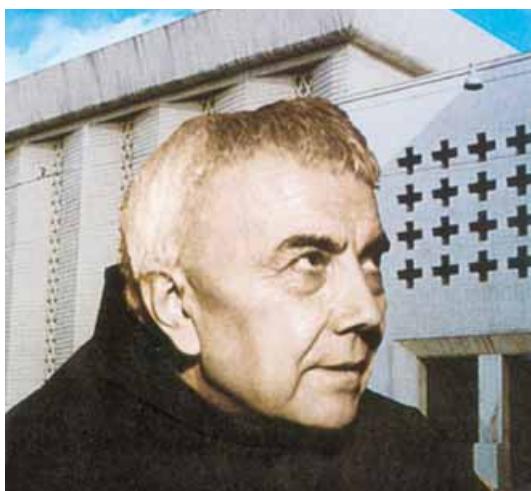
Sva ova svjedočanstva trebamo shvatiti kao osobne stavove određenih osoba koje iznose svoje stavove i uvjerenja o čudesnoj Božjoj pomoći po zagovoru oca Antića. Zato ih takvima trebamo razumjeti i shvatiti.

1. Pismo stiglo u Vicepostulaturu

18. travnja 2016. (napisano 12. travnja)
Hvaljen Isus i Marija,

želim Vam dostaviti naše svjedočanstvo milosti po zagovoru i blagoslovu oca Ante Antića. Priča ide ovako. (...) Zbog mioma na maternici imala sam problematičnu i rizičnu trudnoću, koja je 15. 5. 2010. završila carskim rezom. Uz pomoć i zagovor Majke Božje Lurdske rodila se zdrava djevojčica Petra.

Doktori su mi preporučili da minimalno 2 godine nakon carskog reza ne biH smjela ponovno zatrudnjeti, pa smo ponovno pokušali začeti dijete tek nakon tri godine. Međutim, nije išlo, pa sam potražila liječničku pomoć. Nakon napravljenih pretraga, rekli su mi da sam s 33 godine na izmaku s rezervom jajnih stanica i da lagano ulazim u prijevremenu menopauzu. Bila sam očajna jer smo jako željeli još jedno dijete, a Petra brata ili sestru. Nakon terapije duplastonom i klonifrenom uspjela sam u ljeto 2014. ostati trudna. Na našu veliku žalost u 12. tjednu trudnoće bebi je prestalo kucati srce i morala sam na kiretažu. Ne moram Vam ni govoriti kako je to bilo vrlo bolno za sve nas. Ali nismo odustajali i 6 mjeseci nakon kiretaže ponovno sam ostala trudna. U međuvremenu

su mi otkrili sklonost trombofiliju, pa mi je hematolog preporučio da u slučaju trudnoće moram dobivati injekcije fragmina tijekom cijele trudnoću, od trenutka potvrde na ultrazvuku i još 6 tjedana nakon poroda. Žurno sam otišla na UZV kod dr. Tučkara u Vinogradsku bolnicu, osobito jer mi je beta hcg bio visok, ali doktor je rekao da nema otkucaja srca, samo neka cista, nakupina i da je to vjerojatno molavna (divlja) trudnoća od koje neće biti ništa te mi je zakazao termin za još jednu kiretažu, i to 12. 5. 2015.

Bila sam očajna, tužna, ljuta, razočarana, ali sam se odlučila otići pomoliti se u kapeliku Majke Božje Lurdske, gdje sam uvijek dobivala utjehu i hrabrost za sve životne nedaće. Tamo sam susrela jednog svećenika i u suzama mu ispričala što mi se dogodilo, te ga zamolila da me blagoslovi. On mi je rekao da podemo u sobu oca Ante Antića i da će se tamo pomoliti nada mnom. Skupa smo se pomolili, a ja sam se upisala u knjigu utisaka na stolu sa samo jednom željom - da se dogodi čudo i da držim svoje drugo dijete u rukama. Samo da napomenem, da do tog trenutka nisam bila čula za oca Antića i da su šanse da se ova trudnoća održi bile gotovo na nuli, tj. trudnoća je trebala biti terminirana za par dana na kiretaži u **Vinogradskoj**.

Dan prije dogovorene kiretaže otišla sam do doktorice Mirić-Tešanić po još jedno mišljenje, ne očekujući baš ništa. Kad tamo, ona kaže da srce djeteta kuca. Trudnoća je rizična i možda se neće održati, ali sada ide s mrtve točke. Nisam mogla vjerovati svojim ušima. Nakon toga sve je teklo u najboljem redu, ja sam se čuvala doma i mirovala, ali nisam imala niti jednu komplikaciju, osim što sam dobivala Fragnine i imala i dalje visok beta hcg. Da napomenem, da sam s prvom kćerkom tri puta bila hospitalizirana za vrijeme trudnoće skoro sam j izgubila. I tako, tik nakon Božića 2015., točnije 30. 12. 2015., rodila se živa i zdrava naša malena Nina, naš mali hrabri borac. Ne znam da li će liječnici potvrditi da je ovo neko medicinsko čudo, ali za našu obitelj to je svakako Božje čudo i Božji dar i mi vjerujemo da je to ostvareno uz pomoć i zagovor oca Ante Antića i na tome

smo mu zahvalni zauvijek. Njemu u čast Nina će se 16. 4. 2016. krstiti u kapelici Majke Božje Lurdske i krsno ime će joj biti Antonija. Eto, to je naše svjedočanstvo. Za sva pitanja stojim Vam na raspolaganju.

I. M. (Ime i podaci o sretnoj majci u Vicepostulaturi)

2. E-mail stigao u Vicepostulaturu

14. srpnja 2016.

Hvaljen Isus i Marija!

Zahvalan sam Bogu za sve milosti koje sam primio zagovorom fra Ante Antića. Molio sam trodnevnicu za proglašenje blaženim i svetim Sluge Božjega i za njegov zagovor da uspješno položim ispite na fakultetu. Ispiti su uspješno položeni i radosna srca koračam na 3. godini fakulteta. Obećao sam da će svjedočiti ukoliko mi isprosi milost. Moleći se njemu, stvari su krenule nabolje.

Zahvalni student

3. Pismo stiglo u Vicepostulaturu

25. studenoga 2015.

Poštovani fra Josipe Šimiću, vicepostulatore!

Mir i dobra Vama i svim svećenicima samostana Majke Božje Lurdske.

Javljam se u vessa svjedočanstvom o zagovoru i izmoljenim milostima na grobu oca Ante Antića. Živim na relaciji Zagreb-I.-P.-P. Da ne biste pomislili da sam Bog zna tko. Samo sam obična stara žena od 65 godina s brojnim problemima prisutnim i razasutim u mojoj životu. Progonjena, uplašena, pregažena, sama, ali ipak sa snovima o boljem životu.

U crkvi Majke Božje Lurdske nađoh Šator Gospodnjii. Tu se sklanjam od progonitelja, jer oni na ta vrata ne mogu ući, a ako i uđu, ne mogu me naći. Tu me Gospodin skriva ispod svojih skuta. Tu me Marija tješi. Tu me otac Antić čuva dok se spas ne riješi. Napadnuta sam ja i moja djeca iz tame, a ne znam zašto. Udovica sam. Dok bijah u Zagrebu 2005. i 2006. u zimskom periodu napadnuta mi je i razoren kuća u kojoj živim, na čudenje mještana mjesta u kojem živim.

Molila sam se ocu Antiću, na njegovu grobu 2007., da mi čuva kuću. Bila sam na

devetnici Majke Božje Lurdske. Ostala sam u Zagrebu do Antićeva. Na uočnicu Antićeva usnula sam san da sam ko kuće i da otac Ante Antić stoji pored moga stola. Kad sam pogledala kroz prozor, vidjela sam da vani bjesni strašna oluja koja nosi sve. Odmah sam se probudila uplašena što se događa kod moje kuće. Navečer dodatah na večernju svetu misu a na klupi me dočeka Antićeva sličica s molitvom. Shvatila sam da je otac Antić čuvao moju kuću od zlikovaca. Sutradan sam htjela otići kući, ali je oluja zatvorila put.

U tom progonstvu sva su mi čeljad oboljela. Bili smo slični zgaženu orahu. Kći mi oboljela, a kako nije htjela doktoru, došla je korak do smrti. Drugu kćer s dvoje djece muž je napustio. Sin mi se oženio i dobio dvije curice. Mlađa ima srčanu manu. Sada ima dvije godine. Zbog posljedica od brojnih operacija ponekad ne priča. Postala je dijete s posebnim potrebama.

Sklanjam se pod Šator Gospodnji, a u Zagrebu odsjedam kod kćeri, u stanu koji je kupljen na kredit u »švicarcima«. Kako ju je muž napustio i kako je sve neizvjesno, i ona se razboljela. Sada sam tu kod nje da joj pomognem. Ništa ne bih mogla da mi ne pomažu Bog i svi Sveti, koji mi pomoć šalju. Dok je vjera živa, i čovjek je živ. Čovjek bez vjere je kao suhi list kojim vjetar vitla. Djeca su mi fakultetski obrazovana, ali kao da nismo od ovoga svijeta. Da ne bude sve tako crno, dragi Bog se brine.

Kad su me počele nalaziti te nevolje, počela sam imati čudne snove. S vremenom sam shvatila da to nisu bilo kakvi snovi. To su za mene bile objave, koje primam do danas. Isuse moj, hvala tebi i svima Svetima. Ovisni smo o potrebama i dogadjajima. Dragi Bog čuva mene i moju djecu. Sigurna sam da će sve izaći na dobro. Puno se molim i predajem se Božjoj volji i Božjim pozivima. Ušla sam u Treći red sv. Franje i zavjetovala se na svetkovinu Bezgrešnog Začeća Bl. Djevice Marije 8. prosinca 2010.

Hvala Isusu za sve što mi je dao. Da živi, kako živim u miru sa Gospodinom, a u sukobu sa svijetom. Bog mi čini velika čudesa,

jer mu se tako svidjelo. Moja mlađa kći koja je oboljela od progona i straha, a kako nije ni radila ni jela postala je kost i koža. Tvrđila je da je boli i nije htjela doktoru.

Potaknuta Duhom Svetim 2015. došla sam opet u Šator Gospodnji Majci Božjoj Lurdskoj i ocu Anti Antiću. Prispjela sam na devetnicu na Svjećenicu. Moja kći je ostala kod kuće bolesna. Molila sam se ocu Antiću da mi po Marijinu zagovoruirješi taj problem - razdriješi taj čvor. Kći mi je zbog krvarenja završila u bolnici. Ja sam pošla k njoj. Doktori su našli da boluje od štitnjače, koja uopće ne radi, i dali joj terapiju. Nakon mjesec dana bila je zdrava.

L. T.

4. Pismo stiglo 18. listopada 2016.

u Vicepostulaturu (napisano

13. listopada)

Poštovani pater,

moj sin bio je 5 godina bez posla. Molila sam molitvu za proglašenje blaženim oca A. Antića i moj sin je dobio (radno, naša opaska) mjesto, neadekvatno plaćeno, ali ipak mjesto. Hvala Bogu i zagovoru oca A. Antića!

M. M.

5. Usmeno svjedočanstvo izneseno

25. listopada 2016. u samostanu

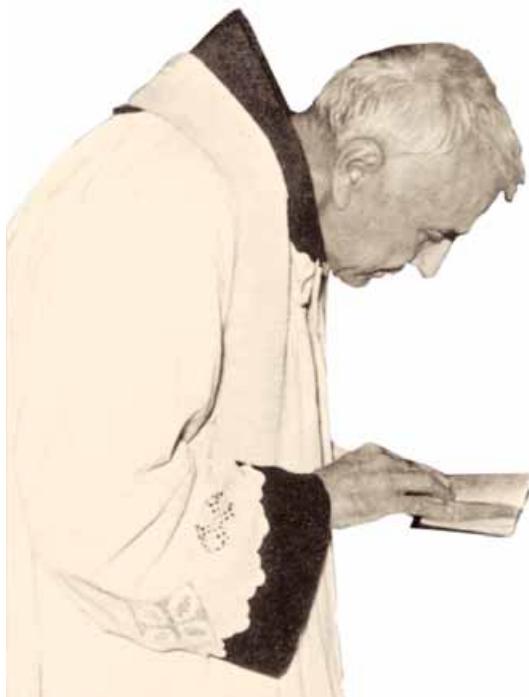
Majke Božje Lurdske

Ja, koja živim već trideset godina u jednom gradu (Vicepostualuri poznati osobni podaci svjedokinja) u Njemačkoj, svjedočim da sam se molila ocu Antiću, moleći svakodnevno zavjetnu molitvu na njegovo sličici. Naime moj brat je najednom počeo pokazivati simptome duševne rastrojenosti, odnosno psihičkog oboljenja. Ja sam se kroz to vrijeme stalno molila ocu Antiću da mi brata ozdravi i to se nakon nekog vremena doista i dogodilo. Isto tako postojala su određena razilaženja između njega i njegove žene, koja su potrajala neko vrijeme. Ja sam i tada molila zavjetnu molitvu ocu Antiću i najednom se dogodilo da su ta razilaženja prestala. Došla sam to posvjedočiti i zahvaliti časnom sluzi Božjem ocu fra Anti Antiću.

M. B. U.

PRVIĆKI SIROMAH

Antićeva štovateljica iz dalekog Brisban-a (Quinsland, Australija) Marija Dubravac, za koju dosada nismo ni znali, poslala je pjesmu *Prvički siromah*, koju donosimo u cijelosti, jer nam ona svjedoči o Antićevoj štovateljici na dalekom sjeveroistoku Australije, s kojom dosada nismo imali pišmenih veza. Pjesmu objavljujemo jer nam ona svjedoči kako Antićevi štovateljji u dalekom svijetu poznaju kako dobro Antićev krepomni život, njegov glas svetosti i uvjerenje da njegov zagovor kod Boga može pomoći i da Časni sluga Božji zavreduje čast blaženika.

PRVIĆKI SIROMAH

(Ocu fra Anti Antiću za rođendan
2015.)

U valovlu bijesnom žena plače,
Pod srcem joj plod utrobe zrije.
Čudotvorca doziva sve jače,
K Nebu vapi, oko suze lije:

»Sveti Ante, umiri oluju,
Što j' pod srcem, svećenik će biti.
Bog i Gospa nek' mi zavjet čuju -
Dično tvoje ime će nositi.«

Oj radosti u kući Antića,
Majka Tada porodila sina!
Divno čedo otoka Prvića,
Mali Ante, častan Hrvatina.

Raslo dijete Bogom darovano -
Zavjet sveti Dalmatinke žene.
Padovanskom svecu obećano -
Slavan bit će plod utrobe njene.

Gledaj momka, prostrt pred oltarom,
Mladomisnik, ponos majke svoje.
Kristu odan duše silnim žarom,
Usta zlatna rodu riječi broje:

»Ljubi Boga i bližnjega svoga,
Ljubav ti je ključ nebeskih vrata.
Života se prodi lagodnoga,
I prihvati ruku gladnog brata.

Blago tvoje odozgor ti dano,
Ako dijeliš, triput više primaš.
U Knjizi ti mjesto upisano,
Dobrim djelom grijeha teške snimaš.«

Ognjem vjere izgarala duša,
Svećenička resila ga halja.
Sretan čovjek kad Antu posluša
O nauci nebeskoga Kralja.

Tko se ikad pred njim isповijedo,
Na novi je život rođen bio.
U Sina se Božjeg ugledo,
Siromaštva puteve slijedio.

Srce Ante kao srce Krista
Davat, tješit, praštati bilo spremno,
Neka žrtva pred Gospodom blista,
Čemu štediti tijelo ovozemno?

Nadaleko bijednici ga znali,
Dolazili ko svetom Antunu
Za vjekove ime upisali,
Svetačku mu odredili krunu.

Vidi Ante tajne sakrivene,
Poniznima tek ih Bog obznani.
Najavljuje stvari neviđene -
Čovjek mudrac, Nebom odabrani.

U vremenu komunizma kletog
Dok vladala petokrake slava,
Mudri fratar sigurno prorekao:
- Doći će nam hrvatska država.

Žrtvujući se za ubogu braću
Gle, Zagrebom moljaka i prosi.
Od bogatih išće skromnu plaću,
Što dobije, sirotinji nosi.

Jedne školuj, drugim kupi ruha,
Trećem mora platit stanarinu.
Brak spašava, daje novca, kruha,
Milosrdem dijeli patnju njinu.

Mrio Hrvat, dobrotvor sirota,
Kraj postelje Spasitelj ga čeko.
Neviđenih sred rajske ljestvice,
Slugu svoga ogrlivši, reko:

»Dušo skromna, cijelom Nebu draga,
Evo mjesta sred domaje svete.
Donio si - jedina prtljaga -
Dobrim djelim' ruke razapete.

Prezreo si čari, suzne dolje,
Kao i ja siromašak bio.
S nevoljnima ispaštao boli,
Suzam' njinim dlanove kvasio.

Primi vijenac zlatnog lovora
Gospa Lurdska za te ga isplela.
U njem žrtva milosrdnog stvora -
Silna ljubav - tvoja dobra djela.

Tebe radi, nek čuju Hrvati,
Bit će čuda širom Kroacije.
Nevoljni će milosti primati,
Bogu ništa nemoguće nije.«

Dalmacijo, trajat će ti slava,
U tvom krilu sveto sjeme niče.
Križ i boja crvena, bijela, plava,
Ante Antić, časno ime, diče.

Bože, Oče, Hrvatska te moli
Nek nam Antu oreola krasa.
Zemlja mala, tebi sina dala,
Da se po njem mnoga duša spasi.

Ljubav našega Gospodina neka Te uvijek oduševljava i u Tebi pobjeđuje! (...)

To neka bude Tvoj karakter: sve priznati, biti iskren, otvoren jednostavan, lojalan pred onim pred kojima moram takav biti po dužnosti i po volji Božjoj. Znaj, sve da si Ti i podlegao, ne bi mogao dulje ostati u tom stanju. Opet bi se Ti vratio na svoje mjesto, na izvor, gdje Te je Gospodin i postavio, zasadio. Budi Mu zahvalan na toj milosti.

AP I, 45, 3a

Ante Antić

POHVALA FRA STANKU PETROVU ZA KNJIGU O GOSPINIM UKAZANJIMA U FATIMI I POTICAJ S. BERNARDINI HORVAT DA ONA I ZAJEDNICA POSLUŠAJU PORUKU MAJKE BOŽJE FATIMSKE

Iduće godine Crkva slavi 100. obljetnicu ukazanja Majke Božje u Fatimi. Svi znamo koliki su utjecaj fatimska ukazanja BDM izvršila na život Crkve u dvadesetom stoljeću. Mnogi od nas su još kao djeca slušali o tome, posebno o trećoj tajni i o obraćenju Rusije, zato mi se čini važno donijeti ovdje dva pisma, ono dr. fra Stanku Petrovu u cijelosti, a iz pisma časnoj sestri milosrdnici Bernardini (Franjki) Horvat jedan odlomak.

Časni sluga Božji 23. veljače 1943. u Makarskoj piše dr. fra Stanku Petrovu pismo u kojem mu čestita na knjizi *Čudo XX. vijeka* o fatimskim ukazanjima Blažene Djevice Marije. Knjigu je fra Stanko napisao i izdao 1942. u prigodi proslave 25. obljetnice fatimskih ukazanja. Pismo donosimo u cijelosti

Fra Ante je očito poznavao turbulentnu povijest Portugala u II. polovici 18., cijelo 19. i početak 20. stoljeća koje je bilo ispunjeno silno žestokim sekularizmom, anatiklerikalizmom, pa čak progonom Crkve i tragičnim događajima. Zato je za njega bilo znakovito da je na proslavi 25. obljetnice ukazanja bila i Portugalska vlada. Druga je važna činjenica o kojoj se u to vrijeme, kao uostalom i prije toga, a i poslije jako puno govorilo, »obraćenje Rusije«. Fra Ante pita fra Stanka zašto nije u svojoj knjizi to spomenuo. Pismo donosimo u cijelosti.

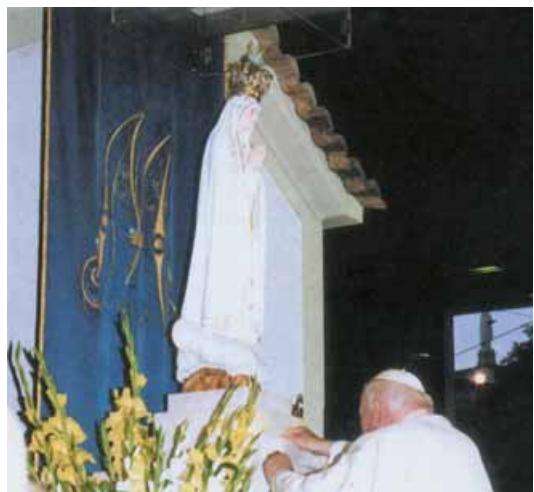
»Mnogopoštovani Oče!

Primio sam Vaše pismo. Hvala Vam, posebno Vam zahvaljujem na spremnosti da popravite prevod naše discipline. Bog vam dragi naplatio! Izvolite primiti posebne čestitke na onako krasno uspjeloj knjizi *Čudo XX. vijeka*. Sve je odlično i prvoklasno i prema sadašnjim potrebama. Neka Vam Bezgrešno Srce naplati i dade, da Ga još više proslavite i očituјete našem narodu Njegovu divnu ljubav, dobrotu i milosrđe! Neka sve bude za duhovnu korist i obnovu našeg naroda i Majke Provincije! Ako možete, razvite malo više duhovni život i duh. nauku onih triju Andjela (*vjerojatno misli na ukazanja Andjela čuvara Portugala 1915. i 1916. u Fatimi*).

Stavite u dodatku i molitvu sv. O. Pape za mir i Njegovu posvetnu molitvu. Tu molitvu zatim donesite za svakog pojedinca/obrazac, koga svaki za se može upotrebiti.

Označite i prisustovanje vlade pri proslavi prošle godine u Fatimi. Vi niste spomenuli ništa o obraćenju Rusije, dok drugi to spominju i donose, npr. talijanski pisac (Mp. o. Jeličić u *Glasniku sv. Ante*, br. 1, god. 43).

Mp. Oče, pustite smetnje da Vas salijeću, da dolaze i odlaze. Vi ostanite u Bož. Srcu i pjevajte svoju pjesmu ljubavi, žrtve, odričanja i ujedinjenja u svemu sv. voljom Božjom. Gledajte neb. Majku, kad je dalje radila svoj posao misleći i motreći svoga Isusa za koga je Ona živjela. *Ništa od toga neće biti što Vas smeta. Bog će sve drugačije upraviti i razrediti.* Klanjavite mu se u svemu Njegovim nedokućivim tajnama i osnovama. Vježbajte se neprestano u sv. ljubavi. Za Vas se

mnogi mole. Sačuvajte poudano i veselo mir, predanje i jedinstvo sa Gospodinom. To Vam želi i zato se moli

Vašeg Mp. Očinstva zahvalni učenik

Fra Ante«

(AP I/34, 24)

Časni sluga Božji 19. svibnja 1963. piše sestri Bernardini (Franjki) Horvat:

»Milost Duha svetoga neka Vas čuva, vodi, rasvjetljuje, posvećuje!

Sutra je Vaš cijenjeni imendant. Čestitam Vam ga! Molim se i želim da se dovinete do

onoga svetog jedinstva za koje smo stvoreni i određeni. (...)

Svaki dan nastojte biti sasvim Isusova. Sve Vaše vježbe neka imaju taj cilj: upoznati Gospodina Isusa, Njega ljubiti, Njega naslijedovati. Koliko je do Vas nastojte da Vi i Vaša sveta zajednica poslušaju poruku Majke Božje Fatimske. Molite sve za Koncil. U Vašem samostanu neka oživi duh molitve, razmatranja, pokore, šutnje, sestrinske ljubavi i duh euharistijske žrtve.

Blagoslivlja Vas i Vašu dragu redovničku Zajednicu duhovni otac.«

(AP II/11, 15)

Slijedeći savjete Časnoga služe Božjega i žećeći omogućiti njegovim štovateljima i štovateljicama, kao i ostalim čitateljima našeg lista donosimo izvještaj o 24. mario-loško-marijanskem kongresu održanom u Fatimi od 6. do 11. rujna ove godine kao priprema za proslavu 100. obljetnice ukazanja Blažene Djevice Marije. Iz istog razloga donosimo i dio predavanja oca vicepostulatora na tom kongresu.

Hrvatin Daleković

Sinko moj, uvijek budi zahvalan da si stvoren na sliku i priliku Božju. Tim se poniši, da si slika Božja (...) Kao slika Božja naša je duša sposobna najvećih Božjih djelovanja, čudesa. Bog je »*bonum difusivum sui*« i naša duša prima sve komunikacije Božje koje dušu sve više približuju svome Uzoru. Zato odgoj samoga sebe mora obuhvatiti cijelog čovjeka i sav njegov aktivitet prožeti svrhnunaravnom silom, snagom da u cijelom čovjeku struji božansko djelovanje i sve nosi pečat nadnaravnog, božanskog.

Vjeruj mi, sinko, mi se mnogi nekako uginjemo, bojimo se, žacamo se biti duhovni, živjeti isključivo nadnaravnim, duhovnim božanskim životom. Ti nemoj nikada biti takav. Čovjek je tek onda potpun kada je u njemu duhovnost dostigla svoj najveći vrhunac. Po duhovnosti se razlikujem od životinje. To je naš specificum. Njega u sebi razviti do svih vrhunaca - to je pravi, potpuni idealni čovjek. Na stranu, pod noge svaki ljudski obzir, strah, ovisnost, neku materijalizaciju života. U sebi nastoj razvijati pravu i potpunu nadmoć duha, duhovnost i po njoj živi i radi.

Što u Tebi opažam? Borbu za prvenstvo duha, borbu za potpunu duhovnost. Još nisi u tom sasvim odlučan, još si polovičan. ne tako već cijeli, savršeni duhovni čovjek!

AP I/45, 3b

Fra Ante Antic'

O. VICEPOSTULATOR ODRŽAO PREDAVANJE NA 24. MEĐUNARODNOM MARIOLOŠKO-MARIJANSKOM KONGRESU U FATIMI OD 6. DO 11. RUJNA 2016.

U marijanskom svetištu u Fatimi održan je 24. međunarodni mariološko-marijanski kongres pod geslom: **Fatimski događaj sto godina poslije: Povijest, poruka i aktualnost.** Kongres su organizirali Papinska međunarodna marijanska akademija i Mjesni odbor Fatimskog svetišta i biskupije Leiria-Fatima. Kongres je svečano otvorio papinski legat kardinal José Saraiva Martins, nakon čega se sudionicima i sudionicama obratio mjesni biskup António Marto. Programatsko uvodno predavanje održao je predsjednik Papinske marijanske međunarodne akademije fra Vicenzo Battaglia. 7., 8. i 9 rujna prije podne bila su predavanja na općim sjednicama, a popodne 7., 8. i 9. rujna predavanja su u 13 različitih jezičnih-radnih skupina, među kojima je bila i skupina Hrvatskog mariološkog instituta s 12 sudionika, 10 predavanja i 11 predavača i predavačica. 10. rujna prije podne u 9 sati održan je okrugli stol: **Ponovo protumačiti Fatimske poruke, važnost i implikacije.** U 11 sati predstavljeni su sadržaji i zaključci radnih skupina. Na generalnim prijepodnevnim sjednicama nije bilo hrvatskih predavača.

Popodne je bio rad po skupinama. U hrvatskoj jezičnoj skupini predavanje su održali i vicepostulator Antićeve kauze fra Josip Šimić i urednik lista *Marija* fra Petar Lubina. Fra Josip je održao predavanje 7. rujna popodne. Tema je bila **Fatima 2017. - ukazanja i poruke.** U predavanju je progovorio

o povijesnom društvenom-političkom i crkvenom i kontekstu u Portugalu u drugoj polovici 18. st., u 19. i 20. st.; o ukazanjima anđela u Fatimi: tri puta u 1915. i tri puta 1916.; o 5 Gospinih ukazanja od svibnja do listopada - uvijek 13. u mjesecu (u kolovozu je ukazanje bilo 19. Luciji, Franji i njegovu bratu Ivanu u obližnjem Valinhosu) 1917., kao i Marijinim ukazanjima sestri Luciji dos Santos 10. prosinca 1925. u Pontevedri u Španjolskoj i 13. lipnja 1929, u Tuyu u Španjolskoj. Fra Josip je Gospino ukazanje u Fatimi predstavio u kontekstu drugih marijanskih ukazanja u 19. i 20. stoljeću. U posljednjem dijelu predavanja progovorio je o teološkom i fenomenološko-antropološkom pokušaju analize fatimskih ukazanja. Fra Petar Lubina održao je predavanje 9. rujna popodne. Njegova tema je bila: *Aktu-*

alnost fatimske poruke u crkvama Gospe Fatimske u Hrvatskoj.

Budući da je iduće godine 2017. stotu obljetnicu ukazanja Blažene Djevice Marije u Fatimi ovdje donosimo skraćeno predavanje, koje je Vicepostulator održao u Fatimi. Znamo da je Časni sluga Božji te iste godine reden za svećenika i proslavio svoju mladu misu, zato ćemo skraćeno ovdje donijeti dijelove predavanja o vicepostulatoru.

FATIMA STO GODINA POSLIJE - MARIJANSKA UKAZANJA I PORUKE

Uvod

Iduće 2017. godine slavimo stotu obljetnicu Marijinih ukazanja u Fatimi (13. svibnja – 13. listopada), koja su bila pripremljena ukazanjima anđela u 1915. i 1916. Prisjetimo se ispunjenja obećanja koje je Majka Božja obećala o posveti subote njenom Bezgrešnom Srcu, a što se je i ispunilo 10. prosinca 1925. na ukazanju u Pontevedri u Španjolskoj i posveti Rusije na ukazanju u Tuyu 13. lipnja 1929. Ukazanjima Bogorodice u Fatimi pretvodila su ukazanja anđela čuvara Portugala triput u 1915. i triput u 1916. o kojima se u popularnim izdanjima malo ili ništa ne govori. Iscrpni podaci o ukazanjima anđela nalaze se u drugom i četvrtom (dijelu) sjećanju sestre Lucije koja je ona zabilježila na traženje biskupa Fatime 1937. i 1941., a prve zabilješke nastale su 13. svibnja 1936., kada ih je Lucija zabilježila sa svojim isповjednikom.

Kad govorimo o fatimskim ukazanjima, prije svega možemo govoriti o mariološkim temama, o marijanskoj pobožnosti, o praktičnim zadacima i opomenama koje je Bogorodica izrekla, o proročanstvima. Teološka analiza podrazumijeva provjeravanje autentičnosti ukazanja, tumačenje ukazanja, viđenja (vizija), poruka, privatnih objava koje su ipak upućene vjerničkom puku, crkveno priznanje i otkrivanje značenja Marijinih ukazanja.

1. Povijesni crkveni i društveni kontekst u 19. st i na početku 20. st.

1.1. Portugal u drugoj polovici 18. st., u 19. i početkom 20. st.

Portugalsko kraljevstvo smatrano je na neki način feudom Svetе Stolice. Prvi prodor prosvjetiteljskih (tj. sekularističkih, protestantskih i masonske) ideja u Portugal dolazi već s vladavinom kralja don Josē-a, koji je on pokupio za vrijeme svojega boravka na dvoru u Beču u vrijeme cara Josipa II. Tako je 1761. u Lisabonu otvorena prva protestantska crkva. Kralj Josē se je upletao u crkvene poslove i zauzeo neprijateljski stav prema Svetoj Stolici, koji je kulminirao prekidom diplomatskih odnosa, zabranom isusovačkog reda u vrijeme pape Klementa XVI. Sekularistička i antiklerikalna vladavina imala je za posljedicu jak prodor ideja francuske revolucije, antiklerikalizma i masonske utjecaja, posebno u vrijeme Napoleonove okupacije, koja je trajala 13 godina. Nakon obnove kraljevstva i narodne vlade antiklerikalno raspoloženje i dalje je imalo velik utjecaj pa je pridonijelo protjerivanju kardinala. Kralju Joāu VI., još dok je bio u progonstvu u Brazilu vlada je predložila odobrenje i nastavak takve politike nakon preuzimanja vlasti, no on je pokušao drugačije vladati, ali nije uspio i ubrzo je umro. U borbu za prijestolje uključio se i brazilski car Pedro I. poduprt britanskim imperijem, francuskim kraljem Lujom Filipom, španjolskom kraljicom Marijom Kristinom i masonerijom, koji se odrekao brazilskog prijestolja i sukobio s bratom don Miguelom, koji je imao pravo na portugalsko prijestolje i koji je bio katalički orijentiran, proglašio se kraljem Pedrom IV. Nakon njega za kraljicu je okrunjena njegova Marija II. 1832.

Od 1832. pa do 1910. predsjednici kraljevskih vlada bili su uglavnom antiklerikalci i masoni. Tako je papa Pio IX. zbog stanja u Portugalu doslovno upozorio portugalske hodočasnike u Rimu na moćne neprijatelje koji žele uništiti i posljednji znak

katolicizma u Portugalu. Posljedice antiklerikalnih republikanskih ideja doveli su do atentata i ubojstva kralja don **Carlosa** i njegova sina 1908. u samom središtu Lisabona, i do proglašenja republike, što je dovelo do pljački i oskvruća crkava i vjerskih ustanova i do ubojstava brojnih svećenika, redovnika i redovnica. Crkva je odvojena od države a na proslavi »Praznika drveta« 1911. Nošeni su natpisi »*Bez Boga i bez religije*«. Papa Pio X. objavio je 24. svibnja 1911. encikliku *Jamdudum in Lusitania* kako bi ohrabrio vjernike i upozorio ih na opasnost od antiklerikalnih i sekularističkih ideja. Godine 1915., četiri godine nakon proglašenja republike, antiklerikalno sekularističko raspoloženje bilo je na vrhuncu. Jedino na sjeveru zemlje gdje je prevladala republikanska desnica nije bilo terora. Tamo su generalu Pimientu de Castro dali diktatorske ovlasti da uvede red. No ni to nije pomoglo i već nakon pet mjeseci došlo je do velikog krvoprolaća, a pred Lisabonom su bile spremne intervenirati britanska i španjolska flota.

U tako teškoj situaciji portugalski katolici su na papin poticaj stvorili molitveni pokret za mir s procesijama i zazivima Blažene Djevice Marije, kraljice Portugala. U cijeloj je zemlji 1916. organizirano moljenje krunice za mir i marijanski kruničarski savez kojemu je pristupilo veliko mnoštvo ljudi, kako u gradovima, tako i u selima, dok je revolucionarna vlada uvela zemlju u I. svjetski rat.

Svemu tome prethodila su ukazanja Andela čuvara Portugala, čiji se blagdan slavi od 1340. nakon pobjede kralja don Alfonsa IV. nad Maurima kod Salada. Vidjelica Lucija dos Santos (sestra Marija Lucija od Isusa i od Bezgrešnog Srca) u svojim *Sjećanjima* govori o andelovin ukazanjima: trima u 1915. i trima u 1916., a zatim Marijinim ukazanjima od 13. svibnja do 13. listopada 1917. (izuzevši kolovoz, kada se ukazala 19. u Valinhosu) i ukazanjima Srca Marijina 10. prosinca 1925. u Pontevedri u (posvete subota Srcu Marijinu) i 13. lipnja 1929. u Tuyu (posveta i obraćenje Rusije).

1.2. Stanje u Europi na prijelazu iz 19. u 20. stoljeće, protukatoličko raspoloženje, Prvi svjetski rat, Oktobarska revolucija i boljševizam

Devetnaesto stoljeće u Europi bilo je posve prožeto sekularističkim ideologijama posve protivnim Katoličkoj Crkvi i kršćanskim moralnim idealima i načelima. Zato nije ni čudno da je takvo stanje duhovne i moralne pobune protiv autoriteta Crkve proizvelo brojne protuckvene revolucije u Europi, u Meksiku i drugdje, nastojeći do kraja potkopati i razoriti autoritet Katoličke crkve i kršćanske civilizacije. Dvije godine nakon uništenja papinske države i zauzeća Rima, 1873., don Bosco, nakon što je 1871. dva puta u Rimu susreo s papom Piom IX. piše mu proročansko pismo u kojem navodi riječi SZ-a: »Stražaru, Andele Izraela, stoj na svojem mjestu i čuvaj Božju hrid i sveti kovčeg (...)« (Usp. *Isogni di Don Bosco*, Ed. Cantagalli, Siena 1979.)

U jednom trenutku stanje se u Europi smrilo, čak je u Francuskoj predsjednik maršal MacMahon uspio proglašiti prema Crkvi pomirljiv ustav, usprkos protivljenju masona i liberala i sekularista svih boja, koji su, kako je to izrekao (veliki) meštar Gambetta 1877. odlučni provesti do kraja boj protiv protiv »starog svijeta i rimske teokracije« i kako je to najavio Jules Ferry 1889.: »organizirati društvo bez Boga«. Franjo Josip I. austrijski car, hrvatski i mađarski kralj, ostao je gluhi i slijep na sve što se događalo i zbog svoje inertcije zapravo uspio upropastiti Habsburšku Monarhiju. Pokušaj Karla I. došao je prekasno. Rad na uništenju Monarhije kasnije će nastaviti Georges Clemenceau uz pomoć Britanije. To je na kraju dovelo i do atentata u Sarajevu i izbijanja Prvog svjetskog rata, do uništenja »papističke« Habsburške Monarhije, toga posljednjeg ostatka », kako je to pokazala pobjedička konferencija u Versaillesu 1918. Da bi oslabila Rusiju, Njemačka je organizirala prebacivanje V. I. Lenjina iz Švicarske, preko Švedske u Rusiju i tako pomo-

gla dolazak boljševika na vlast. U Italiji Antonio Gramsci, komunistički filozof praktične filozofije, 2. studenoga 1919. piše prigodom utemeljenja Pučke stranke: »Kršćanstvo se ponovno pojavljuje na svjetlu povijesti preoblikovano i reformirano. (...) Pučka stranka predstavlja nužno razdoblje potrebno u procesu razvoja talijanskog proletarijata u pravcu komunizma. Demokratsko katoličanstvo ostvaruje ono što socijalizam ne može: utvrđuje, urešuje, oživljuje i na kraju izvršava samoubojstvo.« Na drugom mjestu doslovno piše: »Navedimo katolike u suradnju s nama a poslije čemo ih isključiti« (usp. *Quaderni dal Carcere*).

Papa Pio X. piše 25. kolovoza 1910. u okružnici *Notre charge apostolique* (*Naša apostolska dužnost*) o miriteljskom pokušaju kršćansko-socijalno i političko-monarhistički orientiranih katoličkih intelektualaca okupljenih u »Action Française« i mlađih katoličkih intelektualaca, koji su pokušali pomiriti kršćanske ideje s idejama francuske revolucije, u pokretu »Le Sillon«: »Sillon pokazuje plemenitu brigu za ljudsko dostojanstvo. Međutim to dostojanstvo on poima na isti način kao neki filozofi s kojima se Crkva ne može ponositi. Prva činjenica tako poimanog dostojanstva jest sloboda po kojoj je čovjek u svemu, pa i u pitanjima vjere, posve autonoman.« Pio XI. 1925. U okružnici *Quas primas* (Što prije), kojom se uvodi svetkovina Krista Kralja kakvu pozajemo danas, upozorava na pobunu protiv Krista i Crkve u tadašnjem društvu koju bi trebali vidjeti oni kršćani koji se bore za demokraciju i slobodu čovjeka.

2. Marijina Ukazanja u 19. i 20. st.

Priznati i pouzdani proučavatelji Marijinih ukazanja navode veliki broj ukazanja, kako onih od Crkve prihvaćenih tako i onih neprihvaćenih. Robert Ernst u *Leksikonu Marijinih Ukazanja* (*Lexikon der Marienerscheinungen*, Markus Verlag, Walhorn [Belgijska] 1985.) nabraja 600 ukazanja u dvije tisuće godina kršćanstva, dok Gottfried Hier-

zenberger i Otto Nedomansky u knjizi *Ukananja i poruke Bogorodice Marije* (*Erscheinungen und Botschaften der Gottesmutter Maria*, Bechtermünz Verlag, Augsburg 1998.) u dvije tisuće godina kršćanstva nabrajaju ravno 900. U 19. st. Robert Ernst nabraja 88 ukazanja (str. 68-82), a u 20. st. do Fatime 18, dok Gottfried Hierzenberger i Otto Nedomansky u 19. st. nabrajaju 104 (str. 183-239), a u 20. st. do Fatime 24.

Navest ćemo po 6 ukazanja u 19. st do Fatime i 6 ukazanaja u 20. st. nakon Fatime prema godini ukazanja, kako ona koja je Crkva prihvatile, tako i ona koja od Crkve nisu bila prihvaćena. Ukazanja ćemo navesti prema Gottfriedu Hierzenbergeru i Ottu Nedomanskom.

U 19. st. dogodila su se sljedeća ukazanja:

1. Pariz, Rue du Bac, 1830. ukazanje novakinji redovnica sv. Vinka Paulskog Cathérine Labouré u samostanskoj kapeli u noći 18./19. srpnja u dvosatnoj viziji i drugi put 27. studenoga, opet u samostanskoj kapeli. Bogorodica se drugi put ukazala u samostanskoj crkvi, kamo ju je doveo andeo čuvar, stojeći na kugli zemaljskoj sa zmijom pod nogama. U ruci je držala zlatnu kuglu koju je prikazala Bogu i koja je potom nestala. Katarina je dobila je zadaću iskovati čudotvornu medalju s likom Bogorodice na jednoj strani i s križem i slovom M na drugoj strani, što je s dozvolom mjesnog biskupa i učinila 1832. Marija je svoj zahtjev ponovila i na trećem ukazanju u prosincu 1830. Od Crkve prihvaćeno.

2. La Salette (Francuska), 19. rujna 1846., ukazanje pastirima, 11. godišnjem *Maximinu Giraudu* i 15-godišnjoj *Mélani Calvat*. Gospođa koja je sjedila na kamenu upozorila ih je na francuskom i potom na dijalektu onog kraja da će doći glad i epidemije kao kazna Božja, ukoliko se ljudi ne obrate i ne počnu živjeti po Božjim zapovijedima. Od Crkve prihvaćeno.

3. Lurd od 11. veljače do 16. srpnja 1958. ukazanje pastirici *Bernardette Soubirous*, objavila je 25. ožujka na 16. ukazanju da je

Bezgrešno Začeće. Ukupno 18 ukazanja od 11. veljače do 16. srpnja 1858. Bogorodica je podarila izvor čudotvorne vode. Pozvala je da mole za obraćenje grešnika i za cijeli svijet koji je krenuo u krivom smjeru.

4. Pontmain (Bretagne, Francuska), 17. siječnja 1871. objavila je 7 djece skori završetak rata i pozvala ih: »*Molite, moja djeco, Bog će vas kroz kratko vrijeme uslušati. To će ganuti mojega Sina.*« Od Crkve prihvaćeno.

5. Pellevoisin 1876. (Francuska u mjestu Indru, u pokrajini Châteauroux u nadbiskupiji Bourges). Kućna pomoćnica kod plemičke obitelji De la Rocheoucauld 31-godišnja Estelle Faguet, smrtno oboljela od tuberkuloze, izjavila je da je u svojoj bolesničkoj sobi imala 15 ukazanja Bl. Djevice Marije u razdoblju 14. veljače do 8. prosinca 1876. i da je ozdravila. Objavljen joj je i škapular plamtećeg Presvetog Srca. Marija joj je rekla da tamo gdje živi može mnogo dobra učiniti. Požalila joj se da kako ljudi ne poštuju njena Sina i kako Francuska zaboravlja sve ono što je za nju učinila, pa će zato trpjeti. Na kraju je rekla da je došla zbog obraćenja grešnika. Estellina soba je 8. prosinca 1876. pretvorena u oratorij. Ubrzo su počeli dolaziti hodočasnici. Svetište je sagradeno 1895. Svetište su 105 godina do 1998. vodili dominikanci, a onda su ga preuzeli redovnici i redovnice zajednice sv. Ivana, sestre iz samostana Milosrdne Majke i redovnici iz priorata sv. Marije Magdalene.

6. Cnoc Mhuire (Irska), 21. kolovoza, navečer oko 19 sati, 1879. Marija se ukazala skupini od 15 djece i odraslih vjernika, od 5 do 74 godine, na zabatu župne crkve vidjeli su oltar s križem i Jaganjcom, s desne strane bio je sv. Josip, a s lijeve sv. Ivan ev., a u sredini okrunjena Bogorodica u molitvi. S lijeve strane oltar bio je oltar s Jaganjcem i andelima. Ukazanje je trajalo do 21 sat. Od Crkve prihvaćeno i smatra se »irskim Lurdom« u koje hodočaste brojni hodočasnici.

Ukazanja u 20. stoljeću nakon Fatime:

7. Beauraing (Belgija, biskupija Namur), 33 ukazanja od 29. studenoga 1932. do 3. siječ-

nja 1933. Bogorodica se ukazala jednom dječaku i četvorima djevojčicama, koje je pozvala da ustrajno mole. Od 11. lipnja do 15. kolovoza 1933. čudesno ozdravljeni radnik Tilman Come imao Marijina ukazanja. Od Crkve prihvaćeno hodočasničko mjesto.

8. Banneux (Belgija, biskupija Liege), 1933. Osam ukazanja dvanaestogodišnjoj *Mariette Beco* od 15. siječnja do 2. ožujka. Marija se na ukazanju predstavila kao *Djevica siromaha* i pozvala na žarku molitvu. Objavila je da dolazi da ublaži boli. Pokazala vidjelici mali izvor pokraj puta. Od Crkve prihvaćeno hodočasničko mjesto.

9. Heroldsbach-Thurn kod Forchheima (Njemačka, biskupija Bamberg), 1949. Prvo ukazanje 9. listopada 1949. četirima djevojkama (Kuna Schneider, Grete Gügel, Erika Müller i Maria Heimann), a kasnije su došle još trima (Betty Büttner, Antoine Saam i Irma Mehl). Kasnije je ukazanja vidjelo i do 30 vidjelaca. Nakon toga brojna ukazanja, svakodnevno i čak po nekoliko puta na dan. Ukazanje Krista Spasitelja, andela i svetaca. Brojna viđenja, objave i proročanstva, čak i onoga što će se dogoditi u budućnosti. Na svetkovinu Bezgrešnog začeća došlo 10000 tisuća hodočasnika koji su vidjeli svjetlosno čudo sunca. Biskupijsko povjerenstvo 1952. godine nije prihvatiло ukazanje. Jedna skupina radnika 15. svibnja 1953. potpuno je razriila sve ono što su hodočasnici napravili. Od Crkve nije prihvaćeno.

10. Garabandál (Santander, Baskia), Od 1961. do 1965. ukazivala se Bogorodica četrima djevojčicama (Conchita, 12 g., Maria Cruz, 11 g., Maria Dolores, 12 g. i Jacinta, 12 g.). Vidjelice se najprije 18. lipnja ukazao andeo, a 2. srpnja Bl. Djevica Marija kao Gospa Karmelska. Brojna ukazanja, popraćena čudesima i izvanrednim događajima sve do 18. lipnja 1965. 18. listopada 1961. obavljena je Marijina poruka: »*Prikazujte žrtve. Činite pokoru. Pohadajte Svetootajstvo, budite dobri.*« Marija je također najavila da će se dogoditi i veliko čudo, ali i jedna velika katastrofa. 18. lipnja 1965. arkandeo Mihael

objavio je vidjelici Conchiti Gonzalez posljednju poruku. Ni mjesna, ni sveopća Crkva nije prihvatile ukazanja.

11. Ukazanja Bogorodice 1964. u San Damianu (kod Piacenze u Italiji). Rosa Quattrini (Mamma Rosa) bila je teško bolesna i nakon jednog Marijina ukazanja 29. rujna 1961. godine ozdravila. Od prvog ukazanja na stablu kruške 16. listopada 1964. Rosa je imala ukazanja, viđenja i brojne objave i poruke o stanju Crkve, o nadolazećoj katastrofi, o dolasku Spasitelja i novog Kraljevstva Božjega. To su popratili čudesni izvor, brojni izvanredni znakovi i čudo sunca. 5. rujna 1981. Mama Rosa je umrla i pokopana je 8. rujna. Brojna hodočašća iz cijelog svijeta. Crkva nije prihvatile ukazanje.

12. Međugorje, ukazanja su započela 24. lipnja 1981. Neki drže da se i danas nekim vidjelicama ukazuje Gospa. Crkva još nije rekla zadnju riječ. Rezultat proučavanja rimske komisije još nije objavljen. Mjesni biskup smatra da nije bilo ukazanje. Hodočasnici dolaze iz cijelog svijeta.

3. Marijino ukazanje u Fatimi - nastavak Marijinih objava iz 19. st.

Priprema Marijina ukazanja u Fatimi trajala je dvije godine ukazivanjem Andela čuvara Portugala tri puta u 1915. i tri puta 1916. Ukazanja Blažene Djevice Marije u Cova da Iria od svibnja do listopada 1917., svakog trinaestog u mjesecu osim kolovoza, kada se 19. kolovoza ukazala u Valinhosu, nedaleko od Cova da Iria, Luciji, Franji i Franjinu bratu Ivanu, učinila su Fatimu jednim od najpoznatijih i najposjećenijih hodočasničkih mjesta. Gospa se ukazala 10-godišnjoj *Luciji dos Santos*, 9-godišnjem *Franciscu Marto* i njegovoj dvije godine mlađoj sestri *Jacinti Marto*. Ona im se ukazala u obliju lijepe žene obučene u bijelu haljinu sa sjajećom krunicom u rukama. Ukazala im se kod jednog korita (pojila) nazvanog *Cova da Iria*. Posljednje ukazanje 13. listopada bilo je popraćeno sunčanim čudom, koje je vidjela i posvjedočila

većina ljudi. Gospa, koja je već kod prvog ukazanja rekla djeci da dolazi s neba, dugo je razgovarala s djecom. Pozivala je na pobožno i uporno moljenje krunice, opominjala i poticala na obraćenje i pokoru. Franji i Jacinti rekla je da će uskoro umrijeti. Uz poruke prorekla je i neka događanja koja su se ostvarila, pozvala je na posvećenje Rusije njenom Prečistom Srcu i prorekla obraćenje Rusije. To će ponoviti i na ukazanjima u Pontevedri 1925. i Tuyu 1929. Zadnja objava Luciji bila je 7. travnja 1990.

Ukazanja u Fatimi u Cova de Iria izazavala su vrlo brzo pozornost svijeta i mnogih hodočasnika. U listopadu na posljednjem ukazanju bilo ih je čak 50 tisuća. Lucija je stupila u samostan i postala redovnica (karmeličanka). Godine 1936. zabilježila je prvi dio, a 1941. drugi svojih *Sjećanja*, koja su godinu dana kasnije objavljena. Ona u njima naširoko opisuje ukazanja 1917. *Treća tajna* o kojoj se mnogo govorilo u prošlom stoljeću bila je objavljena 1917., ali ju je ona zapisala tek 1960. i u zapečaćenom pismu po biskupu poslala papi, no do kraja prošlog stoljeća nije bila otkrivena. Mjesni biskup je 1930. prihvatio i priznao ukazanje.

4. Povijesni, teološki i fenomenološko-antropološki pokušaj analize

Kada su u pitanju ukazanja, posebno ona marijanska, s jedne strane imamo mistike i one koji su tomu skloni, koji govore o posebnim porukama i viđenjima. S druge strane imamo teologe, fenomenologe religije, antropologe, kulturologe, sociologe, bibličare, ali i neke druge znanstvenike, koji govore o posebnim zemljopisnim zadatostima, posebnoj kozmološkoj scenografiji, s jedne strane, ali i posebnim društvenim, vjerskim i općenito povijesnim okolnostima u kojima se događaju ukazanja. Prema mnogima od njih, Marija se ukazuje u teškim društvenim okolnostima koji pogadaju Crkvu i vjernike, a to su ratovi, pretjerani politički i ideološki protukrveni i protukršćanski sekularizam, kao i prirodne katastrofe.

Gubitak vjerskog i moralnog smisla ljudskog života i ratne strahote, koji su se preko 19. i 20. st. nastavili i u trećem mileniju, potiče nas i upozorava da pokušamo otkriti u Fatimskim ukazanjima, kako i u onima koji su im prethodili (La Salette 1846. i Lurd 1948., Pontmain 1871., Pellevoisin 1876.), tako i u onima koji su se poslije dogodili (Beauraing 1932., Banneux 1933. i drugima) Božje nastojanje da nam posredovanjem Marije priopći svoju brigu za nas i da nas pozove na osobno obraćenje i na molitvu za suvremenike koji su ne samo zalutali, nego se i izgubili i moralno potonuli u stvaranju »novog čovjeka«, koji »ima i treba ostvariti svoje pravo na izbor vlastitog identiteta i života«. Svjedoci smo da kako jedni ne žele, a drugi nisu sposobni prosuditi i spoznati kršćanski smisao ljudske povijesti i ljudskog života. Neki ciničniji kritičari tzv. »ideala modernog čovjeka iz druge polovice 20. i prvih 15 godina 21. stoljeća« otvoreno govorile o pranju mozga putem medija, mode i posebno upornim ponavljanjem da je čovjek gospodar svoje sudbine i da ima pravo na izbor identiteta koji želi i u kojem se u svakom pogledu najbolje osjeća, a koji ne treba, pa čak i ne smije imati nikakve veze s kršćanskim idealima.

Kad govorimo o Fatimskim ukazanjima kao o nadnaravnom događaju, o teofaniji, primjećujemo poziv na nadićemo ono ljudsko na osobnom planu, ali i u društvu i u politici općenito, posebno kad su u pitanju protukršćanske ideologije, kako one prikrivene, tako i one otvorene i agresivne. Kad su u pitanju fatimske poruke u drugoj polovici 20. stoljeća otkrivamo **tri** kritički raspoložene teze.

Prva teza je da su fatimske poruke sukladne učenju crkvenog Učiteljstva, posebno kad se radi o društvenim, gospodarskim i nadasve političkim pitanjima, gdje kreatori i propagatori tih političkih ideja svoje »revolucionarno učenje« ne samo tumače već i nameću kao jedino sredstvo za ostvarenje ljudske osobe, bilo pojedinačno, bilo u zajednici, odbacujući pozive iz Fatime

i drugih mjeseta ukazanja u zadnja dva stoljeća, na obraćenje i pokoru. Zbog toga treba ponovno promisliti i sintetizirati naš kršćanski odgovor na nastavak nereda prouzrokovanih grijehom praroditelja u današnjim poimanjima ostvarenja čovjekovih idea, počevši od apsolutiziranja prava izbora svakoga pojedinog čovjeka.

Druga teza jest da Crkva na razini učiteljstva, ali i na razini vjerničkog života treba neustrašivo učiti i svjedočiti kršćanske ideale i na taj način pobijati opasne mirnodopske sekularističke ideologije, koje svim silama nastoje zauzeti u apsolutnom smislu ono mjesto koje pripada Bogu i evanđelju. U tom smislu, kažu kritičari, trebamo promatrati i fatimsko proroštvo o obraćenju Rusije. Neki tradicionalni kritičari idu korak dalje pa si dopuštaju govor o opasnostima tzv. crkvenih unutarnjih revolucija, koje su daleko tiše i daleko manje vidljive jer dolaze iznutra, pa zato mogu biti daleko opasnije za vjernike.

Treća teza stavlja nam pred oči izvanredne i izvrsne plodove fatimske objave, ali i upozorava na opasnost koja, prema njima, postoji u današnjoj Crkvi, a to je žrtvovanje ili prešućivanje jednog dijela objave, zbog ekumenskog nastojanju u pravcu Rusije i nekih drugih pravoslavnih Crkava. Zastupnici te teze od crkvenog Učiteljstva zahtijevaju prihvatanje nadnaravne autentičnosti i punu primjenu fatimske objave. Oni upozoravaju kako su kroz povijest, prije velikih socijalnih potresa i oluja, Crkva i cijelo društvo više puta bili upozoravani, počevši od bezbožnih protocrkvenih oluja poput Francuske revolucije (npr. ukidanje povijesnog samostana Paray-le-Monial u Burgundiji), po do Fatime i boljševičke revolucije. To se nije odnosilo, tvrde oni, na izolirane lokalne slučajeve, već na događaje koji su potresali i potresaju cijeli ljudski rod i njegovu civilizaciju utemeljenu na Evangelju. Radi se o pravim rušilačkim lavinama kriog učenja, o utopijskim ideologijama, o političkim sustavima utemeljenim na oholosti i pokvarenosti, koji su izazvali tragične i bolne društvene posljedice.

EVO ŠTO JE PADRE PIO IZ PIETRALCINE REKAO O OCU ANTIĆU HRVATIMA KOJI SU DOŠLI K NJEMU!

Mnogi ljudi, tako i Hrvati, imaju običaj ponekad vjerovati da je neki čovjek svetiji od samoga Boga. Naravno to se dogodi vrlo spontano i većinom nemamjerno, vođeno onim ljudskim u ljudima. Negdje se pročuje da kroz nekoga djeluje Bog i svi hrle k njemu misleći da je taj čovjek svetiji od nekog drugog čovjeka. A to naravno ne mora biti tako, jer ponekad Bog djeluje kroz nekog tko možda nije »razvikan« kao svet, što mi ljudi u želji za čudesima onda često ne vidimo. Ali to je bio padre Pio, jedan od najomiljenijih svetaca današnjice koji je ponekad vrlo odrješito opominjao ljudi kada bi primijetio da su kod njega došli radi njega, a ne poradi Boga kojem se on davao i koji je onda kroz njega djelovao. Tako je jednom prilikom hrvatskim hodočasnicima koji su došli su kod našeg dragog svetog padre Pija u San Giovanni Rotondo, padre Pio dobro rekao. Pogledao ih je začuđeno te kazao: »*Hrvati, što radite tu?! Imate fra Antu Antića u Zagrebu, idite k njemu!*«

Tko je fra Ante?

Nadjenu su mu ime Ante-Marko. Ime Ante dali su u čast sv. Ante Padovanskog jer su se roditelji zavjetovali da će, »ako Tada rodi zdravo dijete, dati ime Ante i poslat će ga da po Božjoj volji postane redovnik-svećenik u Redu sv. Ante«. Drugo ime Marko dodali su na spomen prvome djetetu koje je umrlo u prvoj godini rođenja.

Otac Ante Antić odlikovao se izvanrednim kreposnim životom, čistim srcem i velikom pobožnošću prema Isusu Kristu i Djevi-

ci Mariji. U svojim propovijedima gorljivo je pričao o Majci Mariji. Na njegovu veliku pobožnost prema Majci Mariji uvelike je utjecala knjižica *Rasprava o pravoj pobožnosti prema Djevici Mariji* svetog Ljudevita Grigniona Montfortskog. Odatle tako veliki žar kad je propovijedao o Gospisu, našoj dragoj Majci Mariji.

Bio je velik isповjednik, po uzoru na naše drage franjevačke svece, svetog Antuna Padovanskog, svetog padre Pija, svetog Leopolda Mandića i mnoge druge manje poznate svete franjevce. Jednom prilikom rekao je našem dragom pokojnom kardinalu Franji Kuhariću: »*Franjo, Bog nešto spremi za tebe, upiši i završi doktorat!*« Sluga Božji Franjo Kuharić poslušao je svog isповjednika, oca Antu Antića, doktorirao i poslao kardinal. Sluga Božji Franjo Kuharić: »*Otac Ante Antić znao je da Gospodin za mene spremi ovu dužnost koju sad obavljam. Znao je da ću postati kardinal.*«

Ispovijedao se svakog dana pred bilo kojim svećenikom. Zadnji put se isповjedio

javno pred provincijalom i pred svom samostanskom braćom u Zagrebu. Umro je na glasu svetosti 4. ožujka 1965. godine u 12.40 sati u samostanu Majke Božje Lurdske u Zagrebu. Sprovodne obrede vodio je 8. ožujka 1965. godine u Zagrebu na Mirogoju zagrebački pomoćni biskup Franjo Kuharić. Tijelo fra Ante Antića preneseno je s Mirogoja u kriptu Majke Božje Lurdske 15. prosinca 1970. godine.

Spisi procesa za postupak beatifikacije obuhvaćaju 13.890 stranica. Zabilježeno je više od 5000 uslišanja onih koji su mu se molili. Jedan je od najomiljenijih svećenika prošlog stoljeća u Hrvatskoj. Proglašenjem Dekreta o krepostima, 5. svibnja 2015. primio je naziv Časnog sluge Božjeg, piše medugorje.info.

Portal DNEVNO.HR,
12. prosinca 2015., piše Z. K. -Subota

KARDINAL JOSIP BOZANIĆ GLAVNI ZAREDITELJ, NA REĐENJU ŠIBENSKOG BISKUPA MONS ROGIĆA

Riječi preporuke i ohrabrenja koje je ređeniku mons. T. Rogiću izrekao glavni zareditelj zagrebački nadbiskup i metropolit kardinal Josip Bozanić na ređenju na svetkovinu sv. Jakova 25. srpnja 2016.:

»Neka te vazda prati majčinska zaštita Presvete Bogorodice Marije koja je nedjeljiva od Crkve, kao i zagovor Šibenčanina svetog Nikole Tavelića, te sluge Božjega fra Ante Antića i službenice Božje Majke Klare Žižić, sina i kćeri ove biskupije.«

Što u Tebi gledam? Velike ambicije, biti nešto i postati ako ne sve, a ono barem što više. Ovdje nemaš određenog pravca, smjera, već stići do najvećega, što je i koliko je do Tebe. U Tebi struji ta podzemna rijeka i ona bi se htjela izliti ili bolje zahvatiti cijeli život i sve proživjeti, ali vidiš da sve ne možeš, zato bi ti htio i želio doći najviše. Čuvaj svoje ambicije i podloži ih svetom posluhu., svetoj volji Božjoj, jer će se pod taj uvjet ostvariti i biti ipak neke vrednote koliko Providnost blagosloviti i dopusti.

Što u Tebi još gledam? Ljubav kao najveći zakon Tvoje egzistencije, Tvoga rada, Tvoga »Ja«. Ti snažno osjećaš potrebu ljubavi i iz Tvoje najveće nutrine struji životni mlaz ljubavi, u kome gledaš najveće ostvarenje svog mišljenja, osjećanja voljenih težnja i svih stvarnih zahvata. Bez ljubavi ne možeš i ne znaš, ne umiješ, nesposoban si za išta.

Sinko, tko je u Tebi zapalio tu vatru? Odakle dolazi? Od Oca svjetlosti, od koga svaki dobar dar istječe. Okreni svoj smjer na njegov izvor i ljubi svoje prvo i jedino dobro - dragoga Boga i našao si svoj centar i posjeduješ sreću, blaženstvo i mir.

Najveća zapovijed je ljubav. Ta zapovijed stoji na prvoj i svakoj stranici života i ona se mora izvršiti. Usred Tvoga srca, usred Tvoje životne sfere, u centru svih Tvojih snaga i djelovanja i moći postavi vrhovni zakon: zapovijed ljubavi i Ti si postao svrhunaravan i božanski i Bog u Tebi stanuje, živi, radi i daje smisao cijelom Tvojim životu i radu.

Sinj: OPROŠTAJ OD FRA VLADIMIRA TADIĆA

VICEPOSTULATORA KAUZE ČASNOG SLUGE BOŽJEGA O. FRA
ANTE ANTIĆA 1990.-2000. I 2006.-2009.

Udovičići, 18. lipnja 1938. - Split, 5. rujna 2016.

U srijedu 7. rujna 2016. u 15.30 sati u crkvi Gospe Sinjske u Sinju provincial fra Joško Kodžoman služio je misu zadušnicu za redovnika-svećenika fra Vladimira Tadića koji je okrijepljen svetim

sakramentima blago u Gospodinu preminuo u KBC Križine u Splitu u ponedjeljak 5. rujna 2016., u 79. godini života, 61. redovništva i 52. svećeništva.

Ukoncelebraciji su bili makarski gvardijan fra Ante Čovo, sinjski gvardijan fra Petar Klapež, dekan don Stipe Ljubas i 87 svećenika.

Rodbina, vjernici, časne sestre, bogoslovi, novaci, sjemeništarci i osobni prijatelji došli su se oprostiti od fra Vladimira. Sprovodne obrede, nakon završetka mise zadušnice, na groblju sv. Frane u Sinju prevodio je gvardijan fra Petar Klapež.

Oproštaj mnp. o. provincijala fra Joška Kodžomana

»Kroz duge godine s crnim zimama, na udarnim vjetrovima, čekamo svi ono što će doći (...) znam da ni svemirskim letom ne možemo pobjeći sestrici smrti našeg svetog

Franje, pa sve ako o njoj i ne mislimo (...) svi odlazimo, ko brodovi na nemirne oceane, odlazimo da se nikad ne povratimo, upravo da okončamo putanju životnog nemira (...) činimo sve da bismo produžili boravak na oblacima, koji nas nose, ne misleći da samo molitve otvaraju tajne i brave prolaznosti k vlastitoj i vječnoj punini i sreći (...) a ja cvatem pod zrakama Sunca i bezbržno čekam posljednji zov.« Tako je zborio i pjevao naš pokojni fra Vlado. Tema smrti i ljudskog skončanja, očito mu nije bila strana niti je od nje bježao. O tom je otajstvu fra Vlado najozbiljnije razmišljao. »Iščekivanje vječnosti«, reče on, »nije bol u vlastitom srcu, nit' sjedenje u noći neznanja i tame, smrt nije bol života (...) da postojim to je plamen i vatrica moje svijesti, to je uvijek nova začuđenost u mojoj pameti, to je život koji se probija kroz gorski potok dok sijeće granitne klisure smrti...« Sa smrću nam se svima valja susresti, a naš je fra Vlado svoje čekanje vječnosti iskazivao i kroz svoje pjesme, koje nose »draž nestrljivosti duše koja hrli k nebu okovana smetnjama ovozemaljskog«. To je iščekivanje utoliko napetije, jer prepostavlja duge godine čovjekove borbe sa sobom, s vlastitom konačnošću, godine prevladavanja sumnji u mogućnost života, nakon ovozemaljskog života. Za nas kršćane, to iščekivanje podrazumijeva duge godine rasta u vjeri da je uskrsli Krist objavljeni Bog, koji nam je donio spasenje i opravdane razloge zbog kojih se nadamo da se u svakom čovjeku, ipak, krije i nešto više od čovjeka. I dok se

neki od ljudi u tom svom polaganom umiranju bore s vlastitom nevjerom i sumnjom, drugima blizina smrti, upravo po zrelosti njihove vjere, označava trenutak spoznaje koji su dugo i s nestrljenjem isčekivali. Na vratima smrti, ne nadamo se samo susretu s Bogom, onakvim kakav On doista jest, već se veselimo i susretu sa sobom, kao i sa svima koji su nam tu na zemlji bili dragi i bliski. Naš je pokojni fra Vlado, vjerujem, spremjan dočekao taj napeti trenutak, u kojem su mu se otvorile oči za pravu stvarnost onoga što smo i tko smo ovdje i tamo.

I fra Vladu je Bog, čini se, kušao stavljujući ga pod teški križ bolesti, ali i sve one oko njega, u njihovoј ljubavi i spremnosti da mu, u njegovoj nemoći, do konca ostanu vjerni i odani. Susret s bolešću čisti i preobražava i onoga koji boluje i one koji mu služe. Hvala svima koji su, u danima njegove muke i bolesti, bili od pomoći našem fra Vladi!

Fra Vladimir Ante Tadić rođen je 18. lipnja 1938. od oca Ivana i majke Luce, djevojački Vrdoljak, u mjestu Udovičići, filijalnom dijelu župe Otok. Osnovno školovanje u razdoblju od 1945. do 1953. završio je u rodnim Udovičićima i Sinju. Nakon toga upisao je Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju, na kojoj uspješno maturira u šk. godini 1957./58. U međuvremenu je 6. srpnja 1956. stupio i u franjevački novicijat na Visovcu. Filozofsko-teološki studij pohađao je na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj između 1961. i 1966. godine. Svećane redovničke zavjete fra Vladimir je položio u Makarskoj 8. prosinca 1962. pred

tadašnjim provincijalom fra Jerkom Lovrićem. Svetе redove đakonata i svećeništva fra Vladimir je primio u Makarskoj 14. odnosno 15. srpnja 1965. po rukama s. Frane Franića. Mladu je misu fra Vladimir proslavio u rodnim Udovičićima na blagdan sv. Roka, zaštitnika mjesta, 16. kolovoza 1965. godine.

Kao mlađomisniku Uprave Provincije fra Vladimиру je povjerila službu župnog vikara u župi Vrlika. Godinu poslije fra Vladimir je premješten u Sinj na službu župnog vikara, gdje ostaje punih šest godina, tri godine župni vikar, te tri godine kao župnik. Kroz to mu je vrijeme, prema provincijskom dekreту, posebno preporučen rad s mlađima i nastojaće oko novih svećeničko-redovničkih zvanja. Na vlastitu molbu i traženje, očito poprilično iscrpljen obimom posla u svetištu i župi, fra Vladimir je, odlukom provincijske Uprave, premješten iz Sinja i određen za dušobrižnika u Münchenu, gdje je radio među hrvatskim iseljenicima. To je dragocjeno pastoralno iskustvo fra Vladimir stjecao kroz šest godina. Prema vlastitom isaku, neumorno se trudio kod njemačke crkve i civilne vlasti oko unapređenje i poboljšanja životnog standarda naših iseljenika i osiguranja prostora za njihovo okupljanje. U tim je godinama fra Vladimir već počeo osjećati zdravstvene tegobe, navodi perforaciju čira, što mu je znatno utjecalo na kvalitetu života i raspoloženja, te ga je na neki način i prisiljavalo na povratak u domovinu, gdje se je nadao mirnijem životu i manje stresnom okruženju. Uprava Provincije godine 1979. pozitivno odgovara na njegovu molbu za povratkom u Domovinu i povjerava mu službu župnika u župi Šibenik-Varoš. Nakon životne epizode u Šibeniku, fra Vladimir postaje gvardijan franjevačkog samostana u Sinju i duhovni asistent FSR-a. Tri godine poslije fra Vladimir, kao župnik, preuzima župe Gradac-Brist, gdje ostaje do 1990. godine. Smatrajući da fra Vladimir posjeduje odgovarajuće kvalitete duha, Uprava Provincije povjerava mu zahtjevnu službu vicepostulatora u kauzi sluge Božjeg o. fra Ante Antića, oko čega se on do krajinjih

granica svojih mogućnosti i sposobnosti istinski trudio. U toj je službi fra Vladimir ostao punih četrnaest godina, s prekidom od 2000. do 2006. godine. Kroz to je, naime, vrijeme bio župnik Velikog Brda pored Makarske. Konačno, 2009. godine, već dobrano iznemogao i načet bolešću, fra Vladimir biva razriješen službe vicepostulatora. Kratko vrijeme još ostaje, kao isповjednik, u samostanu Majke Božje Lurdske u Zagrebu, gdje je ostavio duboki trag i proveo značajne godine svoga života, da bi se 2010. godine nastanio u samostanu u Makarskoj. O toj posljednjoj dionici njegova životnog puta najbolje će nam, malo kasnije, moći posvjetiti njegov gvardijan. U KBC Križine u Splitu u ponедjeljak 5. rujna 2016. u 79. godini života, 61. redovništva i 52. svećeništva, okrijepljen svetim sakramentima blago u Gospodinu, fra Vlado je dočekao kraj svoga ovozemaljskog hodočašća.

Fra Vladimir je, uz svoj redoviti pedesetjednogodišnji svećenički i pastoralni rad, koji je podrazumijevao nebrojene susrete s ljudima u svim životnim potrebama i na različitim životnim areopazima, nebrojeni niz održanih propovijedi, homilija, duhovnih obnova za svećenike, redovnike i redovnice, kao i vjernike laike,iza sebe ostavio i zapažen opus pisane riječi, bilo da je riječ o znanstvenim radovima, popularnim člancima ili pjesmama, objavljinim u brojnim župnim listovima, glasilima, biltenima. U ovoj bih prigodi posebno istaknuo njegov doprinos i zasluge, kao vicepostulatora, za objavljivanje triju zbornika o sluzi Božjem fra Ante Antiću:

1. *Karizme, lik i djelo sluge Božjega o. Ante Antića* (Zbornik radova prvog simpozija održanog u prigodi 25. obljetnice blažene smrti o. Ante Antića u Zagrebu (2. do 4. ožujka 1990.), objavljen u Zagrebu 1991.)
2. *Antićeva baština* (Zbornik radova drugoga znanstvenog zbora održanog u prigodi 100. obljetnice rođenja o. fra Ante Antića u Splitu od 3. do 6. lipnja 1993.), objavljen u Zagrebu 1994.)
3. *Posvećeni život* (Zbornik radova održan u prigodi 30. obljetnice smrti o. fra Ante Antića i završetka biskupijskog istražnog procesa pri Zagrebačkoj nadbiskupiji održan u Zagrebu od 2. do 4. ožujka 1995.), objavljen u Zagrebu 1996.)

Fra Vladimir je, kao vicepostulator, uređivao glasilo vicepostulature *Dobri otac Antić*.

Od ostalih njegovih objavljenih radova, istakao bih: *Vodič svetišta Gospe Sinjske* (1982.); zbirke pjesama *Svetlo posred tame* (1989.) i *Svetlovid* (2011.).

Fra Vladimir je uređivao župni list *Naše slovo* u župi Šibenik-Varoš; bilten *Serafsko zajedništvo* za Franjevački svjetovni red u Sinju a kasnije i u Zagrebu; župni list *Slovo života* u župama Gradac n/m i Brist; te župni list *Žlib* u župi Veliko Brdo.

Živeći aktivne godine svoje svećeničke službe u najsurovijem vremenu, kako je sam napisao bezumlja i borbenog jednoumlja, proživljavajući svu tragediju, bijedu i tamu svoga hrvatskog i katoličkog naroda, posebno u ranim devedesetima, u vremenu kada su »smrti zakucale na vrata mnogih hrvatskih obitelji«, fra Vlado nikada nije ostao bez svjetla vjere i pouzdanja u Božju dobrotu za koju je vjerovao da će nas sve obdariti snagom i dovesti do pobjede. Vjera hrani njegov život i osnažuje njegovo svećeničko poslanje. On je do posljednjeg daha ostao kritičan prema sebi i drugima. Na njegovim su se ljudskim i vjerničkim horizontima uvijek pojavljivale nove prijetnje i opasnosti, nekoć utjelovljene u bezbožnom komunizmu, dok danas, smatraše on, poprimaju obrise i nijan-

se poganske suvremenosti, koja nas izlaže novim mukama i iskušenjima. Proživljavajući dramu ljudi, fra Vlado pjeva »*trebamo svjesno odbaciti najnovija ropstva propuhanih vjetrova neoracionalizma i agnosticizma – koji nam ostaju šarena kola svih gluposti, novih sudbina, prljavih prestiža – ništavila*«. Jedino nas vjera u živog i uskrslog Isus Krista, napisao je fra Vlado, može izbaviti od svih novih zala, kao što nas je izbavila iz ralja bezbožnog komunizma.

Fra Vladin život bijaše neumorno traganje za Bogom, za smisлом života, za ispunjenjem i osmišljenjem ljudske egzistencije. On je, po svom izričaju, strastveni propovjednik Riječi, koja je, bez obzira bila izgovorena ili napisana, uvijek znala pronaći put do ljudskog i vjerničkog srca. Očaran i potpuno zaokupljen snagom svoga životnog uzora, sv. Franje, serafskog viteza, kako ga naziva, fra Vlado je i sam slijedio put kreposnog življjenja. Nekoliko dana prije smrti, iako njegovo stanje nije ulijevalo nadu u oporavak, sa zanosom mi je govorio o novoj knjizi, koja je u pripremi a govori o sv. Franji: »*Provincijale, dao sam joj dobru konču! Takva knjiga o sv. Franji, još nije napisana*«, reče mi, što me je ganulo, vidjevši s kolikom strašću slijedi svoje životne ciljeve, pa makar se nalazio tik do smrti. Dragi fra Vlade, nastojat ćemo ti ispuniti tu životnu želju i objaviti materijal, koji je rezultat tvoga cijeloživotnog duhovnog traganja, znanstvenog istraživanja, umnog razmišljanja.

Jedan mu se svetački lik posebno uvukao pod kožu, to je lik sluge Božjeg o. fra Ante Antića, čiju je dubinu bića dokučio kroz duge godine poniranja u njegov život, djelo i njegovu duhovnu ostavštinu. Potpuno urođen u bogatu Antićevu duhovnu baštinu, često je znao o njemu govoriti s velikom odanošću, kao o velikom čovjeku i sveću, te poticati ljude i braću u samostanu da mu se mole i utječu, jer on je isprosio nebrojena čuda. O. Antić, rekao bi fra Vlade, veliki je dar neba Crkvi u Hrvatskoj u vremenu kada su se kod hrvatskog naroda čupali korijeni vjere i Božjega života.

Temperamentna narav našeg fra Vlade znala mu je na životnom putu zadavati velike poteškoće, ali joj se on znao i oduprijeti, jer je othranjen na snažnom vrelu ljubavi svojih dragih roditelja, poučen u vjeri, pobožnosti, strpljivosti, mudrosti svojih redovničkih učitelja, odgojitelja i uzora krepasnog života.

Iako nije lako portretirati ničiji psihološki i duhovni profil, odgovorno bih ustvrdio da je fra Vlado u svojoj ljudskoj osebujnosti u svakom trenutku bio svjestan svog svećeničkog zvanja i poslanja, u kojem je bio do kraja sretan i ispunjen, svjestan svećeničkog dostojanstva koje je branio i obranio, svjestan svog poziva da živi bliskost s običnim malim ljudima, da im pomaže, da se s njima raduje i tuguje, da ih predvodi sigurnim stazama, da s njima i od njih uči.

Ako prihvativimo činjenicu opće ljudske nesavršenosti, kojoj nitko ne može potpuno umaći, možemo ustvrditi da se danas opravštamo od svećenika-redovnika kojega je krasila izrazita neporočnost života, te prepoznatljive crte duhovnosti, pobožnosti i iskretnog domoljublja.

Kao predstojnik franjevačke zajednice, čiji je fra Vlado bio istaknuti član, u ovom sam trenutku ispunjen ljudskom tugom zbog našega privremenog rastanka, ali i ponosan, zbog činjenice njegova plodonosnog, ljudskog, svećeničkog i redovničkog života. Zahvaljujem fra Vladi na autentičnom svjedočanstvu, ljudske i vjerničke hrabrosti i ustrajnosti, kao i na svemu što je učinio a što

je bilo dobro za našu zajednicu, za naš hrvatski narod, za Crkvu katoličku.

Hvala i vama, poštovana obitelji i rodbino pokojnog fra Vladimira. Hvala vam na ovom vrijednom sinu, s kojim ste krvno povezani i kojemu ste već u roditeljskom domu prenijeli jasne ljudske, kulturne i kršćanske zasade vjere i morala.

On je, sa svoje strane, pronio najbolji glas o vama, o svom plemenu, s kojim se ponošio, obitelji, roditeljima i rodnoj grudi koju je iznimno volio.

Kao takav, fra Vlado će ostati u najljepšim uspomenama prisutan u svijesti nas kolega ali, siguran sam, i župljana do kojih su ga odveli putovi Providnosti. Zbog njega ćemo, kao zajednica i prijatelji s vama i nadalje ostati trajno povezani.

Dragi fra Vlado, hvala ti na predanom radu u svećeništvu, i na požrtvovnosti koju si pokazivao za svoga života, za dobrobit naše Provincije, Reda, Crkve i svih ljudi u svijetu!

Počivao u miru Božjem!

Nakon mnp. provincijala od fra Vladimira se oprostio makarski gvardijana fra Ante Čovo, ali tekst njegova oproštaja nismo uspjeli dobiti.

Oproštajne riječi gvardijana fra Petra Klapeža

Mnogopoštovani oče Provincijale, cijenjene časne sestre, braćo svećenici, draga rodbino prijatelji i znaci od našega fra Vladimira. Kad na kraju ovozemnog života stojimo pred činjenica smrti, kad gubimo osobu koja nam je prirasla srcu, tada se u svakom čovjeku javlja pitanje što je od tih dragih osoba iz njihova proteklog života nama najbitnije. Takvo pitanje u ovom trenutku rastanka od fra Vladimira postavljamo mi fratri njegova subraća, takvo pitanje postavljate i vi draga rodbino našega fra Vladimira.

Protekli život fra Vladimira svima nama želi reći da tko daje u svojem životu mjesta Bogu tko u njega vjeruje i tko ga istinski

ljubi i tko svoj život žrtvuje za drugoga, tome će Bog pripremiti baštinu i smjestiti ga u prostranstva svjetlosti i mira, uzet će ga zauvijek u svoju ljubav i podariti mu vječnu nagradu na nebesima.

Mi vjerujemo u to otajstvo života i smrti. Mi vjerujemo da naši pokojnici ne nestaju u ništavilu. Ne, oni žive i dalje kod Boga i uskrsnom prisutnošću i u smrti su nam tako blizu.

Svi mi ovdje prisutni dijelimo takvu vjeru i zato imamo razloga za zahvaljivanje Bogu koji nam je podario u ispunjenom redovničkom i svećeničkom životu našega fra Vladimira. No to nam ne može uzeti bol i tugu, ali može našoj žalosti dati utjehu i unutarnji mir. Taj mir izvire iz riječi Uskrslog Krista: »*Ne bojte se, smrt je pobijeđena.*« Proživjevši iskustvo smrti i uskrsnuća svoga Sina, u vjeri, kao najuzvišeniji izraz Božje ljubavi, nama vjernicima Marijino je srce postalo izvorom mira, utjehe, nade i milosrđa. Sve osobine koje se Mariji pridijevaju proizlaze iz toga, iz njezina dioništva u Isusovu uskrsnuću. Od petka do nedjelje uskrslog jutra, ona nije gubila nadu.

Vjera, nada i ljubav označavaju vrijednosti svakog kršćanina, a posebno redovničku i svećeničku osobu. U tim tajnama fra Vlade je gledao svoj vlastiti život, gledao je svoju redovničku zajednicu, svoju rodbinu i svijet u kojem je živio.

Dragi fra Vlade, bio si svojoj redovničkoj zajednici, kao i svojoj rodbini, prijateljima i znancima, poticaj na životnom putu naše vjere. Kroz sav svoj život tolike si snažio svojom riječi, molitvom i ljubavlju. Slaveći svetu misu, navješćujući Isusovu muku smrt i uskrsnuće u vjeri, kao najuzvišeniji izraz Božje ljubavi, na tvom svećeničkom putu poseban uzor ti je bila naša nebeska Majka. Marijino ti je srce postalo izvorom mira, utjehe, nade i milosrđa.

Zato svoju zahvalnu riječ završavam riječima tvoje pjesme koju si posvetio Čudotvornoj Gospi Sinjskoj prigodom 300. obljetnice njezine pobjede pod Sinjem.

MOLITVA MAJCI BOŽJOJ ČUDO-TVORNOJ GOSPI SINJSKOJ 1715. - 2015.

Na Veliku Gospu 2015.

Došla si, Gospe Čudotvorna i sveta,
Iz Rame u Sinj pred trista ljeta:
Krvavih, tmurnih, velikih i svetih.
Uzdigni nas, Majko, sebi i spasi danas
Svojom pobjedom i prekrasnim sjajem
Vjera tvojih vitezova u Sinju (1715.),
Izraslih snagom vjere harnih Hrvata.

Onog slavnog tvog Uznesenja na nebo,
Kod vjerne molitve tebi, o Gospo,
Sva su djeca po tebi vapili pobjedu bez straha,
Tebi, čuvarice slobode vjernih ti Hrvata,
Koja čuvaš u vjeri i Božjoj ljubavi
Dok te gledaju, spoznaju i mole za Majku.

Ti daješ svoj djeci pobjedu svjetla i spaša
U ljubavi svojoj i svjetlošću Gospoje
Na tvrđavi vjere, molitve i pobjede tvoje.
I danas, o sveta Majko i Gospo mila,
Mi hoćemo u Sinju i posvuda biti glazbala tvoja,
Slavopojna i sveta djeca, tebi i Sinu tvome.

Za nove pobjede vjere, ljubavi i mira neba,
Kao i sve molitve uslišane i procvjetale
Životom, suncem i slavom vječnom;
Dok već gledamo i kličemo pred svetom slikom
I slavonebnim oltarom tvojim i tobom, Majko,
Da tebe neprestano i u svemu podižemo.
Živimo i hoćemo danas i onda.

Kad nam na zemlji više nikome
U ovome svijetu bez ljubavi i tvoje milosti
Neće više biti sjaja.

Fra Vladimir (Ante) Tadić

Dragi fra Vladimire, do ponovnog susreta
u vječnosti, pod okriljem naše nebeske
Majke Čudotvorne Gospe Sinjske, koju si
posebno štovao i kojoj si se svaki dan molio
i pjesme joj pjevao, počivaj u miru Božjem i
moli se za nas! Pokoj vječni daruj mu Gospodine!
I svjetlost vječna svjetlila njemu!

Sažalnica splitsko-makarskog nadbiskupa Marina Barišića

Split, 7. rujna 2016.

Br. 296/2016.

Poštovani oče Provincijale!

Povodom prelaska brata fra Vlade iz zemaljskog života u nebesku domovinu, izražavam svoju pastirsку, ljudsku i kršćansku sućut Vama, oče Provincijale, braći franevcima Provincije Presvetog Otkupitelja, rodbini, priateljima i svim poznanicima preminulog brata fra Vlade Tadića.

Zahvaljujem dobrom Vladi na njegovu zauzetom i predanom pastoralnom radu, u našoj Splitsko-makarskoj nadbiskupiji, u teškim vremenima za našu Crkvu. S ljubavlju je prihvatio biti vicepostulator kauze sluge Božjega fra Ante Antića, svoga duhovnog učitelja. Vjerujem da se sada pridružio njegovoj svetosti kao i svetosti oca Franje, u čijoj karizmi je slavio Boga i radio na spaseњu braće i sestara.

Pred kratko vrijeme fra Vlado je sa svojim kolegama proslavio zlatni svećenički jubilej. Neka ga Gospodin nagradi i uvede u puninu svoga svećeništva.

Počivao u miru Božjem!

+ Marin Barišić
Nadbiskup splitsko-makarski

Brate provincijale fra Joško, draga braćo Provincije Presvetoga Otkupitelja,

Gospodin vam dao mir.

Čujem da je umro naš fra Vladimir Tadić. Iskreno mi je žao što je vijest o njegovu preminuću do mene došla prekasno, tako da nisam mogao doći na sprovod.

Fra Vladu nosim s posebnim poštovanjem i zahvalnošću. Dobro se sjećam njegova mладomisničkog slavlja. Tada se upitah: što to potiče čovjeka ovako ugodne vanjštine i inteligencije da se odlučio biti fratar? Kasnije sam u njemu sam susreo gorljiva

franjevca i revna svećenika. Osobito je bio poticaj nama – svojim Udovičanima. Mogao ga je razumjeti tek tko je dopustio da ga dotakne njegova žarka vjera i želja da čovjeku posreduje dobro kojemu je izvor Dobri. Ponekad nam se učinilo da je u toj gorljivosti i pretjerivao. No, fra Vlado je poetska duša. Umjetnički govor je veoma dubok izraz ljudskoga bića kojeg otkrivamo u hodu. U pastoralnom i zapisanom djelu fra Vlade naziremo otisak njegova katoličkog, franjevačkog i domoljubnog bića. Pjesnici često dotiču ono neizrecivo; zbiljnosti koje susrećemo onkraj površne pojavnosti. Stoga je govor pjesnika i vjernika svjetlo u tami. Vjernikova spoznaja uvijek hoće postati čin, događaj, pa i umjetnički uradak. Pjesnici i sveci najdublje uočavaju čovjekov početak kao i njegov dočetak. Spomen onodobnog i susret svedobnog postaju ovodobni način postojanja. Uvjeren sam da je fra Vladimir živio i djelovao iz toga svijeta.

Braćo drage mi Provincije, primite moju sućut, ali i zahvalnost što je Provincija iznajdrila vrloga redovnika.

Neka Gospodin u fra Vladimiru svetkuje svoje milosrde i dobrotu.

Fra Andrija Bilokapić

Kristina Križanac,
obnašateljica dužnosti gradonačelnika

Sinj, 7. rujna 2016. godine

Uvaženi provincijale fra Joško Kodžoman, poštovani gvardijane i župniče!

Povodom smrti fra Vladimira Tadića, u ime Grada Sinja, u svoje osobno ime, u ime svojih suradnika i zaposlenika Gradske uprave, te svih građana Grada Sinja, Vama osobno, svim članovima Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja i Franjevačkog samostana Gospe Sinjske, ostaloj subraći franjevcima i časnim sestrama, bogoslovima i novacima, obitelji pokojnog fra Vladimira, priateljima i znancima, izražavam najdublju sućut i iskreno suosjećanje.

Pokojnikovo dugogodišnje vjerno i predano svećeničko služenje za dobrobit vjernika, za povećanje vjerodostojnosti i ugleda Crkve u našem narodu i u svijetu pružajući pritom primjer skromnosti, vjernosti Bogu te ljubavi prema domovini i cetinskom kraju, ostat će zauvijek svima u srcu i sjećanju, a posebno u mjestima u kojima je obavijao službu tijekom svog dugogodišnjeg svećeničkog poziva.

Neka Mu dobri Bog bude vječna nagrada, a sve koji iskreno tuguju zbog privremenog rastanka neka ispuni snagom i utjehom vjere u ponovni susret.

Počivao u miru Božjem!

S osobitim poštovanjem!

Obnašateljica dužnosti gradonačelnika

Kristina Križanac, struc. spec. oec.

Uz preminuće dragog mi fra Vlade upućujem vodstvu i svoj braći u Provinciji iskreno sudjelovanje u žalosti. Pratit će dušu njegovu molitvenom potporom sudjelovanjem u sv. misi. Neka mu Gospodin, zagоворom časnog sluge Božjeg Ante Antića, bude milosrdan sudac. Pokoj vječni daruj mu Gospodine, et lux perpetua luceat ei.

Darko Portada

Poštovani oci franjevci

U povodu završetka ovozemaljskog hodočašća o. fra Vladimira Tadića izražavam vama i pokojnikovoj rodbini iskrenu ljudsku i kršćansku sućut. Neka mu Svemučić Bog, kojem je služio više od pedeset godina, podari vječni mir u nebu kao nagradu za njegov požrtvovan rad na njivi Gospodnjoj, te neka ga pribroji zboru svojih svetih i blaženih u slavnome svome kraljevstvu.

Počivao u miru Božjem!

Rino Ćapin

Povodom ovozemaljskog gubitka fra Vladimira Tadića, svim članovima Franjevačke obitelji Provincije Presvetog Otkupitelja moja osobna sućut. Jedina utjeha je da „naša“ zajednica ima jednoga zagovornika u nebu više. Mislim da će mu najveći dio molitava i preporuka Bogu biti molba za više svećeničkih zvanja koja su nam potrebna.

Tuga i bol je tu, ali ispratimo ga s riječima:
»Doviđenja, brate, čekaj nas.«

Uz pozdrav našeg oca sv. Franje: MIR I DOBRO

Uvijek u Kristu odani

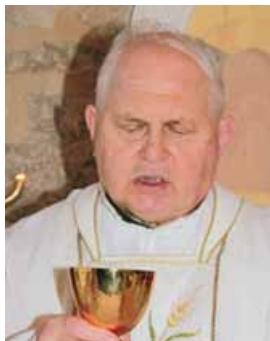
Ivo Aleksić

Preuzeto s Portala Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja

Zaostrog: OPROŠTAJ OD OCA FRA SREĆKA VEKIĆA

ANTIĆEVA ŠTOVATELJA, KOJI SE STALNO ZANIMAO ZA STANJE ANTIĆEVE KAUZE

Metković, 20. prosinca 1937. - Zaostrog, 25. kolovoza 2016.

U samostanskoj crkvi Uznesenja BDM u Zaostrogu mons. Marin Barišić, splitsko-makarski nadbiskup, u petak 26. kolovoza 2016. u 17 sati služio je misu zadušnicu za redovnika-svećenika fra Srećka Vekića koji je preminuo u Zaostrogu u srijedu 24. kolovoza 2016. u 79. godini života, 62. redovništva i 53. svećeništva. Na oproštaju su bili vikar Provincije fra Ante Udovičić, kolega i umirovljeni profesor fra Stjepan Čovo, zaostroški gvardijan fra Branko Brnas, generalni vikar Hvarske biskupije don Stanko Jerčić i još 92 svećenika, braća fratri i biskupijski svećenici i franjevački bogoslovi. Rodbina, vjernici, časne sestre i osobni prijatelji došli su se oprostiti od fra Srećka. Pjevanje je predvodio župni zbor iz župe sv. Ilike u Metkoviću pod ravnanjem Roka Veraje, a za orguljama je svirala Ivana Petrov. Sprovod-

ne obrede, nakon mise zadušnice, na samostanskom groblju u Zaostrogu za pok. fra Srećka predvodio je gvardijan fra Branko Brnas.

O. Nadbiskup je na početku mise zadušnice povodom smrti fra Srećka Vekića izradio sućut braći i sestrama, rodbini, vikaru Provincije i braći franjevcima te vjernicima u kojima je djelovao pok. fra Srećko. Zatim je o. Nadbiskup rekao kako u ovom trenutku, koji je i radostan i žalostan, fra Srećka pratimo k milosrdnoj ljubavi Božjoj. Pratimo ga u trenutku prijelaza kada se opraćamo od fra Srećka sa željom da doživi u punini sjaj Božje ljubavi, završio je uvodne riječi o. Nadbiskup.

Na početku propovijedi mons. Barišić je rekao kako smo stvoreni za život, a Bog je izvor života. Međutim, u tu stvarnost života ušla je smrt koja je neizbjegljiva za nas, ali nije tragična. Sv. Franjo je smrt nazivao »Sestrica smrt«. Sv. Franjo je shvatio smrt kao puninu uskrsne dimenzije. Tu dimenziju ljubavi i pažnje mnogo su pokazale osobito sestre prema pok. fra Srećku. U tom pogledu posebnu ulogu imaju i medicinske sestre

Oproštaj provincijala fra Joška Kodžomana

(Oproštajne riječi pročitao je vikar Provincije fra Ante Udovičić)

Preuzvišeni o. Nadbiskupe, draga braćo svećenici, časne sestre, rodbino, prijatelji i znaci našeg pokojnog fra Srećka! Jako mi je žao što nisam u mogućnosti osobno prisustvovati ispraćaju našeg fra Srećka na posljednji počinak. Razlog je, naravno, neodgodiva obaveza.

Nikada nije lako govoriti pred nečijim odrom. Samo nam molitva i vjera mogu pomoći pronaći utješne riječi u susretu sa smrću, tom neizbjegnom ali i teško prihvatljivom stvarnošću ljudskog života. Bez obzira na naše godine, na naše planove, na naše zdravstveno stanje, smrt nas uvijek iznenadi i zateče. No, ipak, uronjeni u otajstvo kršćanske vjere, prihvaćamo stvarnost smrti, mislimo da je bolje razumijemo. U svojoj vjeri pronalazimo odgovore. Isus Krist je, za sve koji u Njega vjeruju, jamac vječnoga života u kojem smrt ne caruje, života u kojem neće biti tužnih i bolnih rastanaka. Baš kao što se i kaže u knjizi Otkrivenja: »*I otrt će im (Bog) svaku suzu s očiju te smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti jer - prijašnje uminu*« (Otk 21, 4).

Ohrabren tim nadahnutim novozavjetnim riječima, čovjek vjere iščekuje svoj kraj u pozitivnoj napetosti, nerijetko preplavljen ljudskim sumnjama da se u njemu, doista, krije nešto više od zemljjanog praha.

Ipak, nakon tolikih godina rasta u vjeri, nakon tolikih razmišljanja o životu i smrti, nakon tolikih sprovodnih homilija, koje je i naš fra Srećko kao svećenik izgovorio, siguran sam da je i on svoj sudbonosni susret s neizbjegnom smrću prihvatio smiren i s velikim pouzdanjem u Isusa, svoga jedinog Učitelja.

Fra Srećko Vekić rođen je 20. prosinca 1937. u župi Metković od oca Stjepana i majke Marije r. Dumičić. Na krštenju je dobio ime Mate. Osnovnu je školu fra Srećko pohađao u rodnom Metkoviću, a Franjevačku kla-

koje nam pomažu u prijelazu iz ove stvarnosti u stvarnost s Gospodinom. Nama je teško shvatiti kada i kako se događa taj prijelaz o kojem lijepo govori sv. Bonaventura koji kaže da je Krist put i vrata toga prijelaza. Krist je ostvario prijelaz i pobijedio ljudsku ograničenost. U Kristu i mi pobjeđujemo jer se to događa po milosti, a ne kroz neke studije. To je tajna koju izražavamo vjerom i vjera je ta koja nas drži budnima i otvoreni ma za ovaj susret prijelaza iz smrti u život. O toj budnosti i otvorenosti slušali smo i u evangelju koje nam otkriva dar milosnog spasenja po Isusu Kristu. Isus Krist je povjeroio samoga sebe po svećeniku i po njemu nas s povjerenjem postavlja u svojoj kući da budemo domaćini. Pok. naš fra Srećko živio je tu vjeru povjerenja. Bio je u tri biskupije – Šibenska, Hvarska i splitsko-makarska. U sve tri biskupije, kao pravi domaćin, bio je fratar s malim ulogama, ali je bio veliki duh požrtvovnosti i služenja. Imao je ljubavi prema drugima. Ta ljubav je bila prožeta ljudskošću, služenjem i požrtvovnošću, a time ostavio primjer pravoga domaćina i bio odraz milosnog lica Kristova. To pokazuje i samo njegovo ime – Srećko. Takav je bio u životu.

U ovom trenutku želimo zahvaliti fra Srećku kao čovjeku, redovniku i svećeniku. Oprashtamo se od njega u Godini milosrđa i vjerujemo da će doživjeti veliko Božje milosrđe. Fra Srećko, hvala ti na svemu što si upisao u naše živote. Neka te milosrđe Božje prepozna i neka te kao domaćina primi u puninu života, završio je o. Nadbiskup.

sičnu gimnaziju u Sinju i Makarskoj. U franjevački je novicijat stupio 5. srpnja 1955. godine. Filozofsko-teološki studij pohađao je na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj u razdoblju od 1959. do 1964. godine. Svećane je zavjete položio 8. prosinca 1961. u Makarskoj, gdje je, po rukama mons. Frane Franića, zaređen i za svećenika 30. ožujka 1964. godine. Mladu je misu fra Srećko proslavio 5. travnja 1964. u rodnoj župi Metković. Izmoren teškom bolešću u 79. godini života, 62. redovništva i 53. svećeništva fra Srećko je u ovom samostanu sv. Marije, okrijepljen svetim sakramentima, dočekao kraj svoga ovozemaljskog hodočašća.

Kao svećenik i redovnik fra Srećko je vršio sljedeće pastoralne i redovničke službe: Od 1964. do 1968. bio je župnik župe Dubravice. Od 1968. do 1971. kao župnik poslužuje župu Lećevica, nakon čega postaje župnikom Promine, u kojoj ostaje do 1982. godine. Nakon Promine, nova postaja njegova života bila je Sumartin na o. Braču, gdje u istoimenom franjevačkom samostanu preuzima službu gvardijana i župnika. U Sumartingu fra Srećko ostaje dvanaest godina (od 1982. do 1994.). Početkom Domovinskog rata u samostan na Sumartin prispjeli su i prognani novaci s Visovca sa svojim odgojiteljima. Fra Srećko se u tom napetom razdoblju izrazito dobro snašao i kao domaćin i kao onaj koji je svojom vedrinom rastjerivao tamne oblake briga i nevolja. Nakon Sumartina fra Srećko se preseljava u župu Igrane/Drašnice, gdje će praktično ostati do svoga umirovljenja 2012. godine. Kroz to je razdoblje fra Srećko obnašao i službe vikara i ekonoma samostana u Živogošću. Zadnje četiri godine svoga života proveo je u samostanu u Zaostrogu, živeći u miru i prijateljstvu sa svom braćom. Kroz to je vrijeme često posjećivao braću svećenike, posebno svoje živuće kolege. Radovao se svakom susretu s njima i sa svakim fratom. On je u dubini svoje duše imao nešto iskonsko fratarsko, nešto djetinje i nepatvoreno.

Susreo sam puno fratara, ali naš je fra Srećko bio doista originalan. Izrazito vedar,

nasmijan, uvijek spremjan na šalu, uvijek željan susreta i druženja. Svi ćemo ga se sjecati makar po jednom njegovom obilježju – nikada mu nisu promakle prigode da nekome čestita imendan ili rođendan. Ja takvog čovjeka nikada nisam susreo. Svi se možemo sjetiti, kao što lako možemo i zaboraviti na druge ljude i njihove životne prigode, ali fra Srećko je u tim stvarima bio, kao malo tko, pedantan, ustrajan i neumoljivo točan. To je za mene jasan pokazatelj koliko je on zapravo bio čovjek za druge, čovjek koji je mnoge ljude, a posebno svoje fratre nosio u srcu i pameti, a siguran sam i da ih je pratilo u molitvi. Tuda radost, bila je i njegova radost, tuđa žalost, bila je i njegova žalost! Znao je on to često pokazati i na najemotivniji način – riječima i suzama.

Negdje sam vidio sliku gdje kao mladi svećenik fra Srećko sjedi na motoru, okružen brojnom djecom. Kao mladić bio je vrlo naočit, ali ono što je kod njega sigurno osvajalo, to je njegov smijeh, od kojeg se nije ustručavao, kao da ga i sada čujem a mislim da ga neću nikada ni zaboraviti. Znao se svima približiti i sa svakim na primjeren način razgovarati. Koliko su mu pri srcu bili svi oni s kojima je dijelio život, govori i sama njegova Oporuka u kojoj je napisao: »(...) *kada se izmire svi moji eventualni dugovi, želja mi je da se polovica moje ostavštine razdjeli župama u kojima sam djelovao*«. Zna se da je posljednjih godina svoga života fra Srećko obilato i nesobično pomagao kako kulturne projekte, tako i potrebne u svojoj sredini a i u svim mjestima svoga služenja.

Moja godina novicijata na Sumartinu, za vrijeme njegova gvardijanstva, potvrdila mi je i drugu njegovu bitnu oznaku – ljubav prema prirodi i svemu stvorenom. Fra Srećko se u tom oskudnom vremenu nije ustručavao uzeti u ruke i motiku, kako bi u škrtoj zemlji uzgajio plodove od kojih smo se svi zajedno prehranjivali. Znao je, dakle, i vlastitim primjerom ljudima ukazivati na dostojanstvo ljudskog rada i nužnost da se svatko prihvati posla i da privređuje u okvirima svojim mogućnosti.

Zbog plodnog i uzornog svećeničko-redovničkog života, u ime Provincije, u ime Crkve katoličke, u ime hrvatskog naroda, izričem najdublju i najiskreniju zahvalnost našem fra Srećku za njegov autentični primjer bratskog suživota, za izvanredan angažman na svim poljima ljudske djelatnosti, čime nas je sve skupa zadužio.

Veliko »*hvala*« izričem i poštovanoj obitelji Vekić, koja nam je dala fra Srećka i po kojem ćemo s njom ostati trajno povezani, kao i svoj fra Srećkovoj rodbini, svim njegovim prijateljima i znancima.

Braćo i sestre, ovo je pravi i jedinstveni trenutak da zahvalimo voljenoj osobi našeg

pokojnika za svako dobro djelo kojim nas je Bog po njemu obdario.

Upravo u susretu sa smrću naših dragih pokojnika, najbolje uviđamo koliko smo važni jedni drugima i koje bogatstvo svaki pojedinac znači za svijet i za Crkvu Božju u njemu. Neka nas milost Božja potakne u ovom trenutku na odluku da ubuduće predanje živimo i radimo, te da s više poštovanja pristupamo osobi svakog čovjeka, a našem fra Srećku neka udijeli vječni počinak i mir duše, za kojim je čitavi život tragaо i čeznuo.

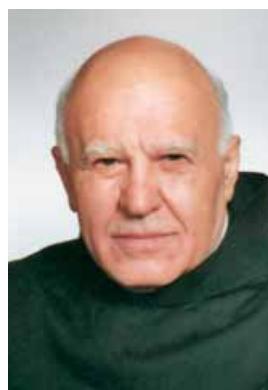
Počivao u miru Božjem!

Od fra Srećka su se još oprostili don Stanko Jerčić, generalni vikar Hvarsko-bračko-viške biskupije, fra Ante Buljan fra Srećkov nasljednik u župama Igrane i Drašnice, kolega iz sjemeništa dr. Darko Šošić, zaostroški gvardijan fra Branko Brnas i fra Josip Bebić (posao oproštajni govor).

Preuzeto s Portala Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja

FRA MATE MARKOTA

Ramljane, 8. rujna 1937. <> Knin, 27. listopada 2016.

U crkvi Gospe Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta u Kninu u subotu 29. listopada 2016. mons. Tomislav Rogić, biskup šibenski, služio je misu zadušnicu za redovnika-svećenika fra Matu Markotu koji je preminuo u samo-

stanu u Kninu u četvrtak 27. listopada 2016. u 80. godini života, 62. redovništva i 52. svećeništva. U koncelebraciji su bili provincijal fra Joško Kodžoman, kninski gvardijan fra Marko Duran i još 42 svećenika. Rodbina, vjernici, časne sestre i osobni prijatelji došli su se oprostiti od fra Mate. Pjevanje je predvodio župni zbor. Na kraju mise od fra Mate se oprostio mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman i gvardijan kninskog samostana fra Marko Duran. Pismenu sažalnicu poslao je i nadbiskup splitsko-makarski i metropolit mons.

Marin Barišić. Sprovodne obrede na gradskom groblju u Kninu, uoči mise zadušnice, predvodio je kninski gvardijan fra Marko Duran. Pismene izraze sućuti izrazili su i fra Josip Bebić i gosp. Ivo Aleksić.

Fra Mate Markota rođen je 8. rujna 1937. u Ramljanima od oca Ivana i majke Mare r. Bartulović. Osnovnu je školu završio u Ramljanima, a Franjevačku klasičnu gimnaziju u Makarskoj, Sinju i Zagrebu (1950. – 1960.). Filozofsko-teološki studij pohađao je u Makarskoj (1960.-1965.).

U novicijat je stupio 5. srpnja 1955. na Visovcu gdje je položio prve jednostavne zavjete 6. srpnja 1956. godine. Svečane zavjete položio je 8. prosinca 1961. u Makarskoj. Za đakona je zaređen 16. prosinca 1964., također u Makarskoj, gdje je zaređen i za svećenika 28. veljače 1965. po rukama mons. Frane Franića. Mladu misu proslavio je fra Mate u rodnim Ramljanima 2. svibnja 1965. godine.

Kao svećenik-redovnik vršio je sljedeće pastoralne i redovničke službe: U razdoblju od 1965. do 1971. godine bio je župnik Pline. Godine 1971. imenovan je ekonomom Provincije. Na toj je službi ostao šest godina, te je ujedno od 1973. do 1976. bio i definitör Provincije.

Potom sijede puna tri desetljeća života i rada u inozemstvu, točnije u Kaliforniji i Kanadi. Godine 1976. fra Mate je imenovan dušobrižnikom u misiji San José, gdje je ostao do 1985. godine, kada postaje voditelj HKM u Edmontonu, u Kanadi. Nakon tri

godine provedene u Edmontonu, fra Mate 1989. godine preuzima misiju Victoria i tu ostaje do 1992., nakon čega postaje voditelje misije u Vancouveru.

Godine 1996. fra Mate se vraća u domovinu, u grad Knin, gdje će ostati do konca svoga života. Po povratku, sve do 2009. godine fra Mate je vršio službu bolničkog kapelana u Kninu. Zadnje je godine svoga života fra Mate, iako umirovljen, pomagao kao isповjednik pri samostanu u okvirima svojih mogućnosti.

Mons. Tomislav Rogić, biskup šibenski, u propovijedi je između ostalog je istaknuo: »*Pokojni fra Mate nosio je svoj križ života i ustrajao do kraja. Život je posvetio Bogu u svom svećeničkom i redovničkom pozivu. Darove koje je od Boga primio stavio je njemu u službu. Bogu na čast i svome narodu na pomoć. Ustrajao je u molitvi, dobroti i ljubavi. Dobri Bog neka mu svaku molitvu usliši u nebeskoj vječnosti. Neka ga pridruži svojim izabranima i voljenima u radosti i gledanju Božjeg lica i neka ga nagradi za svako strpljivo podneseno trpljenje.*«

Mnp. Provincijal fra Joško Kodžoman opisao je svoj posljednji susret s fra Matom koji je bio sredinom mjeseca rujna ove godine sljedećim riječima: »*Susreli smo se na ručku u Kninu u dupkom ispunjenoj samostanskoj dvorani, gdje su se okupili brojni svećenici i bogoslovi, prigodom proslave blagdana Gospe Velikoga hrvatskog krsnog saveza. Iako ga je već duže vrijeme zdravljje počelo izdavati, valjda vidjevši taj razdraža-*

ni skup, djelovao mi je raspoložen i pribran. Izmijenili smo nekoliko srdačnih riječi i ničim nije dao naslutiti da se njegov život bliži kraju. On je u mojim očima ostajao uvijek isti, kao da je vrijeme stalo, dok smo se svi mi drugi oko njega ubrzano mijenjali.«

U svojoj sažalnici mons. Marin Barišić, nadbiskup splitsko-makarski i metropolit izrazio je zahvalnost pokojnom fra Mati: »*Zahvaljujem dobrom fra Mati za njegovo pastoralno djelovanje u našoj Splitsko-*

Makarskoj nadbiskupiji, kao i među našim vjernicima u inozemstvu. S vjerom i nadom操raštamo se od pokojnog brata žećeći mu sretan prijelaz i radostan susret s nebeskim Ocem. Molimo Gospodara života da svoga slugu u svojoj milosrdnoj ljubavi prepozna i primi ga u društvo svojih svetih i blaženih.

Počivao u miru Božjem!«

Hrvatin Daleković

PROPETI ISUS BIO TVOJ ŽIVOT!

Molim i želim da Te svega sjedini sa sobom, da više ne živiš Ti, nego On u Tebi.

U vremenu smo kada je naš Božanski Spasitelj pokazao najveću ljubav prema nama. Ta se je ljubav pokazala bilo pri ustanovi Presvete Euharistije, bilo u Njegovoj presvetoj muci. *Mysterium Crucis et Mysterium Eucharistiae* tako su usko povezani da jedan prepostavlja i tumači drugoga. Ova presveta Otajstva najviše posvećuju dušu i Boga proslavljuju. Isus hoće da ih se vazda sjećamo. Po ovim svetim otajstvima mi smo sjedinjeni s Njime i postajemo dionici cijelog Njegova svetog života i svih Njegovih otajstava. Želim Te upozoriti i na još jedno otajstvo ljubavi, a to je na: *Veliki četvrtak - natalis calicis - dies natalis est aliam sacerdotici. Tu es sacerdos!*

Dakle, poroden si iz ljubavi uoči muke Gospodinove. Zamisli se u ovu divnu ljubav Božanskog Srca i promišljaj kroz ove dane veličinu ljubavi u muci pri ustanovi Presvetog Sakramenta i pri ustanovi Tvoga svećeništva.

Ako Isus traži da se sjećamo Njegove presvete muke kod svete žrtve, kod Pričesti, koliko se kao svećenici imamo sjećati velike milosti našega svećenstva, koje je izašlo iz Božanskog Srca zajedno sa Presvetom Euharistijom i presvetom mukom.

Ovo sveto razmatranje ima Te otrgnuti od svagdajnih naših nedostataka i držati više uz Isusa. Da, uz Isusa, sa Isusom imaš svagdje biti, bilo u svojoj sobi, bilo u Školi, bilo u biblioteci, bilo na ulici ili u crkvi - svagdje, uvijek, jedino s Njime!

Brate! Ne sustani, niti se boj ikakvih poteškoća. Sve ćeš svladati, samo vjeruj ljubavi Isusovoj prema Tebi i sačuvaj Mu svu ljubav i vjernost.

Znam da Te izda i snaga i volja, ali uvijek naprijed! Ne daj se ni od koga smesti, niti na pogled svojih neuspjeha ili slaboća ne smalaksaj. Bog hoće, traži Tvoju volju, pouzdanje i predanje. Zna On svu Tvoju slabost i krhkost.

Učinio Te je svojim svećenikom, da pred Njim budeš posrednik, da budeš alter (drugi) On. Gledaj uvijek u visoko svoje dostojanstvo i sveti karakter, kojim si obilježen. Sjećaj se ljubavi pri Tvome rođendanu velikoga svoga svećeništva i s tim svetim i velikim mislima i pogledima stupaj naprijed u Čistoći, molitvi, mrtvenju, poniznosti i nošenju svoga križa.

Kroz ove svete dane, više vremena posveti svojem duhovnom životu. Obnovi se! Podigni se i predaj se preko Marije Propetom učitelju, neka Te pritegne k sebi na Križ (...) Zaklanaj se u Presvete Rane Gospodnje!

SVEĆENIČKI IDEAL JE BITI DRUGI KRIST

U Tvom župskom životu nastoj biti svima kao Isus - bonus pastor. Moja je vruća molitva za Te, da ostvariš visoki ideal sveta župnika, koji sve daje za duše po primjeru Isusovu.

Znam da si sav rastrgan velikim zahtjevima, dužnostima, prilikama župe. Problemi današnjice stavljuju na župnike velike obveze i čovjek je u nemogućnosti da svemu može odgovoriti. Zato treba velike razboritosti, da se čovjek snade i da odgovori svim zahtjevima, što se danas na nj postavljaju.

U prvom redu moramo spasiti duh, ljubav, poslušnost, vjernost prema Bogu, sv. Crkvi i spasu duša. Moramo spasiti naš ideal i biti alter Christus. Moramo biti na visini vremena i govoriti današnjim jezikom, argumentima našim ljudima - današnjice. Moramo obući naš duh, više istine u današnji način govora, izraza, da nas ljudi razumiju, shvate. Sve dobre tekovine vremena moramo iskoristiti za naš visoki cilj: dovesti sve Kristu, Bogu. Ništa se ne smije ignorirati sve moramo pribrojiti i obuhvatiti Božjom istinom i upotrijebiti za spas duša i proslavu sv. Crkve i Boga. Ne smijemo klonuti duhom nad svim slaboćama svojim, naše braće, bližnjega, morala, svijeta. Molimo, molimo, trpimo, žrtvujmo se za slavu Božju i spas duša, vršimo naše poslanje i sve predajmo Bož. Srcu Isusovu i Bezgrešnom Srcu Marijinu. Danas najviše Gospodin traži od nas svetost i da budemo apostoli svetosti i duša. Duše su zrele za ovu misiju samo im moramo postaviti pravi put i naukom i još više primjerom. Moramo dušama pokazati uzvišenu stazu svetosti, ljubavi Božje, naslijedovanja Isusa i Marije i jedinstvo s Bogom. Posebno ih moramo zaljubiti u svetu našu majku Crkvu i oduševiti ih, da za nju mole i žrtvuju. Moramo dušama pokazati smisao i dužnost pokore i žrtve i one će se promijeniti. U Trećem redu moramo svojski raditi na izgradivanju duša, da se pretvore u prave apostole za Kraljevstvo Božje.

Današnje doba, prilike, vrijeme traži od nas, da svakom pristupimo ljubavlju Kristovom i duhom Njegove žrtve i samozataje i siromaštva. Naše siromaštvo uvijek je imalo, a posebno danas, veliku misiju: osloboditi se materije i svih njezinih veza i slobodno poći za Kristom. Našim siromaštвом moramo duše rasvjetljivati, oduševljavati za Krista. Da ovakvi budemo, moramo uvijek biti u sjedinjenju - životnom kontaktu s Presvetom Euharistijom - živim Isusom među nama.

Oh, kako smo slabi i slijepi mi svećenici, jer zaboravljamo svoj misterij ljubavi i nismo bogati nimalo premda imamo neizmjerno blago u rukama! Još smo u tami i mraku a nepristupačno nas svjetlo okružuje i prethodi! Oh kako ćemo se razočarati i snebivati, jer bježimo od svjetla, vatre i sunca i života. U svjetlu Presvete Euharistije morali bismo uvijek hoditi, natapati se i živjeti! Oh kako se Isus u Euharistiji želi dati nama svojim svećenicima a preko nas dušama! Kolike bi duše uzdigao do svoga jedinstva kad bi Ga znale slijediti, naslijedovati i slušati!

Dragi Sinko, ne budi malodušan nego velikodušan i revan svećenik u službi Božjoj. Svetu sve obavljam i pun one ljubavi, koja gori u Presvetom Srcu Isusovu. Uvijek se sjedinjuj sa ljubavlju Bož. Srca i kad ustaješ i kad moliš i kad se penješ na svoju mističnu Kalvariju i kad silaziš u ispovjedaonicu ili polaziš među bolesnike ili pratiš pokojne na vječni pokoj ili učiš djecu, mladence ili savjetuješ, opominješ, propovijedaš. Ništa nikada ne obavljam sam, već sjedinjen s Božanskim Srcem.

46. OBLJETNICA PRIJENOSA TIJELA O. ANTIĆA

U ČETVRTAK 15. 12. 2016. SVEČANIM EUHARISTIJSKIM SLAVLJEM U 19 SATI, KOJE ĆE PREDVODITI O. VICEPOSTULATOR DR. FRA JOSIP ŠIMIĆ, SLAVIMO 46. OBLJETNICU PRIJENOSA TIJELA ČASNOGA SLUGE BOŽJEGA OCA FRA ANTE ANTIĆA S GROBLJA MIROGOJ U KRIPTU MAJKE BOŽJE LURDSKE.

MILODARI U FOND VICEPOSTULATURE, PRETPLATE NA LIST I HONORARI OD 1. 5. DO 12. 11. 2016.

gđa Karmela Antulov, 26 Grebe St., 6021 Stirling, W. Australia <> 150 AusD;
obitelj Budimir <> 200 € (milodar-potpore za kauzu);
gospoda Barka i Vlado Bunoza, Einsteinweg 38/1, D - 72622 Nürtingen <> 50 € (milodar);
gospoda Mara i Zlatko Gongola, Lektrščica 7, HR - 10040 Zagreb <> 250 kn (preplata i milodar);
gđa Viktorija Juretić, Foncevljev prilaz, HR - 10000 Zagreb <> 200 kn;
sestra Vitomira Jurić, Držićeva 31, HR - 10000 Zagreb <> 100 kn;
gđa Ana Marija Laboš, Andrije Hebranga 20, HR - 10000 Zagreb <> 100 kn (milodar i preplata);
gđa Iva Majić, Jurišićeva 4, HR - 10000 Zagreb <> 100 kn (milodar i preplata);
gđa Snježana Marciuš i obitelj Miholčić, Ljudevita Gaja 26, HR - 42201 Beretinec <> 100 kn (milodar i preplata);
gđa Mila Pavić, Kolodvorska 11, HR - 32281 Ivankovo <> 100 (milodar i preplata);
gđa Ivica Ravlić, Andrije Kačića Mišića 7, HR - 21327 Podgora <> 150 kn (milodar i preplata);
gđa Jela Samardžić, Grab 69, HR - 21242 Grab <> 200 kn (milodar i preplata);
gospoda Ružica i Jozo Soldo, Gradišćanskih Hrvata 14, HR - 21300 Makarska <> 50 € (milodar);
gđa Milka-Boja Ursu, Friedrichstr. 4, D - 63069 Offenbach <> 20 € (milodar);
gđa A. V., HR - 10020 Zagreb <> 300 kn (milodar);
gđa. Marija Zeba, Zagrebačkog odreda 20/1, HR - 10361, Sesvetski Kraljevac <> 20 € (milodar);
gđa Ljubica Znaor, Bleiburška 22, HR - 21260 Imotski <> 200 kn (milodar i preplata)

SVIM DAROVATELJIMA ZAHVALJUJEMO I PO ZAGOVORU OCA ANTIĆA ZAZIVAMO NA NJIH SVAKI BOŽJI BLAGOSLOV

**MILODARE, NOVČANE PRILOGE I PRETPLATE ZA LIST SLATI NA RAČUN:
HPB – HRVATSKA POŠTANSKA BANKA 2390001-1100028072
IBAN HR 22 23900011100028072 SWIFT HPBZHR2X**

ANTIĆEVA OBITELJ

**ANTIĆEVI ŠTOVATELJI POMAŽU JEDNI DRUGIMA
NOVA INICIJATIVA ZA MEĐUSOBNU POMOĆ
OPŠIRNIJE U IDUĆEM BROJU**

IZDANJA VICEPOSTULATURE O OCU ANTIĆU

SLUGA BOŽJI FRA ANTE ANTIĆ, *Na svetost pozvane*, Pisma redovnicama (Priredila s. Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2015., 60 kn.

SERVANT OF GOD FATHER ANTE ANTIĆ, *I am a Priest of Christ*, Letters to Priests (Prepared by Sister Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2011. ◊ 80 kn.

SLUGA BOŽJI FRA ANTE ANTIĆ, *Svećenik sam Kristov*, Pisma svećenicima (Priredila s. Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2010. ◊ 80 kn.

VICKO KAPITANOVIĆ, *Kristu suobličen*, Život i vrline fra Ante Antića (1893.-1965.), Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Splitu i Vicepostulatura DOA, Split-Zagreb, 2004. ◊ 100 kn.

FRA MATEJ KUHAR – CUCCARI, *Dobri i vjerni sluga*, Život i duhovni rast sluge Božjega fra Ante Antića (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1998. ◊ 20 kn.

Posvećeni život i sluga Božji o. fra Ante Antić, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1996. ◊ 30 kn.

Antićeva duhovna baština u duhovnoj obnovi Hrvatske, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1994. ◊ 30 kn.

MONS. ŽIVKO KUSTIĆ, *Tješitelj čudotvorni*, Životni put fra Ante Antića (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1989. ◊ 15 kn.

Kupnjom knjiga pomažete rad Vicepostulature.

SLIČICE I PROSPEKT O OCU ANTIĆU

DVOLISNE SLIČICE SA ŽIVOTOPISOM I MOLITVOM ZA PROGLAŠENJE BLAŽENIM ČASNOGA SLUGE BOŽJEGA OCA FRA ANTE ANTIĆA MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPNE SU NA ČEŠKOM, ENGLESKOM, HRVATSKOM, NJEMAČKOM, ŠPANJOLSKOM I TALIJANSKOM JEZIKU.

DESETOSTRANIČNI PREKLOPNI PROSPEKT O OCU FRA ANTE ANTIĆU MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPAN JE NA HRVATSKOM, ENGLESKOM I NJEMAČKOM JEZIKU.

ANTIĆEVE NEDJELJE, ANTIĆEVE DUHOVNE OBNOVE I ANTIĆEVE DUHOVNE VJEŽBE

POZIVAMO SVU BRAĆU ŽUPNIKE I GVARDIJANE,

KAO I ČASNE SESTRE, KOJI U SVOJIM ŽUPAMA

ILI SAMOSTANSKIM CRKVAMA ŽELE IMATI ANTIĆEVE NEDJELJE,

VIŠEDNEVNE ANTIĆEVE DUHOVNE OBNOVE ILI

ANTIĆEVE DUHOVNE VJEŽBE DA NAM SE JAVE RADI DOGOVORA

